

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

วิทยานิพนธ์
ของ
ทนงศักดิ์ ดวงหม่อง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน

เมษายน 2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

วิทยานิพนธ์

ของ

ทณงศักดิ์ ดวงหม่อง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน

เมษายน 2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

DEVELOPMENT OF LEARNING ACTIVITIES BASED ON FLIPPED CLASSROOM
CONCEPT USING ACTIVITY-BASED LEARNING ENTITLED BUYING AND
SELLING THINGS FOR IMPROVING JAPANESE LISTENING AND
SPEAKING ABILITIES OF MATHAYOMSUKSA 5 STUDENTS

BY
THANONGSAK DUANGMONG

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
The Master of Education Degree in Research of Curriculum and Instruction
at Sakon Nakhon Rajabhat University

April 2025

All Rights Reserved by Sakon Nakhon Rajabhat University

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ ทนงค์ศักดิ์ ดวงหม่อง

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

 ประธานกรรมการสอบ	 กรรมการสอบและ
(ดร.พจมาน ชำนาญกิจ)	(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์) ประธานที่ปรึกษา
	วิทยานิพนธ์
 กรรมการสอบ	 กรรมการสอบและ
(ดร.ผกาพรรณ วัฒนนาม)	(รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย) กรรมการที่ปรึกษา
	วิทยานิพนธ์
 กรรมการสอบ	
(ว่าที่ ร้อยตรี ดร.นิพนธ์ บรรพสาร) ผู้ทรงคุณวุฒิ	

คณะกรรมการบริหารหลักสูตรรับรองแล้ว

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

.....
(ดร.พจมาน ชำนาญกิจ)
ประธานหลักสูตร
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

เมื่อวันที่ 8 เดือน เมษายน พ.ศ. 2568
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ดี ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลือเป็นอย่างดีจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาแนะนำ เสนอแนะ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่ตลอดมา ตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จเรียบร้อย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง และขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์สาขาวิชา วิจัยหลักสูตรและการสอนทุกท่านที่ให้การช่วยเหลือการทำวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณ ดร.ปณทริกา น้อยนนท์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ญาดาวิ ไชยมาตย์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร นางสาวณัฐยา พาที ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านไผ่ จังหวัดขอนแก่น นางวิมลรัตน์ วาริยาตร์ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนธาตุพนม จังหวัดนครพนม และ นายกันตวิชญ์ งามสิทธิ์ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนอากาศอำนวยศึกษา จังหวัดสกลนคร ที่ได้กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบให้คำแนะนำและเสนอปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการวิษณุกร จันทร์หา ผู้อำนวยการโรงเรียนมุกดาวิทยานุกูล ที่ให้ความอนุเคราะห์ใช้สถานที่ในการทดลอง ใช้เครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยในครั้งนี้ และขอขอบคุณนักเรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/5 โรงเรียนมุกดาวิทยานุกูล ทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ทดลอง งานวิจัยในครั้งนี้สำเร็จด้วยดี

ขอขอบคุณเพื่อนนักศึกษาสาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน รุ่นที่ 1 (แผนขอใบประกอบวิชาชีพครู) ทุกท่าน ที่คอยให้กำลังใจและสนับสนุนในการทำวิจัยครั้งนี้

คุณค่าและประโยชน์จากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแต่บิดามารดาของผู้วิจัย นายณรงค์ ดวงหม่อง และนางอมรรัตน์ ดวงหม่อง และบูรพาจารย์ทุกท่าน ที่ได้อบรมสั่งสอนจนผู้วิจัยสามารถดำรงตนและบรรลุผลสำเร็จในปัจจุบัน

ทณงศักดิ์ ดวงหม่อง

ชื่อเรื่อง	การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
ผู้วิจัย	ทนต์ศักดิ์ ดวงหม่อง
กรรมการที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์ รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย
ปริญญา	ค.ม. (วิจัยหลักสูตรและการสอน)
สถาบัน	มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
ปีที่พิมพ์	2568

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ ให้เป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 75/75 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/5 แผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนมุกดาวิทยานุกูล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขตมุกดาหาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 1 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 16 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำแนกออกเป็นความสามารถในการฟังและความสามารถในการพูด และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าทีแบบกลุ่มไม่อิสระกัน (Dependent Samples t-test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ 83.00/77.93 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 75/75
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำแนกได้ดังนี้

2.1 ความสามารถในการฟังภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.48$, S.D = 0.65)

คำสำคัญ: ห้องเรียนกลับด้าน กิจกรรมเป็นฐาน การฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น

TITLE	Development of Learning Activities Based on Flipped Classroom Concept Using Activity-Based Learning Entitled Buying and Selling Things for Improving Japanese Listening and Speaking Abilities of Mathayomsuksa 5 Students
AUTHOR	Thanongsak Duangmong
ADVISORS	Asst. Prof. Dr. Vijittra Vonganusith Assoc. Prof. Dr. Sumran Gumjudpai
DEGREE	M.Ed. (Research of Curriculum and Instruction)
INSTITUTION	Sakon Nakhon Rajabhat University
YEAR	2025

ABSTRACT

The purposes of this research were to 1) determine the efficiency of the learning activities based on flipped classroom concept using activity-based learning entitled buying and selling things for improving Japanese listening and speaking abilities of Mathayomsuksa 5 students to meet the criteria of 75/75; 2) compare students' Japanese learning achievement before and after learning through the developed learning activities; and 3) examine students' satisfaction toward learning through the developed learning activities. The sample consisted of 16 Mathayomsuksa 5/5 students from the Japanese Program at Mukdawittayanukul School under the Secondary Education Service Area Office of Mukdahan, in the first semester of the academic year 2024, obtained through cluster random sampling. The research tools included 1) lesson plans, 2) a learning achievement test including listening ability and speaking ability, and 3) a satisfaction form. The statistics for data analysis were mean, percentage, standard deviation, and Dependent Samples t-test.

The findings were as follows:

1. The efficiency of the learning activities based on flipped classroom concept using activity-based learning entitled buying and selling things for improving Japanese listening and speaking abilities of Mathayomsuksa 5

students met the efficiency criteria of 83.00/77.93, which was higher than the defined criteria of 75/75.

2. The student learning achievement the after intervention was higher than that before the intervention at the .01 level of significance, categorized as follows:

2.1 The Japanese listening abilities of students through the developed learning activities after the intervention were higher than those before the intervention at the .01 level of significance.

2.2 The Japanese speaking abilities of students through the developed learning activities after the intervention were higher than those before the intervention at the .01 level of significance.

3. The students' satisfaction toward learning through the developed learning activities was at a high level ($\bar{X} = 4.48$, S.D = 0.65).

Keywords: Flipped Classroom, Activity-Based Learning, Japanese Listening and Speaking

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
คำถามของการวิจัย	5
ความมุ่งหมายของการวิจัย	5
สมมติฐานของการวิจัย	6
ความสำคัญของการวิจัย	6
ขอบเขตของการวิจัย	7
กรอบแนวคิดของการวิจัย	9
นิยามศัพท์เฉพาะ	10
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	15
ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	17
สาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น	17
หลักสูตรรายวิชาภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนมุกดาวิทยานุกูล สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษาเขตมุกดาหาร	25
แนวคิดห้องเรียนกลับด้าน	32
ความเป็นมาของห้องเรียนกลับด้าน	32
ความหมายของห้องเรียนกลับด้าน	32
ความสำคัญของห้องเรียนกลับด้าน	34
วิธีการดำเนินการห้องเรียนกลับด้าน	35
องค์ประกอบของการเรียนแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน	38
ประโยชน์ที่เกิดจากการเรียนแบบห้องเรียนกลับด้าน	39
การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน	42
ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน	42
จุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน	44

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ขั้นตอนในการดำเนินการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมเป็นฐาน	44
เทคนิควิธีการที่ใช้ในการจัดกิจกรรม	47
แผนการจัดการเรียนรู้	59
ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้	59
ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้	60
องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้	61
ขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้	65
ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี	67
การหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ	70
ความหมายของการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ	70
ความเที่ยงตรง	71
ความเชื่อมั่น	74
ความยากง่ายของแบบทดสอบ	80
ค่าอำนาจจำแนก	81
ความสามารถในการฟัง	84
ความหมายของการฟัง	84
แนวคิดในการสอนทักษะการฟัง	84
ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการสอนฟัง	86
การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการฟัง	89
การวัดและประเมินผลทักษะความสามารถในการฟัง	91
ความสามารถในการพูด	95
ความหมายของการพูด	95
องค์ประกอบของการพูด	96
ความสามารถและระดับของการพูด	97
ขั้นตอนการสอนการพูด	99

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
การวัดและประเมินผลทักษะความสามารถในการการพูด	101
ความพึงพอใจ	105
ความหมายของความพึงพอใจ	105
แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ	106
หลักในการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ	108
การสร้างความพึงพอใจในการเรียน	112
คุณลักษณะของเครื่องมือวัดความพึงพอใจ	113
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	114
งานวิจัยในประเทศ	114
งานวิจัยต่างประเทศ	116
3 วิธีดำเนินการวิจัย	119
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	119
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย	120
การเก็บรวบรวมข้อมูล	135
การวิเคราะห์ข้อมูล	137
สถิติที่ใช้ในการวิจัย	137
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	141
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	141
ลำดับขั้นในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	142
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	142
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	155
ความมุ่งหมายของการวิจัย	155
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	156

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
การเก็บรวบรวมข้อมูล	156
การวิเคราะห์ข้อมูล	157
สรุปผล	158
อภิปรายผล	159
ข้อเสนอแนะ	162
บรรณานุกรม.....	165
ภาคผนวก	179
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญและหนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ	181
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	189
ภาคผนวก ค ค่าคุณภาพเครื่องมือ.....	279
ภาคผนวก ง ผลการวิเคราะห์เครื่องมือ.....	291
ประวัติย่อของผู้วิจัย	301

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นหลักสูตรพื้นฐาน 3 ปี (ม.4-ม.6) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาตรฐาน ต 1.1	18
2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นหลักสูตรพื้นฐาน 3 ปี (ม.4-ม.6) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาตรฐาน ต 1.2	19
3 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นหลักสูตรพื้นฐาน 3 ปี (ม.4-ม.6) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาตรฐาน ต 1.3	21
4 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นหลักสูตรพื้นฐาน 3 ปี (ม.4-ม.6) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาตรฐาน ต 2.1	22
5 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นหลักสูตรพื้นฐาน 3 ปี (ม.4-ม.6) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาตรฐาน ต 2.2	23
6 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นหลักสูตรพื้นฐาน 3 ปี (ม.4-ม.6) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาตรฐาน ต 3.1	24
7 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นหลักสูตรพื้นฐาน 3 ปี (ม.4-ม.6) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาตรฐาน ต 4.1	24
8 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นหลักสูตรพื้นฐาน 3 ปี (ม.4-ม.6) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาตรฐาน ต 4.2	25
9 เวลาเรียนรายวิชาสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเพิ่มเติม (ภาษาญี่ปุ่น)	26
10 วิชาที่เปิดสอน รายวิชาเพิ่มเติมบังคับเลือก	26
11 รายวิชาเพิ่มเติมเลือกบังคับ	27
12 โครงสร้างรายวิชาภาษาญี่ปุ่น 3 รหัสวิชา ญ32203 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1	29
13 เกณฑ์การวัดผลประเมินผลทักษะการพูด	103
14 แผนระบุแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง เรื่อง การซื้อของ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.....	120
15 เกณฑ์การวัดความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น	121
16 ข้อคำถามแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น	123

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
17 วิเคราะห์เนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ จำนวนชั่วโมง เรื่อง การซื้อของ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	127
18 ตารางกำหนดแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การซื้อของ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ...	128
19 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1/E_2)	143
20 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นโดยจำแนก ตามความสามารถทางการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น ระหว่างก่อนเรียนและ หลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น	144
21 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยกิจกรรม การเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ	144
22 ผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การซื้อของ ตามแนวคิด ห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยผู้เชี่ยวชาญ	281
23 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความสามารถในการฟังกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยผู้เชี่ยวชาญ	283
24 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความสามารถในการพูดกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยผู้เชี่ยวชาญ	284
25 ผลการวิเคราะห์ ค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความสามารถในการฟัง	285
26 ค่า p และ q ในการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความสามารถในการฟัง ตามวิธีของ Kuder Richardson จากสูตร KR-20	287
27 ผลการให้คะแนนของผู้ประเมิน 2 คน ในการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความสามารถในการพูด	288
28 ผลการวิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมินของแบบทดสอบวัดผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความสามารถในการพูด	288

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
29 ผลการประเมินดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียน โดยผู้เชี่ยวชาญ	289
30 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกระบวนการจัดการเรียนรู้และประสิทธิภาพ ของผลลัพธ์ของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ (E_1/E_2)	293
31 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นระหว่าง ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ	294
32 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความสามารถ ในการฟังภาษาญี่ปุ่น ก่อนเรียน-หลังเรียน	295
33 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความสามารถ ในการพูดภาษาญี่ปุ่น ก่อนเรียน-หลังเรียน	296
34 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ	297

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดของการวิจัย	9
2 การทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่น เรื่อง การซื้อของ	147
3 นักเรียนสืบค้นคว้าคำศัพท์และการออกเสียง เพื่อความถูกต้องและมั่นใจ ในการใช้ภาษาญี่ปุ่น โดยผ่านการใช้ E-Dictionary การใช้ JTDic และ การใช้ Google Translation ในระหว่างดำเนินการเรียนการสอน	148
4 กิจกรรมการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation) เรื่อง “การซื้อของที่ร้านอาหารสะดวกซื้อ コンビニで買い物”	149
5 เตรียมกิจกรรมกลุ่มในการสร้างสถานการณ์จำลอง (Simulation) เรื่อง “การซื้อของที่ร้านอาหารสะดวกซื้อ コンビニで買い物”	150
6 กิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียนส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง โดยไม่จำกัดเวลา ส่งผลให้มีความพร้อมในการทำแบบฝึกหัดเมื่อเข้าเรียน ในชั้นเรียน	151
7 วิดีโอกิจกรรมการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation) เรื่อง “การซื้อของที่ร้านอาหารสะดวกซื้อ レンズランで買い物”	152
8 กิจกรรมการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ (Role-Play) เรื่อง “การแนะนำตัว 自己紹介の活動”	152

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

สังคมโลกยุคปัจจุบัน เข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ มีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างเศรษฐกิจสังคม การเมือง และการพัฒนาด้านเทคโนโลยี ทำให้ประเทศต่าง ๆ ในโลก สามารถติดต่อกันภายใน เสี้ยววินาที ทุกคนก้าวสู่สังคมใหม่เป็นหนึ่งเดียว องค์การระหว่างประเทศจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง ในการดำเนินการเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวม ประนีประนอมสร้างความสัมพันธ์ในการช่วยเหลือซึ่ง กันและกัน การปรับและเปลี่ยนเพื่อให้ความเท่าทันตามยุคสมัย รวมถึงทักษะของประชากร ที่ต้องมีการปรับตามการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกเช่นเดียวกัน (จารุพล เรื่องสุวรรณ, 2564, ออนไลน์)

นอกจากนี้ในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด 19 ที่ผ่านมา ทำให้ ประชาชนทั่วโลกต้องมีการปรับตัวในการใช้ชีวิตในรูปแบบใหม่ที่เรียกว่า ความปกติใหม่หรือฐาน วิถีชีวิตใหม่ (new normal) ที่ทำให้เกิดพฤติกรรมการใช้ชีวิตที่ต้องเว้นระยะห่างทางสังคม ใส่ใจสุขภาพของตนเอง คนรอบข้าง รวมไปถึงการเรียนการสอน มีการเปลี่ยนแปลงตามวิถีชีวิต ใหม่ที่เทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทต่อการดำเนินชีวิต โดยเฉพาะการสื่อสารที่สะดวกรวดเร็ว เชื่อมโยงกับคนทั่วโลก รับรู้ข้อมูลได้พร้อม ๆ กันได้ โดยใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่เป็นอุปกรณ์ เชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ต หาข้อมูล ดูหนังฟังเพลง ซื้อสินค้า และทำธุรกรรมต่าง ๆ (ทัศนีย์ ถนอม, 2563, หน้า 297) ดังนั้นจะเห็นได้ว่าเทคโนโลยีเริ่มเข้ามามีบทบาทในการดำเนิน ชีวิต ไม่ว่าจะเป็นการซื้อขาย การทำงาน รวมไปถึงการศึกษา ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการเรียน การสอนตามยุคสมัยและสถานการณ์ที่นำเทคโนโลยีมาข้องเกี่ยวกับการจัดการเรียนสอนอีกด้วย

การปฏิรูปการศึกษาในประเทศไทย จำเป็นต้องปรับเปลี่ยนอย่างต่อเนื่อง เพื่อสนับสนุนการบรรลุตามยุทธศาสตร์ชาติที่กำหนดไว้ เนื่องด้วยการศึกษาเป็นพื้นฐานที่สำคัญ ของการพัฒนาประเทศ ดังนั้นแผนปฏิรูปประเทศด้านการศึกษาจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะ สนับสนุนการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติทุกด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการพัฒนาและ เสริมสร้างศักยภาพคนทุกช่วงวัยและการสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ด้านความเท่าเทียมและความ เสมอภาคของสังคม และด้านขีดความสามารถในการแข่งขันให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ ระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560-2579) (คณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา (กอปศ.), 2564, หน้า 1)

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่สองนอกเหนือจากภาษาอังกฤษ ถือว่าเป็นเครื่องมือในการสร้างและรักษาความสัมพันธ์ของกระบวนการทางสังคม เป็นสิ่งที่มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะเป็นภาษาตะวันออกหรือภาษาตะวันตก ประเทศไทยต้องเพิ่มขีดความสามารถของคนในชาติ เพื่อรองรับการขยายตัวทางเศรษฐกิจ การเรียนรู้ และความร่วมมือระหว่างประเทศด้วยการพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถทางภาษา ด้วยเหตุนี้กระทรวงศึกษาธิการตระหนักถึงความสำคัญและเห็นความจำเป็นจึงได้กำหนดนโยบายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ เพื่อพัฒนาและส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่สองที่สำคัญ คือ ภาษาญี่ปุ่น ให้มีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับความต้องการและก้าวสู่มาตรฐานอันเป็นที่ยอมรับในระดับสากล และสถานศึกษาหลายแห่งทั้งภาครัฐและเอกชนได้เปิดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่สองเพิ่มมากขึ้น เพื่อเป็นทางเลือกสำหรับผู้เรียนในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นผลให้การจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย ได้รับความนิยมขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยในปี พ.ศ. 2551 จนถึงปัจจุบัน หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานวิชาภาษาญี่ปุ่นระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ได้รับการจัดอยู่ในกลุ่มวิชา (เพิ่มเติม) ภาษาต่างประเทศหนึ่งใน 8 กลุ่มสาระ (สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2556, หน้า 1)

การเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นซึ่งเป็นภาษาทางเลือกสำหรับผู้สนใจ ในระดับโรงเรียนที่เปิดสอนเป็นโปรแกรมและวิชาเลือกสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เช่นเดียวกันกับภาษาต่างประเทศอื่น ๆ (สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2556, หน้า 1) แต่จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า ปัญหาที่พบสำหรับผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นระดับชั้นมัธยมศึกษาในไทยที่อาจเกิดจากครูและตัวผู้เรียน ด้านผู้เรียนไม่มีแรงจูงใจในการเรียน ขาดสมาธิในการเรียนและมีโอกาสแสดงความคิดเห็นน้อย ด้านครูผู้สอนส่วนหนึ่งไม่ได้จบวิชาเอกภาษาญี่ปุ่นโดยตรง รวมทั้งครูมีเทคนิควิธีการสอนที่ไม่หลากหลายและใช้สื่อการสอนที่ไม่เหมาะสมตามวัยของผู้เรียนและความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นของผู้สอนไม่เพียงพอ ทำให้ขาดความมั่นใจในการจัดกิจกรรมการสอน ครูขาดเทคนิคการสอนที่ดึงดูดใจผู้เรียน และในชั้นเรียนมีครูผู้สอนเพียงผู้เดียวทำให้นักเรียนบางส่วนไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน การโต้ตอบระหว่างทำกิจกรรมการเรียนการสอนถือเป็นสิ่งสำคัญอย่างมากและบางครั้งผู้สอนก็ไม่สามารถดูแลผู้เรียนได้ทั่วถึง (ดวงสรณ์ งามอาจ, 2561, หน้า 3) ครูสอนเน้นแบบท่องจำ อ่าน คัด เขียน คำศัพท์ และไวยากรณ์ จึงไม่เกิดแรงจูงใจที่จะนำไปใช้ในชีวิตจริง (ศรัญยาพร แก้วกล้า, 2563, หน้า 2)

การเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดหรือสนทนาเน้นภาษาญี่ปุ่นค่อนข้างมีจำกัด ผู้เรียนส่วนมากเรียนเพื่อนำไปใช้สอบ ไม่ค่อยมีกิจกรรมในการเสริมสร้างผู้เรียนให้มีความกระตือรือร้นในการเรียน (ศิริรัตน์ ปิงเมือง, จันทรพร พรหมมาศ, และเด่นชัย ปราบจันดี, 2565, หน้า 45) ดังนั้นแล้ว การที่ผู้เรียนจำนวนมากไม่สามารถสื่อสารได้ถือว่าเป็นปัญหาหลักของการเรียนภาษา และเมื่อผู้เรียนไม่สามารถสื่อสารได้ ก่อให้เกิดความเบื่อหน่ายและทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนการสอนซึ่งเป็นปัญหา ในการพัฒนาทักษะอื่นในการศึกษาต่อเป็นอย่างมาก

การเรียนรู้ภาษาจะมีความสัมพันธ์กับวิธีการป้อนข้อมูลภาษาหรือวิธีสอน (Mode of Presentation) ประกอบด้วย การเรียนรู้ภาษาโดยการใช้เสียง (Auditory Mode) และการเรียนรู้ภาษาโดยการอ่านและการดู (Visual Mode) (อัจฉรา วงศ์โสธร, 2539, หน้า 45) ซึ่งรูปแบบการเรียนการสอนที่มีความน่าสนใจเหมาะสำหรับการจัดการเรียนสอนเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาภาษาญี่ปุ่น คือ การเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) ซึ่งเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มีรูปแบบคล้ายกับการสอนออนไลน์ ผู้เรียนเรียนรู้บทเรียนจากวิดีโอการสอนและศึกษาด้วยตนเองจากที่บ้าน ก่อนมาทำกิจกรรมในชั้นเรียนร่วมกันกับเพื่อน ๆ สอดคล้องกับเชษฐรัฐ กองรัตน์ (2564, หน้า 6) ที่ระบุว่า ห้องเรียนกลับด้าน เป็นแนวคิดในการจัดการเรียนรู้ที่เป็นนวัตกรรมการเรียนการสอนรูปแบบใหม่ บนพื้นฐานที่เชื่อว่า การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ทุกสถานที่และทุกเวลา (Anywhere, Anytime) เป็นการเปลี่ยนกระบวนทัศน์ในการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนแบบเดิม (Traditional Paradigm) ไปสู่กระบวนทัศน์ในการจัดการเรียนรู้แบบใหม่ (New Paradigm) ที่สร้างพื้นที่การเรียนรู้ทั้งนอกชั้นเรียนและในชั้นเรียน โดยผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำ (Coaching) สร้างสิ่งแวดล้อมทางการเรียนรู้และตรวจสอบการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าและปฏิบัติภารกิจการเรียนรู้ผ่านแพลตฟอร์มการเรียนรู้ดิจิทัล สามารถสร้างความรู้สำหรับตนเองได้อย่างมีความหมาย และวิจารณ์ พานิช (2556, หน้า 35-39) กล่าวถึง วิธีการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน คือ 1) การสร้างวีดิทัศน์สำหรับทำวีดิทัศน์จากจอคอมพิวเตอร์ เรียกซอฟต์แวร์ กลุ่มนี้ว่า screen casting software โดยที่คอมพิวเตอร์ต้องมีกล้องวิดีโอ (Webcam) และไมโครโฟนและเครื่องมือที่จำเป็นอีกตัวหนึ่ง คือ USB pen tablet สำหรับเขียนที่จอคอมพิวเตอร์ 2) ในการสร้างวีดิทัศน์ผู้สอนจำเป็นต้องมีการวางแผนในการถ่ายทำตามความต้องการตกแต่งแก้ไขแล้ว จึงนำวีดิทัศน์ออกเผยแพร่ให้นักเรียนเข้าดูได้ 3) นำวีดิทัศน์ขึ้นบนเว็บ Youtube หรืออาจต้องบันทึกลงแผ่น CD/DVD แจกนักเรียนที่บ้านไม่สามารถเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตได้ และ 4) วีดิทัศน์ที่ดีควรมีความยาวเพียง 10-15 นาทีเท่านั้น สำหรับผู้เรียนชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น ดังนั้นการนำรูปแบบการเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านมาใช้อาจจะเหมาะกับการให้

ผู้เรียนได้ทบทวนบทเรียน เนื้อหาที่สงสัยไม่ว่าจะเป็นไวยากรณ์หรือคำศัพท์ได้ตลอดเวลา เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้นอกห้องเรียน

ในศตวรรษที่ 21 การจัดกระบวนการเรียนรู้ จึงพยายามเปลี่ยนบทบาทครูจาก ผู้บรรยาย มาเป็นคณะครูร่วมกันออกแบบกิจกรรมในการจัดกระบวนการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนใช้เป็น เครื่องมือในการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ครูเป็นผู้อำนวยความสะดวก และเสนอแนะเครื่องมือ การเข้าถึงองค์ความรู้ผ่านวิธีการต่าง ๆ โดยเฉพาะผ่านเทคโนโลยีให้เข้าถึงความรู้ได้อย่างรวดเร็ว และกว้างขวาง นำความรู้ที่ได้มาแลกเปลี่ยนกับเพื่อนในห้องเรียน ซึ่งเรียกกระบวนการเรียนรู้แบบนี้ ว่า การเรียนรู้เชิงรุกที่ยึดนักเรียนเป็นสำคัญ (Student-Centered) (สำนักบริหารการมัธยมศึกษา ตอนปลาย, 2558, หน้า 1) และในศตวรรษที่ 21 ในบริบทห้องเรียน การนำเทคโนโลยีหรือ อุปกรณ์การเรียนรู้เข้ามาช่วยในการเรียนรู้ของผู้เรียน การออกแบบการจัดเรียนการสอนให้มีความหลากหลาย อาทิ การเรียนรู้แบบรายบุคคล แบบกลุ่มและแบบทีม สนับสนุนและส่งเสริม ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ผ่านทรัพยากรและช่องทางการเรียนรู้ที่หลากหลายทั้งในห้องเรียนและ การเรียนรู้แบบออนไลน์ และจัดให้มีการเชื่อมต่อการเรียนรู้ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียนรู้ ในประเทศและระหว่างประเทศ (สุวิธิดา จรุงเกียรติกุล, 2561, ออนไลน์)

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า การจัดการเรียนการสอนอีก วิธีหนึ่งที่เหมาะสมกับการเสริมสร้างทักษะภาษาญี่ปุ่นให้เกิดการเรียนรู้ที่ดึงดูดความสนใจผู้เรียนและ ช่วยให้ผู้เรียนเรียนอย่างสนุกสนาน เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ คือ การเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning: ABL) สอดคล้องกับ ศศิธร ลิจินทร์พร (2556, หน้า 45) และ ภัทรสร นรเหรียญ (2562, หน้า 37-38) ระบุไว้ว่า ABL เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเนื้อหาบทเรียนผ่านกิจกรรม ที่ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจในเนื้อหา บทเรียนผ่านกิจกรรมที่เรียนผ่านประสบการณ์ จากการเล่นเกม การทดลอง การสร้างสรรค์ผลงาน การอภิปรายในชั้นเรียน (Class Discussion) ที่กระทำได้ในห้องเรียนปกติและอภิปราย ออนไลน์ การอภิปรายกลุ่มย่อย (Small Group Discussion) การโต้เถียง (Debate) บทบาท สมมติ (Role Play) การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ (Situational Learning) การเรียนแบบกลุ่ม ร่วมแรงร่วมใจ (Collaborative Learning Group) และทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น โดยการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เหมาะสมและมีการวางแผนการใช้สื่อที่ดีผู้เรียนจะเรียน อย่างมีความสุข มีการพัฒนาไปด้วยความมั่นใจ การนำการเรียนการสอนแบบกิจกรรมเป็นฐาน มาปรับใช้ในการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ทำให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติมากกว่าการนั่งท่องจำ เนื่องจากไม่มีโอกาสในการฝึกใช้ภาษาหรือสนทนากับผู้อื่นเพื่อที่จะเสริมสร้างความสามารถ

ในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่นมากขึ้น ถือว่าเป็นกิจกรรมการเรียนรู้การสอนรูปแบบหนึ่ง
ที่แนวทางในการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการลงมือปฏิบัติ

จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจนำการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับโลกในศตวรรษที่ 21
เพื่อพัฒนาและส่งเสริมความสามารถทางด้านภาษาญี่ปุ่น ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้
กิจกรรมเป็นฐาน ให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติโดยผ่านการทำกิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการ
ฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 ให้ดียิ่งขึ้นและมีความพึงพอใจที่ดี
ต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นด้วยวิธีสอนในรูปแบบดังกล่าว

คำถามของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดคำถามของการวิจัย ไว้ดังนี้

1. กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 หรือไม่ อย่างไร
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่ อย่างไร
3. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยกิจกรรมที่พัฒนาขึ้น อยู่ในระดับใด

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดความมุ่งหมายของการวิจัย ไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน
โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูด
ภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนก่อนเรียน
และหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรม
การเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น

สมมติฐานของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานของการวิจัย ไว้ดังนี้

1. กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น
3. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ ที่พัฒนาขึ้น อยู่ในระดับมากขึ้นไป

ความสำคัญของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดความสำคัญของการวิจัย ไว้ดังนี้

1. ได้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีประสิทธิภาพและสามารถนำไป พัฒนาความสามารถในการฟังและพูดภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนทั่วไป
2. ได้แนวทางในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อนำไปพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น ในเนื้อหารายวิชาภาษาญี่ปุ่นและระดับชั้นอื่น ๆ ต่อไป
3. ได้แนวทางสำหรับผู้สนใจนำไปประยุกต์ใช้ในกลุ่มสาระอื่น ๆ โดยใช้แนวคิด ห้องเรียนกลับด้าน ร่วมกับการใช้รูปแบบการสอนที่หลากหลาย

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ไว้ดังนี้

1. ประชากร และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนโรงเรียนมุกดาวิทยานุกูล แผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น จำนวน 6 ห้อง จำนวน 120 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามุกดาหาร

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/5 แผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนมุกดาวิทยานุกูล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษามุกดาหาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 1 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 16 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) การจัดชั้นเรียนในแต่ละห้อง จัดแบบความสามารถของผู้เรียน เก่ง ปานกลาง และอ่อน เหมือนกันทุกห้อง โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีขอบข่ายเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ที่นำมาสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ รายวิชาภาษาญี่ปุ่น 3 รหัสวิชา ญ32203 เรื่อง การซื้อของ เป็นเนื้อหาในรายวิชาภาษาญี่ปุ่น ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ (ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น หลักสูตรพื้นฐาน 3 ปี ม.4-ม.6) ประกอบด้วย เนื้อหาจำนวน 5 เรื่อง 5 แผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

2.1 ตัวเลขและแนะนำอักษรคันจิ

2.1.1 ตัวเลข

2.1.2 อักษรคันจิ

2.2 ทักทายและแนะนำตนเอง

2.2.1 ทักทายและแนะนำตัว

2.2.2 แนะนำเส้นทาง

2.3 ร้านสะดวกซื้อหรือร้านอาหาร

2.3.1 การสั่งอาหารในร้านสะดวกซื้อ

2.3.2 การสั่งอาหารในร้านอาหาร

2.4 การสั่งซื้อสินค้าออนไลน์

2.4.1 สิ่งที่ชอบ

2.4.2 ลักษณะสินค้า

2.5 สื่อโฆษณา

2.5.1 การฟังพูดสื่อโฆษณา

2.5.2 การฟังพูดสื่อโฆษณาเพื่อความบันเทิง

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ

กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น

3.2 ตัวแปรตาม

3.2.1 ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้

3.2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่น

3.2.2.1 ความสามารถในการฟังภาษาญี่ปุ่น

3.2.2.2 ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น

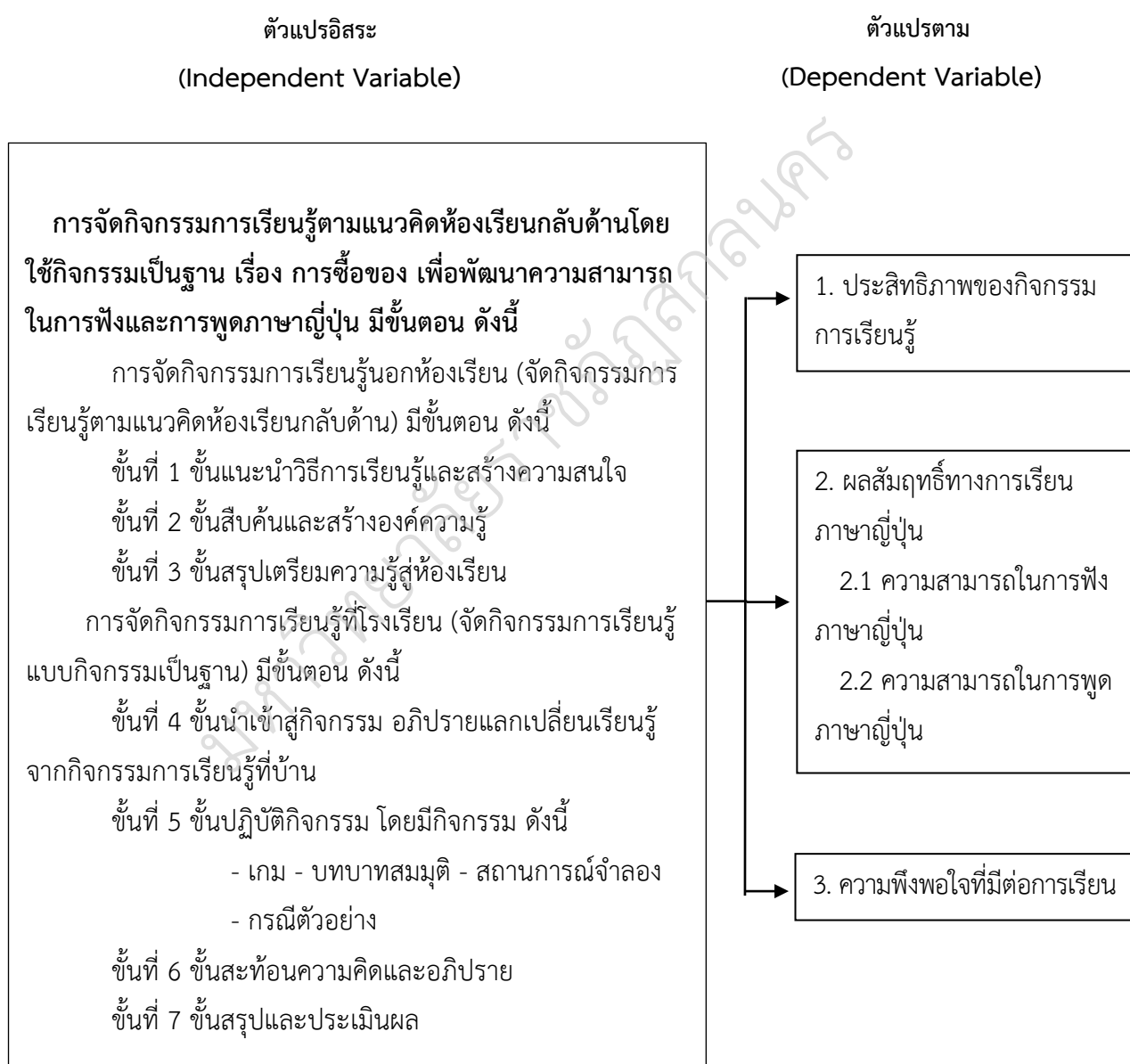
3.2.3 ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียน

4. ระยะเวลาในการวิจัย

การวิจัยนี้ใช้ระยะเวลาในการดำเนินการทดลอง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 โดยทำการสอนในชั่วโมงปกติ จำนวน 5 แผนการจัดการเรียนรู้ 16 ชั่วโมง โดยไม่นับรวมเวลาที่ใช้ในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

กรอบแนวคิดของการวิจัย

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดของการวิจัย ดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นิยามศัพท์เฉพาะ ไว้ดังนี้

1. แนวคิดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) หมายถึง กระบวนการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนเรียนรู้ผ่านแพลตฟอร์มดิจิทัลที่ผู้สอนสร้างขึ้น ที่เป็น ข้อความ แบบฝึกหัด หรือวีดิทัศน์ความยาวประมาณ 10-15 นาที ในรูปแบบออนไลน์ที่ผู้เรียน สามารถเรียนรู้ได้ทุกสถานที่และทุกเวลา แล้วนำองค์ความรู้ที่ครูกำหนดให้นอกห้องเรียนมา อภิปรายในห้องเรียนเพื่อฝึกทำกิจกรรมโดยมีครูเป็นผู้อำนวยความสะดวก และให้คำแนะนำ อย่างใกล้ชิด
2. กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเนื้อหาบทเรียนผ่านกิจกรรมที่ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือ ปฏิบัติด้วยตนเอง โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือหรือการเรียนรู้แบบกลุ่ม ครูผู้สอนจะมีหน้าที่ช่วย แนะนำแนวทางไปยังจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ กระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในกิจกรรมและส่งเสริม การช่วยเหลือกัน จากการทำกิจกรรมที่หลากหลายร่วมกับผู้อื่นเพื่อนำไปสู่การพัฒนาความรู้ ตัวบุคคลโดยผ่านกิจกรรมเหล่านั้น กิจกรรมในที่นี้ผู้วิจัยได้เลือกกิจกรรมเกม สถานการณ์จำลอง (Simulation) การสอนโดยใช้บทบาทสมมติ (Role-Play) และกรณีตัวอย่าง (Case Study) นำมาใช้ในการวิจัย เพื่อเป็นการสร้างสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ที่ตื่นเต้นเป็นสิ่งที่เร้า เสริมพลัง ทางบวกให้ผู้เรียนใฝ่รู้ใฝ่เรียน เกิดความพึงพอใจในการเรียนการสอน อีกทั้งส่งเสริมและ กระตุ้นการมีส่วนร่วมของผู้เรียนส่งผลให้การเรียนการสอนเป็นไปได้อย่างมีชีวิตชีวา ส่งผลให้ การเรียนการสอน เกิดการเรียนรู้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้
3. กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดให้ผู้เรียนได้เรียนผ่านแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน ร่วมการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างความสามารถของผู้เรียนในด้านการฟังและ การพูดภาษาญี่ปุ่นให้พัฒนายิ่งขึ้น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนภาษาญี่ปุ่น แบ่งออกเป็น 2 กิจกรรม คือ กิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียนและกิจกรรมการเรียนรู้ที่โรงเรียน รวม 7 ขั้นตอน ดังนี้

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียน

ขั้นที่ 1 ขั้นแนะนำวิธีการเรียนรู้และสร้างความสนใจ ผู้สอนชี้แนะวิธีการเรียนรู้กับผู้เรียนและสร้างความสนใจโดยอาศัยสื่อวีดิทัศน์จากผู้สอน Power Point สื่ออินเทอร์เน็ตต่าง ๆ เช่น เกม สื่อบทความ หรือสื่อออนไลน์จาก YouTube สร้างคำถามหรือจัดกิจกรรมและสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนมีความสนใจในเนื้อหาของบทเรียน โดยนักเรียนเรียนผ่านกลุ่ม Facebook ของรายวิชา จัดทำโดยผู้วิจัย

ขั้นที่ 2 ขั้นสืบค้นและสร้างองค์ความรู้ เพื่อให้เกิดมโนทัศน์รวบยอด นักเรียนสืบค้นข้อมูลและศึกษาสื่อการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายเพื่อให้เกิดองค์ความรู้และสร้างองค์ความรู้จากสื่อที่ได้รับจากการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยการใช้สื่อสังคมออนไลน์แสดงความคิดเห็นลงในกระดานสำหรับอภิปรายออนไลน์ของกลุ่ม Facebook

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุปเตรียมความรู้สู่ห้องเรียน นักเรียนเตรียมองค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษา เตรียมข้อสงสัย ประเด็นในการซักถาม โดยการจดบันทึกข้อมูลไว้เพื่อช่วยเตือนความจำหรือเก็บไว้เป็นหลักฐาน เพื่อนำไปแลกเปลี่ยนเรียนรู้โดยผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ในห้องเรียน

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่โรงเรียน

ขั้นที่ 4 ขั้นนำเข้าสู่กิจกรรม คือการเริ่มอธิบายบทเรียนให้น่าสนใจ เพื่อเป็นการกระตุ้นผู้เรียนและสร้างความพร้อมก่อนรับเนื้อหาความรู้ใหม่และแนะนำกติกาต่าง ๆ และครูกับนักเรียนร่วมอภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากกิจกรรมที่บ้านและนำเสนอข้อมูลจากการอภิปรายออนไลน์ของกลุ่มเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน จัดกิจกรรมได้อย่างราบรื่นและมีเป้าหมาย

ขั้นที่ 5 ขั้นปฏิบัติกิจกรรม คือนักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรมทำงานร่วมกันตามกิจกรรมที่ครูจัดเตรียมไว้ โดยกิจกรรมที่จัดเตรียมสามารถเป็นได้ทั้งกิจกรรมเดี่ยวและกิจกรรมกลุ่ม โดยใช้เกม บทบาทสมมุติ สถานการณ์จำลอง กรณีตัวอย่าง

ขั้นที่ 6 ขั้นสะท้อนความคิดและอภิปราย คือ การให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนประสบการณ์ความคิดความรู้สึกและการเรียนรู้ที่เกิดขึ้น

ขั้นที่ 7 ขั้นสรุปและประเมินผล คือ การรวบรวมความคิดเห็นและข้อมูลต่าง ๆ จากขั้นกิจกรรมและอภิปรายมาประสานกันจนได้ข้อสรุปที่ชัดเจน รวมทั้งกระตุ้นให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมนำเอาการเรียนรู้ที่ได้รับไปปฏิบัติและใช้จริงในชีวิตประจำวัน พร้อมทั้งประเมินผลว่าผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้หรือไม่ และมีการมอบหมายงานล่วงหน้าเพื่อให้เป็นการศึกษาด้วยตนเองจาก Google Classroom, VDO, Social Media

เช่น Facebook แล้วให้นักเรียนสรุปเขียนเนื้อหาหรือคำศัพท์ที่ยากและการตอบคำถาม
แล้วนำมาแลกเปลี่ยนกันในชั่วโมงเรียนถัดไป ก่อนเข้าบทเรียนใหม่

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ระดับความสำเร็จ ซึ่งได้จากผลการเรียน
เฉลี่ยของคะแนนรวมจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นระหว่างก่อน
เรียนและหลังเรียน จากการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้
กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ ซึ่งจำแนกออกเป็น ความสามารถทางในการฟังและ
ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

4.1 ความสามารถในการฟังภาษาญี่ปุ่น หมายถึง พฤติกรรมของบุคคลใน
การรับข้อมูล ข่าวสาร เพื่อที่จะสามารถฟังประโยคหรือข้อมูลอย่างง่าย โดยการจับใจความ
สำคัญ การหาข้อมูลเฉพาะ ติความ และจับใจความจากสถานการณ์ที่ได้ยิน นำไปสู่การสื่อสารที่
ประสบผลสำเร็จและมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะประเมินจากแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็น
แบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน

4.2 ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น หมายถึง ทักษะการสื่อสารให้ผู้ฟัง
เข้าใจความหมายและสื่อความหมายของผู้พูดซึ่งผู้พูดต้องมีความรู้ มีจุดมุ่งหมายที่จะพูดที่
ชัดเจน รวมทั้งลำดับเรื่อง นำเสนอด้วยท่าทางที่เหมาะสม ก่อให้เกิดความเข้าใจทั้งผู้พูดและผู้ฟัง
ซึ่งจะประเมินจากแบบประเมินความสามารถในการพูดตามที่ Harris (1990, p. 84 อ้างถึงใน
บุญยพันธ์ โถชาติ, 2562, หน้า 122) ระบุไว้ 5 ระดับ ได้แก่ การออกเสียง ด้านไวยากรณ์
คำศัพท์ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาและความเข้าใจ โดยประเมินจากการสนทนาของ
นักเรียนจากสถานการณ์หรือสอบปากเปล่าที่กำหนดให้ จำนวน 1 ข้อ 25 คะแนน

5. ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้
กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น
หมายถึง คุณภาพของกิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น แล้วนำไปใช้ ก่อให้ผู้เรียน
บรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้เป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 75/75 ดังนี้

75 ตัวแรก (E_1) หมายถึง คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทำใบงานกิจกรรมและ
ทดสอบระหว่างเรียนที่ประเมินจากความสามารถในการฟังและความสามารถในการพูด
ภาษาญี่ปุ่นได้คะแนนคิดเป็นร้อยละ 75

75 ตัวหลัง (E_2) หมายถึง คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัด
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประกอบด้วย ความสามารถในการฟังและความสามารถในการพูด
ภาษาญี่ปุ่นหลังเรียนเสร็จสิ้น ได้คะแนนคิดเป็นร้อยละ 75

6. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ที่มีทั้งทางด้านบวกและด้านลบ ทางด้านบวก คือ ความรู้สึกชอบ พอใจในสิ่งที่ทำตามจุดมุ่งหมาย ที่ตนต้องการ ส่วนด้านลบ จะเป็นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ ไม่ต้องการ โดยวัดความพึงพอใจจาก แบบสอบถามความพึงพอใจแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ ประกอบด้วย ระดับมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด จำนวน 20 ข้อ โดยแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น ประกอบด้วย 1) ด้านครูผู้สอน 2) ด้านการจัดการเรียนการสอน 3) ด้านการวัดประเมินผลการเรียนรู้ 4) ด้านการเห็นคุณค่าและความเชื่อมั่นในตนเอง

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนา
กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ
เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
โดยสามารถสรุปสาระสำคัญตามลำดับ ดังนี้

1. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หลักสูตรพื้นฐาน 3 ปี (ม.4-ม.6)

1.1 สาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น

1.2 หลักสูตรรายวิชาภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนมุกดาวิทยานุกูล สำนักงานเขต
พื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามุกดาหาร

2. แนวคิดห้องเรียนกลับด้าน

2.1 ความเป็นมาของห้องเรียนกลับด้าน

2.2 ความหมายของห้องเรียนกลับด้าน

2.3 ความสำคัญของห้องเรียนกลับด้าน

2.4 วิธีการดำเนินการห้องเรียนกลับด้าน

2.5 องค์ประกอบของการเรียนแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน

2.6 ประโยชน์ที่เกิดจากการเรียนแบบห้องเรียนกลับด้าน

3. การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน

3.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน

3.2 จุดมุ่งหมายของเรียนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

3.3 ขั้นตอนในการดำเนินการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมเป็นฐาน

3.4 เทคนิควิธีการที่ใช้ในการจัดกิจกรรม

4. แผนการจัดการเรียนรู้

4.1 ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

4.2 ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

4.3 องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

- 4.4 ขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้
- 4.5 ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี
- 5. การหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ
 - 5.1 ความหมายของการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ
 - 5.2 ความเที่ยงตรง
 - 5.3 ความเชื่อมั่น
 - 5.4 ความง่ายของแบบทดสอบ
 - 5.5 ค่าอำนาจจำแนก
- 6. ความสามารถในการฟัง
 - 6.1 ความหมายของการฟัง
 - 6.2 แนวคิดในการสอนการฟัง
 - 6.3 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการสอนฟัง
 - 6.4 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนการฟัง
 - 6.5 การวัดและประเมินผลความสามารถในการฟัง
- 7. ความสามารถในการพูด
 - 7.1 ความหมายของการพูด
 - 7.2 องค์ประกอบของการพูด
 - 7.3 ความสามารถและระดับของการพูด
 - 7.4 ขั้นตอนการสอนการพูด
 - 7.5 การวัดและประเมินผลความสามารถในการพูด
- 8. ความพึงพอใจ
 - 8.1 ความหมายของความพึงพอใจ
 - 8.2 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ
 - 8.3 หลักในการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ
 - 8.4 การสร้างความพึงพอใจในการเรียน
 - 8.5 คุณลักษณะของเครื่องมือวัดความพึงพอใจ
- 9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 9.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 9.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หลักสูตรพื้นฐาน 3 ปี (ม.4-ม.6)

จุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาญี่ปุ่น ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คือพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและสามารถสื่อสารขั้นพื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพตามในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน และแสดงออก สามารถใช้ภาษา ในการแสวงหาความรู้ ศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ มีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เพื่อเข้าถึงปรัชญา วิถีคิด และวิถีชีวิตของคนญี่ปุ่น สามารถเปรียบเทียบ และถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยด้วยภาษาญี่ปุ่นอย่างสร้างสรรค์ และมีเจตคติ ที่ดีต่อภาษาญี่ปุ่น ดังนั้นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว สาระสำคัญในการเรียนภาษาญี่ปุ่น ตามกรอบหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ประกอบด้วย การใช้ภาษาญี่ปุ่น ในการฟัง พูด อ่าน เขียน แลกเปลี่ยน ข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ สรุปความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

การใช้ภาษาญี่ปุ่นตามแบบแผนและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา รู้และเข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของภาษาต่างประเทศที่เรียนกับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

การใช้ภาษาญี่ปุ่นในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และ เปิดโลกทัศน์ของตน

การใช้ภาษาญี่ปุ่นในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนชุมชนและสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ทั้งนี้ เป้าหมายการเรียนรู้ดังกล่าวกำหนดขึ้นตามมาตรฐานการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ดังนี้

1. สาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น

1.1 สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตาราง 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นหลักสูตรพื้นฐาน 3 ปี (ม.4-ม.6)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาตรฐาน ต 1.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
ม.5	1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่าน	คำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ คำอธิบาย และคำบรรยาย ตัวอย่าง - 聞いてください。 - かしてくださいませんか。 - 飲まないでください。 - 休んだ方がいいです。
	2. อ่านออกเสียงคำ กลุ่มคำ ประโยค และบทความสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน	คำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความ และบทอ่านสั้น ๆ หลักการอ่านออกเสียง เช่น การออกเสียงตามระดับ สูงต่ำในพยางค์ คำ กลุ่มคำ ประโยคหรือข้อความ ตัวอย่าง - それはなんですか。 - これですか。(\) とけいです。
	3. อธิบายหรือเขียน ประโยค และข้อความ ให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ที่อ่าน รวมทั้งระบุและเขียนสื่อ ที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กับ ประโยค และข้อความ ที่ฟังหรืออ่าน	ประโยคและข้อความที่เกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว เช่น ตนเอง ครอบครัว โรงเรียน อาหาร เครื่องดื่ม สุขภาพ การเดินทาง การท่องเที่ยว ภูมิอากาศ การซื้อ-ขาย งานอดิเรก การแต่งกาย คำศัพท์สะสม 500 – 1000 คำ อักษรคันจิสะสม 80 - 250 ตัว สื่อที่ไม่ใช่ความเรียง เช่น ภาพ กราฟ แผนภูมิ แผนผัง แผนที่ ตาราง สัญลักษณ์ เครื่องหมาย ตัวอย่าง - まっすぐ行ってください。 - しゅみはゲームをすることです。 - 白いシャツを着ています。

ตาราง 1 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
	4. จับใจความสำคัญ และ ตอบคำถามจาก การฟัง และอ่านบท สนทนา บทอ่านสั้น ๆ และเรื่องเล่า	บทสนทนา บทอ่านสั้น ๆ เรื่องเล่า เช่น อีเมล จดหมาย ป้ายประกาศ บันทึกประจำวัน บันทึกช่วยจำ การจับใจความสำคัญ เช่น หัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม ใช่หรือไม่ ตัวอย่าง - どうしてですか。 - どうしたんですか。 - どちらが長いですか。 - どれが一番好きですか。

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตาราง 2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นหลักสูตรพื้นฐาน 3 ปี (ม.4-ม.6)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาตรฐาน ต 1.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
ม.5	1. พูดโต้ตอบด้วยคำ สั้น ๆ ง่าย ๆ ในการ แลกเปลี่ยนข้อมูล เกี่ยวกับตนเองเรื่อง ต่าง ๆ ใกล้ตัว และ สถานการณ์ใน ชีวิตประจำวัน	ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคล เช่น คำทักทายใน โอกาสต่าง ๆ คำขอบคุณ ขอโทษ การชักชวน ภาษาที่ใช้บอกข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว และสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน เช่น การแนะนำตัวเอง และผู้อื่น การแนะนำโรงเรียนกิจกรรมประจำวัน ตัวอย่าง - おはようございます。 - はじめまして。よろしくおねがいします。 - 日本語のきょうしつは2かいあります。 A: 一緒に映画を見に行きませんか。 B: ええ、いいですね。行きましょう。

ตาราง 2 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
	2. เลือกและใช้คำสั่ง คำชักชวน คำขอร้องง่าย ๆ	คำสั่ง คำชักชวน คำขอร้องง่าย ๆ ตัวอย่าง -すわってください。 -コーラをください。 -A: いっしょに日本料理を作りますか。 B: はい、作りましょう。
	3. พูดและเขียนแสดงความต้องการของตนเองง่าย ๆ	ภาษาที่ใช้แสดงความต้องการในสถานการณ์ต่าง ๆ ตัวอย่าง -A: 飲み物は何にしますか。 B: 私はコーラにします。 -白いかばんをください。
	4. พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว	ภาษาที่ใช้ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว ตัวอย่าง -お名前は。 -何人兄弟ですか。 -妹は目が大きいです。 -A:さんは英語が好きです。／上手です。 -学校はチェンマイにあります。
	5. พูดและเขียนแสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว และกิจกรรมต่าง ๆ	ภาษาที่ใช้ในการแสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว และกิจกรรมต่าง ๆ ตัวอย่าง -A: りょうこうはどうでしたか。 B: たのしかったです。 -A: タイ語はやさしいです。 日本語はどうですか。 B: 日本語もやさしいです。

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็น
ในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตาราง 3 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นหลักสูตรพื้นฐาน 3 ปี (ม.4-ม.6)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาตรฐาน ต 1.3

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
ม.5	1. พูดและเขียนนำเสนอ ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจวัตรประจำวัน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัวและ ประสบการณ์	ภาษาที่ใช้ ในการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน กิจวัตร ประจำวัน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัวและประสบการณ์ ตัวอย่าง - おもしろい本だったら、買います。 - 道がこんでいるかもしれませんから、 早くでましょう。 - いつも朝ごはんを食べませんね - どうしてですか。 - 晩ごはんをたくさん食べますから。
	2. พูดและเขียนสรุป ใจความ สำคัญที่ได้จาก เรื่องราว กิจกรรม เหตุการณ์ที่อยู่ในความ สนใจ	การจับใจความสำคัญ เรื่อง กิจกรรม เหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจ
	3. พูดและเขียนแสดง ความคิดเห็นเกี่ยวกับ กิจกรรม หรือเรื่องใกล้ ตัว พร้อมทั้งให้เหตุผล สั้น ๆ	ภาษาที่ใช้ในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัวและการให้เหตุผล เช่น การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ การคบเพื่อน สัตว์ในญี่ปุ่น อาหารญี่ปุ่น ของฝาก ตัวอย่าง - 家から学校まで - 私のけいけん - 私のしゅみ

1.2 สารที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

ตาราง 4 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นหลักสูตรพื้นฐาน 3 ปี (ม.4-ม.6)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาตรฐาน ต 2.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
ม.5	1. ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทาง อย่างสุภาพเหมาะสม กับระดับบุคคลและ โอกาสมารยาทสังคม วัฒนธรรมของญี่ปุ่น	การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสมกับระดับบุคคลและโอกาสมารยาทสังคม วัฒนธรรมของญี่ปุ่น ตัวอย่าง - มารยาทในการรับประทานอาหาร - การใช้สำนวน お願いします。
	2. ให้ข้อมูลเกี่ยวกับ เทศกาล วันสำคัญ งานฉลอง และชีวิต ความเป็นอยู่ของ ญี่ปุ่น	ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของชาวญี่ปุ่น ตัวอย่าง - วันเด็ก(子供の日) - วันปีใหม่(正月) - วันบรรลุนิติภาวะ(成人の日) - อาหารญี่ปุ่น(日本料理)
	3. เข้าร่วม แนะนำ และจัดกิจกรรมทาง ภาษาวัฒนธรรม ญี่ปุ่นตามความสนใจ	กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่น ตัวอย่าง - การเล่นเกม - การร้องเพลง - การพับกระดาษ - การเขียนพู่กัน - การแต่งชุดยูคาตะ - กิจกรรมค่ายภาษาญี่ปุ่น

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ตาราง 5 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นหลักสูตรพื้นฐาน 3 ปี (ม.4-ม.6)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาตรฐาน ต 2.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
ม.5	1. บอกความแตกต่างระหว่าง การออกเสียง ประโยค ข้อความ การลำดับคำ ตามโครงสร้างประโยค ภาษาญี่ปุ่นและภาษาไทย	ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยค ข้อความ การลำดับคำ ตามโครงสร้างประโยคภาษา ญี่ปุ่นและภาษาไทย การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวอย่าง - คำกริยาภาษาญี่ปุ่นมีการผันในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ます形・て形・ない形 - คำสันธานอาจอยู่ต้น กลาง หรือท้ายประโยค เช่น あさってのコンサートのことなんです が、明日買いに言ったら、もうきっぷがないかもしれ ないから、今からプイさんと一緒に買いに 行きます。
	2. อธิบายเปรียบเทียบ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่าง เทศกาล งานฉลอง วันสำคัญ และชีวิต ความเป็นอยู่ของ ญี่ปุ่นกับของไทย	การเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง ระหว่าง เทศกาลงานฉลอง วันสำคัญ และชีวิต ความเป็นอยู่ของ ญี่ปุ่นกับของไทย ตัวอย่าง - ของฝาก (おみやげ) - การนัดพบ (待ち合わせ) - ฤดูกาลที่แตกต่างของญี่ปุ่นกับของไทย - วิธีการรับประทานอาหาร (食事のマナー)

1.3 สารที่ 3: ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและเป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตาราง 6 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นหลักสูตรพื้นฐาน 3 ปี (ม.4-ม.6)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาตรฐาน ต 3.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
ม.5	1. คำนคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล ข้อเท็จจริง ที่เกี่ยวข้องกับ กลุ่มสาระการเรียนรู้ อื่นจากแหล่ง เรียนรู้ ต่าง ๆ และนำเสนอ ด้วยการพูดหรือเขียน	การค้นคว้า การรวบรวม การสรุป และการนำเสนอ ข้อมูล ข้อเท็จจริง ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระ การเรียนรู้ อื่น จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ตัวอย่าง - การใช้อินเทอร์เน็ตสืบค้น และนำเสนอข้อมูล - การศึกษาจากแหล่งเรียนรู้ทั้งในและนอก สถานศึกษา

1.4 สารที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชนและสังคม

ตาราง 7 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นหลักสูตรพื้นฐาน 3 ปี (ม.4-ม.6)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาตรฐาน ต 4.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
ม.5	1. ใช้ภาษาสื่อสาร ในสถานการณ์จริง หรือ สถานการณ์ จำลอง ที่เกิดขึ้นใน ห้องเรียนสถานศึกษา และชุมชน	การใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริงและ สถานการณ์ จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา และชุมชน ตัวอย่าง - おはようございます。 - はじめまして。よろしくおねがいします。 - どうしたんですか。 - ちょっと気分が悪いんです。

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตาราง 8 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นหลักสูตรพื้นฐาน 3 ปี (ม.4-ม.6)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาตรฐาน ต 4.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
ม.5	1. ใช้ภาษาญี่ปุ่นในการสืบค้น ค้นคว้าความรู้หรือข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ	การใช้ภาษาญี่ปุ่นในการสืบค้น การค้นคว้าความรู้หรือข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ตัวอย่าง - การกรอกแบบฟอร์ม - วิธีทำอาหาร - สถานที่สำคัญ - เทศกาล
	2. เผยแพร่หรือประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารของโรงเรียนโดยใช้ภาษาญี่ปุ่นง่าย ๆ	การใช้ภาษาญี่ปุ่นในการเผยแพร่หรือประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารของโรงเรียน ตัวอย่าง - แผ่นพับแนะนำโรงเรียน - โปสเตอร์กิจกรรม - นิทรรศการ

ที่มา: สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2556, หน้า 1-39)

จากการศึกษาตัวชี้วัดภาษาญี่ปุ่นทำให้ผู้วิจัย ได้เห็นแนวทางในการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นให้สอดคล้องตรงตามตัวชี้วัด และได้แนวทางในการกำหนดผลการเรียนรู้ การวัดและประเมินผลตรงตามสาระมาตรฐานทั้ง 4 คือ ภาษาเพื่อการสื่อสาร ภาษาและวัฒนธรรม ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและภาษาด้วยความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก ซึ่งจะนำไปสู่การจัดการเรียนการสอนที่มีคุณภาพมากขึ้น

2. หลักสูตรรายวิชาภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนมุกดาวิทยานุกูล สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามุกดาหาร

2.1 วิสัยทัศน์โรงเรียน

โรงเรียนมุกดาวิทยานุกูลจัดการศึกษาเพื่อมุ่งมั่นพัฒนาผู้เรียนให้มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ คู่คุณธรรม พัฒนาครูมืออาชีพ สู่โรงเรียนมาตรฐานสากล บนพื้นฐานของความเป็นไทย

2.2 พันธกิจโรงเรียน

2.2.1 พัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาและกระบวนการจัดการเรียนรู้เทียบเคียงมาตรฐานสากลด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย มุ่งเน้นนักเรียนเป็นสำคัญ

2.2.2 พัฒนาผู้เรียนให้มีความเป็นเลิศทางวิชาการควบคู่คุณธรรมตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อให้มีศักยภาพเป็นพลโลก และมีทักษะในศตวรรษที่ 21

2.2.3 พัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาให้มีความรู้ความสามารถมีคุณภาพตามมาตรฐานวิชาชีพ

2.2.4 พัฒนาระบบบริหารจัดการด้วยระบบคุณภาพ และการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่าย เพื่อร่วมพัฒนาคุณภาพการศึกษา

2.2.5 พัฒนาสภาพแวดล้อม อาคารสถานที่และสื่อเทคโนโลยีให้มีคุณภาพในระดับสากล

2.3 เอกลักษณ์โรงเรียน

“เป็นเลิศทางภาษา ก้าวหน้าเทคโนโลยี โรงเรียนดีในเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ”

2.4 โครงสร้างหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาญี่ปุ่น) ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4-ม.6) มีดังนี้

ตาราง 9 เวลาเรียนรายวิชาสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเพิ่มเติม (ภาษาญี่ปุ่น)

สาระการเรียนรู้	เวลา
ภาษาต่างประเทศเพิ่มเติมบังคับเลือก	120 ชั่วโมง/ภาคเรียนหรือ 3 ชั่วโมง/สัปดาห์
ภาษาต่างประเทศเพิ่มเติมบังคับเลือก	80 ชั่วโมง/ภาคเรียนหรือ 2 ชั่วโมง/สัปดาห์
ภาษาต่างประเทศเพิ่มเติมเลือกบังคับ	40 ชั่วโมง/ภาคเรียนหรือ 1 ชั่วโมง/สัปดาห์

ตาราง 10 วิชาที่เปิดสอน รายวิชาเพิ่มเติมบังคับเลือก

ชั้น	รายวิชา	รหัสวิชา	เวลา	หน่วยกิต
ม.4	ภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 1	ญ31201	120 ชั่วโมง/ภาคเรียน	3.0
ม.4	ภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 2	ญ31202	120 ชั่วโมง/ภาคเรียน	3.0
ม.5	ภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 3	ญ32203	80 ชั่วโมง/ภาคเรียน	2.0
ม.5	ภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 4	ญ32204	80 ชั่วโมง/ภาคเรียน	2.0

ตาราง 10 (ต่อ)

ชั้น	รายวิชา	รหัสวิชา	เวลา	หน่วยกิต
ม.6	ภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 5	ญ33205	80 ชั่วโมง/ภาคเรียน	2.0
ม.6	ภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 6	ญ33206	80 ชั่วโมง/ภาคเรียน	2.0

ตาราง 11 รายวิชาเพิ่มเติมเลือกบังคับ

ชั้น	รายวิชา	รหัสวิชา	เวลา	หน่วยกิต
ม.5	ภาษาญี่ปุ่น ฟัง – พูด 1	ญ32211	40 ชั่วโมง/ภาคเรียน	1.0
ม.5	ภาษาญี่ปุ่น ฟัง – พูด 2	ญ32212	40 ชั่วโมง/ภาคเรียน	1.0
ม.6	ภาษาญี่ปุ่น อ่าน – เขียน 1	ญ33221	40 ชั่วโมง/ภาคเรียน	1.0
ม.6	ภาษาญี่ปุ่น อ่าน – เขียน 2	ญ33222	40 ชั่วโมง/ภาคเรียน	1.0

จากโครงสร้างหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาญี่ปุ่น) ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4-ม.6) โรงเรียนมุกดาวิทยานุกูลข้างต้น ซึ่งผู้วิจัยเลือกใช้ รายวิชาภาษาญี่ปุ่น 3 รหัสวิชา ญ32203 จำนวน 2 หน่วยกิต เวลา 80 ชั่วโมง ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5 มาใช้ในการทำวิจัยในครั้งนี้ โดยมีคำอธิบายรายวิชา มาตรฐานการเรียนรู้/ ตัวชี้วัด และโครงสร้างรายวิชา ดังนี้

1. คำอธิบายรายวิชา

รายวิชาภาษาญี่ปุ่น 3 รหัสวิชา ญ32203 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 2 หน่วยกิต เวลา 80 ชั่วโมง โรงเรียนมุกดาวิทยานุกูล อำเภอเมืองมุกดาหาร จังหวัดมุกดาหาร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามุกดาหาร

คำ กลุ่มคำ คำขอร้อง คำแนะนำ คำขออนุญาต คำชี้แจง คำอธิบาย ประโยค ข้อความ บทอ่านสั้น ๆ สื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ เรื่องใกล้ตัว ข้อมูลเกี่ยวกับตัวเอง ประสบการณ์ เหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจ การให้เหตุผลสั้น กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่น เทศกาล วันสำคัญ งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของชาวญี่ปุ่นและชาวไทย สถานการณ์จริง หรือ สถานการณ์จำลอง ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา และชุมชน ความรู้ หรือข้อมูลจากสื่อและแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง หรือ สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา และในชีวิตประจำวัน พูดและเขียนแสดงความต้องการของตนเองง่าย ๆ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว

โดยการปฏิบัติ ฟังหรืออ่าน สนทนา ตอบคำถามจากการฟังและการอ่านจับใจความสำคัญ วิเคราะห์ พูดโต้ตอบ แลกเปลี่ยนข้อมูล สรุปความ ตีความ เขียนข้อมูล แสดงความคิดเห็น เข้าร่วมและจัดกิจกรรมทางภาษา เปรียบเทียบความเหมือน หรือความแตกต่าง ของวัฒนธรรมญี่ปุ่น และไทย ใช้ภาษาญี่ปุ่นในการสืบค้น ค้นคว้า ความรู้ หรือข้อมูลต่าง ๆ มีเจตคติที่ดีต่อภาษาญี่ปุ่น ซื่อสัตย์ มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน

2. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ต 1.1

ตัวชี้วัดที่ 2 อ่านออกเสียงคำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความ และบทอ่านสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน

ตัวชี้วัดที่ 3 อธิบายหรือเขียนประโยคและข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ที่อ่าน รวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟัง หรืออ่าน

ตัวชี้วัดที่ 4 ตอบคำถามจากการฟังและการอ่าน ประโยค บทสนทนา ข้อความ หรือบทอ่านสั้น ๆ

มาตรฐาน ต 1.2

ตัวชี้วัดที่ 2 เลือกและใช้คำขอร้อง ให้คำแนะนำ คำขออนุญาต คำชี้แจง และคำอธิบาย ตามสถานการณ์อย่างเหมาะสม

ตัวชี้วัดที่ 3 พูดและเขียนแสดงความต้องการของตนเองง่าย ๆ

ตัวชี้วัดที่ 4 พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว

ตัวชี้วัดที่ 5 พูดและเขียนบรรยาย แสดงความรู้สึกรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว กิจกรรม และประสบการณ์ อย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.3

ตัวชี้วัดที่ 1 พูดและเขียน นำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน

ตัวชี้วัดที่ 3 พูดและเขียน แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัวหรือกิจกรรม พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ

มาตรฐาน ต 2.1

ตัวชี้วัดที่ 3 เข้าร่วม แนะนำ และจัดกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมญี่ปุ่นตามความสนใจ

มาตรฐาน ต 3.1

ตัวชี้วัดที่ 1 ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล ข้อเท็จจริง ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ และนำเสนอด้วยการพูดหรือเขียน

มาตรฐาน ต 4.1

ตัวชี้วัดที่ 1 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง หรือ สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา และชุมชน

มาตรฐาน ต 4.2

ตัวชี้วัดที่ 1 ใช้ภาษาญี่ปุ่นในการสืบค้น ค้นคว้า สรุปความรู้ หรือข้อมูล จากสื่อ และแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ

รวม 13 ตัวชี้วัด

3. โครงสร้างรายวิชาภาษาญี่ปุ่น 3 รหัสวิชา ญ32203 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาญี่ปุ่น) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 จำนวน 2 หน่วยกิต เวลา 80 ชั่วโมง

ตาราง 12 โครงสร้างรายวิชาภาษาญี่ปุ่น 3 รหัสวิชา ญ32203 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1

ลำดับที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	มาตรฐาน การเรียนรู้/ ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
1	わたしの家族 ครอบครัว	ต 1.1 ตัวชี้วัดที่ 2 ต 1.2 ตัวชี้วัดที่ 4	- อ่านบทอ่านสั้น ๆ หลักการ อ่านออกเสียง - ให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว	20	15
2	教室 ห้องเรียน	ต 1.1 ตัวชี้วัดที่ 2 ต 1.2 ตัวชี้วัดที่ 2	- รูปคำสั่ง คำชักชวน คำขอร้อง ง่าย ๆ - อ่านข้อความ และบทอ่าน สั้น ๆ	18	15

ตาราง 12 (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	มาตรฐาน การเรียนรู้/ ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
2	教室 ห้องเรียน	ต 1.1 ตัวชี้วัดที่ 2 ต 1.2 ตัวชี้วัดที่ 2 ต 4.2 ตัวชี้วัดที่ 1	- ใช้ภาษาญี่ปุ่นในการสืบค้น การค้นคว้าความรู้หรือข้อมูล ต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งเรียนรู้ ต่าง ๆ	18	15
中間試験 การทดสอบกลางภาค				2	20
3	交通 การ เดินทาง	ต 1.1 ตัวชี้วัดที่ 4 ต 3.1 ตัวชี้วัดที่ 1	- บทสนทนา บทอ่านสั้น ๆ เรื่องเล่า เช่น อีเมล จดหมาย ป้ายประกาศ บันทึกประจำวัน บันทึกช่วยจำ การจับใจความ สำคัญ เช่น หัวข้อเรื่อง ใจความ สำคัญ รายละเอียดสนับสนุน - การค้นคว้า จากแหล่งเรียนรู้ ต่าง ๆ โดยการใช้อินเทอร์เน็ต สืบค้น และนำเสนอข้อมูล	10	7
4	買い物 การซื้อ ของ	ต 1.1 ตัวชี้วัดที่ 4 ต 1.2 ตัวชี้วัดที่ 3 ต 4.1 ตัวชี้วัดที่ 1	- สร้างประโยค บทสนทนา ข้อความ บทอ่านสั้น ๆ ประโยคคำถามแบบตอบรับ/ ปฏิเสธ แบบให้เลือกและ แบบที่มีคำแสดงคำถาม - ภาษาที่ใช้แสดงความต้องการ ในสถานการณ์ต่าง ๆ	16	15

ตาราง 12 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	มาตรฐาน การเรียนรู้/ ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
4	買い物 การซื้อของ	ต 1.1 ตัวชี้วัดที่ 4 ต 1.2 ตัวชี้วัดที่ 3 ต 4.1 ตัวชี้วัดที่ 1	- การใช้ภาษาสื่อสาร ในสถานการณ์จริงและ สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้น ในชีวิตประจำวัน	16	15
5	友だち เพื่อน	ต 1.2 ตัวชี้วัดที่ 5 ต 1.3 ตัวชี้วัดที่ 1	- ภาษาที่ใช้ในการแสดง ความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับ เรื่องใกล้ตัว - ภาษาที่ใช้ในการนำเสนอ ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน กิจวัตรประจำวัน	12	8
期末試験 การทดสอบปลายภาค				2	20
รวมตลอดภาคเรียน				80	100

จากคำอธิบายและโครงสร้างรายวิชาผู้วิจัยได้กำหนดจัดทำกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยเลือกหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 買い物 การซื้อของ จำนวนทั้งหมด 16 ชั่วโมง มาใช้ในงานวิจัยในครั้งนี้ และเพื่อส่งเสริมผู้เรียนในเนื้อหาสาระที่สอดคล้องกับมาตรฐานและตัวชี้วัดภาษาญี่ปุ่นตลอดจนการวัดและประเมินผลให้มีประสิทธิภาพ

แนวคิดห้องเรียนกลับด้าน

1. ความเป็นมาของห้องเรียนกลับด้าน

ห้องเรียนกลับด้าน ตรงกับภาษาอังกฤษว่า The Flipped Classroom เป็นศัพท์บัญญัติที่นิยมไว้ (สรุศักดิ์ ปาเฮ, 2556, หน้า 2-3) ดังนี้ ห้องเรียนกลับด้าน เป็นรูปแบบหนึ่งของการสอนโดยที่ผู้เรียนจะได้เรียนรู้จากการบ้านที่ได้รับผ่านการเรียนด้วยตนเองจากสื่อวิดีโอ (Video) นอกชั้นเรียนหรือที่บ้าน ส่วนการเรียนในชั้นเรียนปกติจะเป็นการเรียนแบบสืบค้นหาความรู้ที่ได้รับร่วมกันกับเพื่อนร่วมชั้น โดยมีครูเป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือชี้แนะ โดยที่ห้องเรียนกลับด้าน (Flip Classroom) มีจุดเริ่มต้นจากการจัดการเรียนการสอนในระดับมัธยมในโรงเรียน Woodland Park High School เมือง Woodland Park รัฐ Colorado สหรัฐอเมริกา โดยครูสอนวิทยาศาสตร์สองท่าน คือ Jonathan Bergmann และ Aaron Sams ในราวปี ค.ศ. 2007 เขาได้เริ่มทำการบันทึกเทปวิดีโอซึ่งเป็นเนื้อหาสาระการสอน เพื่อให้ให้นักเรียนนำไปศึกษาด้วยตนเองที่บ้าน แล้วให้ผู้เรียนนำเอาผลการศึกษารเรียนรู้ด้วยตนเองนำกลับมาสู่กระบวนการอภิปรายสืบค้น เพื่อหาบทสรุปของคำตอบที่ชั้นเรียนอีกครั้งหนึ่ง โดยครูทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวก ในการจัดประสบการณ์ทางการเรียนดังกล่าว ซึ่งวิธีการเรียนแบบนี้เป็นการเรียนแบบกลับด้านแนวคิดจากแบบเดิมที่ต้องเรียนเน้นเนื้อหาที่โรงเรียนและนำงานกลับไปทำที่บ้าน โดยให้เรียนเนื้อหาที่บ้านด้วยตนเอง แล้วนำงานหรือประสบการณ์ที่ได้รับมาทำการเรียนรู้ เพิ่มเติมที่โรงเรียนรวมกันกับเพื่อนต่อไป โดยครูจะเป็นผู้ให้คำแนะนำชี้แจงในประเด็นคำตอบที่เกิดขึ้น ซึ่งรูปแบบดังกล่าวนี้ภายหลังได้พัฒนาและขยายขอบข่ายไปกว้างขวาง โดยเฉพาะการปรับใช้กับสื่อ ICT หลากหลายประเภทที่มีศักยภาพค่อนข้างสูงในปัจจุบัน

2. ความหมายของห้องเรียนกลับด้าน

นักวิชาการหลายคนท่านได้กล่าวถึงความหมายแนวคิดห้องเรียนกลับด้านไว้ ดังนี้ บุญยงค์ ตาลวิลาส (2562, หน้า 31) ได้กล่าวถึงความหมายห้องเรียนกลับด้านว่า ห้องเรียนกลับด้าน หมายถึง กระบวนการเรียนการสอนรูปแบบหนึ่งซึ่งเปลี่ยนการใช้ช่วงเวลาของการบรรยายเนื้อหาในห้องเรียนเปลี่ยนเป็นการเรียนรู้นอกเวลาเรียน ผ่านวิดีโอ โดยกระตุ้นให้เกิดมุมมองของนักเรียนเอง ซึ่งนักเรียนสามารถเรียนรู้ได้เมื่ออยู่ที่บ้านหรือนอกห้องเรียนเวลาให้เรียนส่วนใหญ่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อฝึกโจทย์ แก้โจทย์ปัญหา และประยุกต์ใช้จริง ครูเป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือชี้แนะ โดยครูสามารถช่วยเหลือนักเรียนได้แบบ

หนึ่งต่อหนึ่งหรือสอนกลุ่มเล็ก ๆ นักเรียนเป็นเจ้าของการเรียนรู้ของตนเองและนักเรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมตามความสามารถของผู้เรียนแต่ละคน

กาญจนาภา วัฒนธรรม (2563, หน้า 53-54) กล่าวถึงห้องเรียนกลับด้านว่า ห้องเรียนกลับด้าน คือ รูปแบบการเรียนการสอนที่ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศให้เป็นประโยชน์ โดยเมื่ออยู่นอกห้องเรียนหรือนอกเวลาเรียน นักเรียนสามารถทบทวนบทเรียนต่าง ๆ ได้ผ่านเทคโนโลยี ไม่ว่าจะเป็นวิดีโอ ข้อความ หรือแบบฝึกหัดต่าง ๆ ในรูปแบบออนไลน์ และเมื่อถึงเวลาเรียนในห้องเรียน ครูและนักเรียนจะทำกิจกรรมร่วมกัน โดยอาจจะเป็นการร่วมอภิปรายความรู้ที่ได้ทำการศึกษาหรือกิจกรรมกลุ่มต่าง ๆ เพื่อเป็นการเพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน

ภาณุวัฒน์ สงแสง (2563, หน้า 26) ได้กล่าวถึงความหมายห้องเรียนกลับด้านว่า การจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน ตรงกับภาษาอังกฤษคำว่า The Flipped Classroom หมายถึงกลยุทธ์การสอนที่กลับบทบาทการเรียนในห้องเรียนและนอกห้องเรียนโดย ให้การเรียนรู้ในลักษณะของการบรรยายโดยครูจากที่เคยอยู่ในห้องเรียนไปเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ นอกห้องเรียนแต่เรียนในรูปแบบวีดิทัศน์ความยาวประมาณ 15-20 นาทีหรือสื่อการเรียนอื่น ๆ ผ่านช่องทางเทคโนโลยีที่ครูจัดเตรียมไว้ให้หลังจากนั้นจึงจัดบันทึกการเรียนการสอนเช่นเดียวกับการบรรยายเนื้อหาในชั้นเรียนโดยที่นักเรียนสามารถกลับมาเรียนซ้ำและกลับมาทบทวนใหม่ได้

เชษฐรัฐ กองรัตน์ (2564, หน้า 6) กล่าวถึงห้องเรียนกลับด้านว่า เป็นแนวคิดในการจัดการเรียนรู้ที่เป็นนวัตกรรมการเรียนการสอนรูปแบบใหม่บนพื้นฐานที่เชื่อว่า การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ทุกสถานที่และทุกเวลา (Anywhere, Anytime) เป็นการเปลี่ยนกระบวนทัศน์ในการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนแบบเดิม (Traditional paradigm) ไปสู่กระบวนทัศน์ในการจัดการเรียนรู้แบบใหม่ (New paradigm) ที่สร้างพื้นที่การเรียนรู้ทั้งนอกชั้นเรียนและในชั้นเรียน โดยผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำ (Coaching) สร้างสิ่งแวดล้อมทางการเรียนรู้ และตรวจสอบการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าและปฏิบัติการกิจกรรมเรียนรู้ผ่านแพลตฟอร์มการเรียนรู้ดิจิทัล สามารถสร้างความรู้สำหรับตนเองได้อย่างมีความหมาย

เกวลิน หวังมุขิตากุล (2565, หน้า 41) ห้องเรียนกลับด้านเป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นโดยพลิกบทบาทจากการบรรยายของครูในเวลาเรียน เปลี่ยนเป็นการเรียนรู้นอกเวลาเรียนผ่านวีดิทัศน์ โดยกระตุ้นให้เกิดมุมมองของนักเรียนเองซึ่งเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เปลี่ยนการสอนแบบเดิมจากครูเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ให้แก่นักเรียน เรียนหน้าชั้นเรียนมาเป็นการเรียนจะต้องศึกษาหาความรู้จากนอกห้องเรียน ด้วยตนเองผ่านสื่อเทคโนโลยีที่ครูเป็นผู้จัดทำขึ้นโดยครู

มีหน้าที่คอยให้คำแนะนำซึ่งจะทำให้เกิด ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน สามารถช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการคิดเพิ่มมากขึ้น

จากความหมายของนักวิชาการข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า ห้องเรียนกลับด้าน หรือ Flipped Classroom เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนเรียนรู้ผ่านแพลตฟอร์มดิจิทัลที่ผู้สอนสร้างขึ้นผ่าน ไม่ว่าจะเป็นข้อความ แบบฝึกหัด หรือวิดีโอที่สั้นความยาวประมาณ 15 -20 นาที ในรูปแบบออนไลน์ที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ทุกสถานที่และทุกเวลา (Anywhere, Anytime) ซึ่งเป็นการเปลี่ยนกระบวนทัศน์ในการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนแบบเดิม (Traditional paradigm) โดยจะนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนแล้วนำองค์ความรู้ที่ครูกำหนดให้นักเรียนมาอภิปรายในห้องเรียนเพื่อฝึกทำกิจกรรม โดยมีครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกและให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิด ส่วนในห้องเรียนจะเปลี่ยนเป็นการฝึกทำโจทย์ กิจกรรมต่าง ๆ โดยจะเปลี่ยนบทบาทผู้สอนจากผู้บรรยายเป็นผู้แนะนำหรือ (Coaching) ครูและนักเรียนจะทำกิจกรรมร่วมกันเพื่อเพิ่มปฏิสัมพันธ์ที่ระหว่างครูกับนักเรียน และยังสามารถช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการคิดเพิ่มมากขึ้น

3. ความสำคัญของห้องเรียนกลับด้าน

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของห้องเรียนกลับด้านไว้ ดังนี้
เด่นพงษ์ สุดภักดี (2556, หน้า 6) กล่าวถึงความสำคัญของห้องเรียนกลับด้าน ว่าเป็นห้องเรียนกลับทางและเป็นการกลับด้านจากด้านหนึ่งไปสู่อีกด้านหนึ่ง ดังนี้

1. จากการเรียนการสอนตามสิ่งที่ครูกำหนดทั้งหมดไปสู่การเรียนการสอนตามสิ่งที่ครูและนักเรียนร่วมกันกำหนด
2. จากการสอนที่กลัวว่านักเรียนจะไม่เข้าใจไปสู่การสอนมุ่งสร้างความตื่นเต้น เร้าใจ
3. จากการสอนที่มุ่งให้ข้อมูลไปสู่การสอนที่ครูมุ่งสร้างความรู้ความเข้าใจ
4. จากการสอนที่ครูให้เด็กตอบคำถามได้ ไปสู่การสอนที่มุ่งให้เด็กตั้งคำถามเป็น
5. จากการสอนที่ครูมุ่งให้เด็กนักเรียนทำ ไปสู่การสอนที่มุ่งให้ครูและนักเรียนร่วมกันทำ
6. จากการสอนที่มุ่งทดสอบความรู้ ไปสู่การสอนที่มุ่งประเมินความคิด ความรู้ ความเข้าใจ
7. จากการสอนที่ดูเฉพาะความสามารถด้านวิชา ไปสู่การสอนที่มองดูความสำเร็จรอบด้าน

8. จากการสอนที่ครูมุ่งเน้นที่การให้เกรด ไปสู่การสอนที่มุ่งผลสัมฤทธิ์ที่แท้จริงของนักเรียน

เบญจรักษ์ น้ำฟ้า (2556, หน้า 14-16) ได้กล่าวว่า ความสำคัญของการกลับด้านชั้นเรียนนั้นไม่ใช่การสอนผ่านสื่อ IT คลิปต่าง ๆ ไม่ใช่แค่การอ่านหนังสือ เตรียมตัวที่บ้าน ทำการบ้านที่โรงเรียนเท่านั้น หัวใจของการกลับด้านชั้นเรียน คือ วิธีการสอนเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนตั้งใจมีส่วนร่วมในการเรียนรู้แบบเชิงรุก (Active Learning) และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อการสอน การเรียนรู้เพื่อให้เกิดสิ่งต่อไปนี้

1. การเรียนรู้ในห้องเรียนมากขึ้น
2. การมีส่วนร่วมในห้องเรียน (Engagement) มากขึ้น
3. การเรียนรู้เชิงรุกการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative Learning)

มากขึ้น

จากความสำคัญของห้องเรียนกลับด้านข้าง สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนแบบห้องเรียนด้าน ช่วยให้ครูจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนได้เร็วขึ้น รวมทั้งเพิ่มกระบวนการที่ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในชั้นเรียนมากขึ้น เพิ่มทักษะการคิด การตั้งคำถามเป็น และเป็นการจัดการสอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนตั้งใจ ตรงกลับคำว่า การเรียนรู้แบบเชิงรุก Active Learning

4. วิธีการดำเนินการห้องเรียนกลับด้าน

วิธีการในการดำเนินการจัดการเรียนการสอนตามแบบห้องเรียนกลับด้านนั้นมีนักวิชาการได้ระบุถึงวิธีการไว้ ดังนี้

วิจารณ์ พานิช (2556, หน้า 35-39) กล่าวถึง วิธีดำเนินการกลับทางห้องเรียนไว้ ดังนี้

1. การสร้างวีดิทัศน์สำหรับทำวีดิทัศน์จากจอคอมพิวเตอร์ เรียกซอฟต์แวร์กลุ่มนี้ว่า screen casting software โดยที่คอมพิวเตอร์ต้องมีกล้องวิดีโอ (เว็บแคม) และไมโครโฟน และเครื่องมือที่จำเป็นอีกตัวหนึ่ง คือ USB pen tablet สำหรับเขียนที่จอคอมพิวเตอร์
2. ในการสร้างวีดิทัศน์ผู้สอนจำเป็นต้องมีการวางแผนในการถ่ายทำตามความต้องการตกแต่งแก้ไขแล้ว จึงนำวีดิทัศน์ออกเผยแพร่ให้นักเรียนเข้าดูได้
3. นำวีดิทัศน์ขึ้นบนเว็บ YouTube หรืออาจต้องบันทึกลงแผ่นCD/DVD แจกนักเรียนที่บ้านไม่สามารถเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตได้
4. วีดิทัศน์ที่ดีควรมีความยาวเพียง 10-15 นาทีเท่านั้น

บุญยงค์ ตาลวิลาส (2562, หน้า 35) ได้กล่าวถึงการดำเนินการห้องเรียนกลับด้าน มีวิธีดำเนินการดังนี้ ครูจัดทำสื่อวิดีโอหรือใช้สื่อวิดีโอที่ผู้อื่นจัดทำไว้แล้ว วิดีทัศน์ที่ดีควรยาว 10-15 นาทีเท่านั้น สำหรับเด็กชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษา โดยให้นักเรียนกลับไปศึกษาที่บ้าน นอกห้องเรียนแล้ว มาทำการบ้านที่ห้องเรียน ซึ่งเน้นที่การทำกิจกรรม โดยมีครูคอยแนะนำ ซึ่งจะมีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นแนะนำวิธีการเรียนรู้ ครูเป็นผู้ชี้แนะวิธีการเรียนรู้กับนักเรียน โดยอาศัยสื่อวิดีโอ หรือสื่อออนไลน์

ขั้นที่ 2 สืบค้นเพื่อให้เกิดมโนทัศน์รวบยอด นักเรียนสืบค้นข้อมูลจากคำชี้แนะเพื่อให้เกิดองค์ความรู้

ขั้นที่ 3 ขั้นสร้างองค์ความรู้ นักเรียนบูรณาการสร้างองค์ความรู้ จากสื่อต่าง ๆ ที่ได้รับการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยการใช้สื่อสังคมออนไลน์ หรือแบบบันทึกประจำวัน

ขั้นที่ 4 นำเสนอและประยุกต์ใช้ คือการนำเสนองานที่เกิดจากขั้นสร้างองค์ความรู้ และนำไปประยุกต์ใช้ในห้องเรียน

ชลธิชา วิมลจันทร์ (2563, หน้า 9) กล่าวถึงวิธีการดำเนินการห้องเรียนกลับด้านไว้ว่า การดำเนินการห้องเรียนกลับด้านการจัดการเรียนรู้โดยนักเรียนเป็นผู้ค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเองผ่าน “สื่อหรือเทคโนโลยี” ที่ครูจัดทำให้ก่อนเข้าชั้นเรียนและมาทำกิจกรรม โดยมีครูคอยแนะนำในชั้นเรียน โดยมีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นแนะนำวิธีการเรียนรู้และสร้างความสนใจ เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนชี้แนะวิธีการเรียนรู้กับผู้เรียนและสร้างความสนใจโดยอาศัยสื่อวิดีโอทัศน์จากผู้สอน Power Point สื่ออินเทอร์เน็ตต่าง ๆ เช่น เกม สื่อบทความ หรือสื่อออนไลน์จากยูทูป สร้างคำถาม หรือจัดกิจกรรมและสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนมีความสนใจในเนื้อหาของบทเรียน

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจสืบค้นและสร้างองค์ความรู้เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียน สำรวจและสืบค้นข้อมูลจากคำชี้แนะของครูผู้สอน โดยศึกษาจากสื่อต่าง ๆ เพื่อให้เกิดองค์ความรู้

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุปเป็นบันทึกการเรียนรู้ในรูปแบบผังมโนทัศน์เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนบูรณาการสร้างองค์ความรู้จากสื่อที่ได้รับจากการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยการใช้สื่อสังคมออนไลน์ กระดานสำหรับอภิปรายออนไลน์ แล้วทำการจดบันทึกข้อมูลไว้เพื่อช่วยเตือนความจำหรือเก็บไว้เป็นหลักฐาน

บตี ทะนอก (2565, หน้า 30) กล่าวถึงวิธีการดำเนินการห้องเรียนกลับด้านไว้ว่า การดำเนินการห้องเรียนกลับด้าน มีวิธีดำเนินการดังนี้ ครูจัดทำวิดีโอทัศน์สำหรับให้นักเรียนได้ศึกษานอกห้องเรียน โดยมีความยาวระหว่าง 10-15 นาที หรืออาจจะใช้วิดีโอทัศน์จากแหล่ง

เรียนรู้ที่มีความสอดคล้องและเหมาะสมกับเนื้อหาที่ตนเองสอน โดยให้นักเรียนศึกษาที่บ้าน หรือนอกห้องเรียนแล้วนำกลับมาทำกิจกรรมหรือแบบฝึกหัดที่โรงเรียนโดยครูเป็นผู้ช่วยเหลือ และให้คำแนะนำในการทำกิจกรรม โดยแบ่งขั้นตอนการสอนห้องเรียนกลับด้านมี 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นแนะนำวิธีการเรียนรู้ ครูเป็นผู้แนะนำวิธีการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน โดยอาศัยสื่อวีดิทัศน์ เอกสาร ใบความรู้ ใบกิจกรรม และใบงาน หรือสื่อออนไลน์จากยูทูป

ขั้นที่ 2 ขั้นสืบค้นเพื่อให้เกิดมโนทัศน์รวบยอด นักเรียนสืบค้นข้อมูล จากคำแนะนำของครูและศึกษาจากวีดิทัศน์เพื่อให้เกิดองค์ความรู้

ขั้นที่ 3 ขั้นสร้างองค์ความรู้ นักเรียนบูรณาการสร้างองค์ความรู้จากสื่อ ที่ได้รับจากการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยการใช้สื่อสังคมออนไลน์ กระดานสำหรับ อภิปราย ออนไลน์ หรือสมุด บันทึกประจำวันของนักเรียน

ขั้นที่ 4 ขั้นนำเสนอและประยุกต์ใช้เป็นการนำเสนอผลงาน ที่เกิดจากขั้น สร้างองค์ความรู้และนำไปประยุกต์ใช้ในห้องเรียน

จากวิธีการดำเนินการห้องเรียนกลับด้านข้างต้น สามารถสรุปได้ ดังนี้ การดำเนินการห้องเรียนกลับด้าน มีขั้นตอน ดังต่อไปนี้ 1) ผู้สอนจัดทำสื่อวีดิทัศน์ ความยาว ไม่เกิน 15 นาที 2) นำสื่อวีดิทัศน์ออกไปเผยแพร่ให้ผู้เรียนได้ศึกษาเนื้อหาตามเนื้อหาสาระที่ผู้เรียน ได้เรียนรู้ บนเว็บ YouTube Facebook Google Classroom เป็นต้น และ 3) มอบหมาย ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดหรือหาประเด็นที่สงสัยก่อนที่ทำการเรียนการสอนในห้องเรียน โดย ผู้สอนเปลี่ยนจากผู้บรรยายเป็นผู้คอยให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิด ซึ่งผู้วิจัยกำหนดชั้นการสอนไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นแนะนำวิธีการเรียนรู้และสร้างความสนใจ เป็นขั้นตอนที่ผู้สอน ชี้แนะวิธีการเรียนรู้กับผู้เรียนและสร้างความสนใจโดยอาศัยสื่อวีดิทัศน์จากผู้สอน Power Point สื่ออินเทอร์เน็ตต่าง ๆ เช่น เกม สื่อบทความ หรือสื่อออนไลน์จากยูทูป สร้างคำถาม หรือ จัดกิจกรรมและสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนมีความสนใจในเนื้อหาของบทเรียน

ขั้นที่ 2 ขั้นสืบค้นและสร้างองค์ความรู้ เพื่อให้เกิดมโนทัศน์รวบยอด นักเรียนสืบค้น ข้อมูลและศึกษาสื่อการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายเพื่อให้เกิดองค์ความรู้และ สร้างองค์ความรู้ จากสื่อที่ได้รับจากการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยการใช้สื่อสังคมออนไลน์ กระดาน สำหรับอภิปรายออนไลน์

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุปเตรียมความรู้สู่ห้องเรียน นักเรียนเตรียมองค์ความรู้ที่ได้ จากการศึกา เตรียมข้อสงสัย ประเด็นในการซักถาม โดยการจดบันทึกข้อมูลไว้เพื่อเื่อน ความจำ

5. องค์ประกอบของการเรียนตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน

หลักในการเรียนตามแนวคิดของห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) ซึ่งมีองค์ประกอบหลัก ๆ ตามที่นักวิชาการได้ระบุไว้ ดังนี้

วิจารณ์ พานิช (2556, หน้า 45) กล่าวว่า องค์ประกอบของการเรียนแบบใช้แนวคิดห้องเรียนกลับด้าน มีองค์ประกอบ ดังนี้

1. กำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ให้ชัดเจน
2. ไตร่ตรองว่าวัตถุประสงค์ส่วนไหนควรเรียนแบบลงมือทำหรือสืบเสาะ
3. ให้แน่ใจว่านักเรียนเข้าถึงวิดีโอเพื่อเรียนสาระวิชา
4. สร้างกิจกรรมให้นักเรียนลงมือทำเพื่อเรียนรู้ในชั้นเรียน
5. สร้างวิธีสอบหลายวิธีเพื่อพิสูจน์ว่านักเรียนบรรลุผลสัมฤทธิ์

ตามวัตถุประสงค์ในแต่ละบทเรียน

บุญยงค์ ตาลวิลาส (2562, หน้า 36) กล่าวว่า องค์ประกอบของการเรียนแบบใช้แนวคิดห้องเรียนกลับด้าน มี 4 ด้านที่สำคัญ ได้แก่

1. การกำหนดยุทธวิธีเพิ่มพูนประสบการณ์ โดยมีครูผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะวิธีการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนเพื่อเรียนเนื้อหาโดยอาศัยวิธีการที่หลากหลาย
2. การสืบค้นเพื่อให้เกิดมโนทัศน์ รวบรวม โดยครูผู้สอนเป็นผู้คอยชี้แนะให้กับผู้เรียนจากสื่อหรือกิจกรรมหลายประเภท
3. การสร้างองค์ความรู้ที่มีความหมายโดยครูเป็นผู้บูรณาการสร้างทักษะองค์ความรู้จากสื่อที่ได้รับจากการเรียนรู้ด้วยตนเอง
4. การสาธิตและการประยุกต์ใช้เป็นการสร้างองค์ความรู้ให้ผู้เรียนเองในเชิงสร้างสรรค์

จากองค์ประกอบของการเรียนรู้แนวคิดห้องเรียนกลับด้านที่กล่าวมา อาจจะสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน มีองค์ประกอบดังนี้ 1) กำหนดแบบแผนเนื้อหาสาระวัตถุประสงค์ให้ชัดเจน 2) การสืบค้นเนื้อหาเพื่อเกิดการเรียนรู้และครูคอยชี้แนะ 3) ตรวจสอบการเข้าถึงวิดีโอของผู้เรียนและพร้อมสร้างองค์ความรู้ให้กับผู้เรียนให้หลากหลาย สร้างสรรค์ และ 4) ประเมินผลว่าเป็นไปตามความคาดหวังหรือไม่ตามบทเรียนในแต่ละบทเรียน

6. ประโยชน์ที่เกิดจากการเรียนแบบห้องเรียนกลับด้าน

ได้มีนักวิชาการหลายท่านกล่าวถึงประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบแนวคิดห้องเรียนกลับด้านไว้ ดังนี้

วิจารณ์ พานิช (2556, หน้า 30-33) กล่าวถึงประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบแนวคิดห้องเรียนกลับด้านไว้ สามารถสรุปได้ดังนี้

1. เพื่อเปลี่ยนวิธีการสอนของครู จากบรรยายหน้าชั้นหรือเป็นครูสอนไปเป็นครูฝึก ฝึกการทำแบบฝึกหัดหรือกิจกรรมอื่นในชั้นเรียนให้แก่ศิษย์เป็นรายคน หรืออาจเรียกว่าเป็นครูตัวเตอร
2. เพื่อใช้เทคโนโลยีการเรียนรู้ที่เด็กสมัยใหม่ชอบคือ ICT หรืออาจเรียกว่าเป็นการนำโลกของโรงเรียนเข้าสู่โลกของนักเรียน คือ โลกดิจิทัล
3. ช่วยเด็กที่มีงานยุ่ง เด็กสมัยนี้ยุ่งมาก กิจกรรมมากบางคนเป็นนักกีฬา ต้องขาดเรียนไปแข่งขัน แทบทุกคนมีงานเทศกาลที่ตนต้อง เข้าไปช่วยจัดการ มีบทสอนด้วย วิดีทัศน์อยู่บนอินเทอร์เน็ต ช่วยให้เด็กเหล่านี้เรียนไว้ล่วงหน้า หรือเรียนตามชั้น เรียนได้ง่ายขึ้น รวมทั้งเป็นการฝึกเด็กให้รู้จักจัดการเวลาของตน
4. ช่วยเด็กเรียนอ่อนที่ชวนขวายในห้องเรียนปกติ เด็กเหล่านี้จะถูกลดทอนทั้ง แต่ในห้องเรียนกลับทางเด็กเหล่านี้จะได้รับความเอาใจใส่ของครูมากที่สุด คือครูเอาใจใส่เด็กที่ต้องการความช่วยเหลือมากที่สุดโดยอัตโนมัติ
5. ช่วยเด็กที่มีความสามารถแตกต่างกันให้ก้าวหน้าในการเรียนตามความสามารถของตน เพราะเด็กสามารถฟังวิดีโอที่รอบก็ได้ หยุดตรงไหนก็ได้ กรอกลับก็ได้
6. ช่วยให้เด็กสามารถหยุดและกรอวิดีโอได้ ทำให้เด็กจัดเวลาเรียนตามที่ตนพอใจ เบื่อก็หยุดพักได้ แบ่งเวลาดูวิดีโอเป็นช่วง ๆ ได้เล่นสนุกด้วยการดูวิดีโอด้วยความเร็ว x2 ก็ได้
7. ช่วยให้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับครูเพิ่มขึ้น ตรงกันข้ามกับ สิ่งที่เรียกว่าการเรียนแบบออนไลน์ การกลับทางห้องเรียน ยังคงเป็นการเรียนแบบนักเรียนมาโรงเรียน และนักเรียนสัมผัสครู ห้องเรียน กลับทางเป็นการใช้พลังทั้งของระบบออนไลน์ และระบบพบหน้า ช่วยเปลี่ยนหรือเพิ่มบทบาทของครู ให้เป็นทั้ง พี่เลี้ยง (Mentor) เพื่อน เพื่อนบ้าน (Neighbor) และผู้เชี่ยวชาญ (Expert)
8. ช่วยให้ครูรู้จักกับนักเรียนขึ้นหน้าที่ครูไม่ใช่เพียงแค่ให้ศิษย์ได้วิชาหรือเนื้อหา แต่ต้องกระตุ้นแรงบันดาลใจ (Inspire) ให้กำลังใจ รับฟัง และช่วยส่งเสริมให้เด็กฝันถึงอนาคตของตน นั่นคือมิติของความสัมพันธ์ที่ช่วยส่งเสริมพัฒนาการของศิษย์ ผู้เขียนเล่าว่า

ประสบการณ์ของตนบอกว่าหลังกลับทางห้องเรียนศิษย์ที่มีปัญหาส่วนตัวกล้าปรึกษาครูผ่านทางช่องทางสื่อสารสมัยใหม่มากขึ้น

9. ช่วยเพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนนักเรียนกันเอง ข้อเขียนในหนังสือในส่วนหัวข้อย่อยนี้ดีที่สุดสำหรับครูเพื่อศิษย์ และผมตีความว่ามีผลเปลี่ยนกระบวนทัศน์ของนักเรียน จากเรียนเพื่อทำตามคำสั่งครู หรือทำงานเพื่อให้เสร็จตามข้อกำหนดเป็นเรียนเพื่อตนเอง เพื่อการเรียนรู้ของตนไม่ใช่เพื่อคนอื่น มีผลให้เด็กเอาใจใส่การเรียน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนในห้องเรียน เกี่ยวกับการเรียนจะเพิ่มขึ้นโดยอัตโนมัติที่นักเรียนที่เข้าใจทำแบบฝึกหัดได้ จะช่วยอธิบายหรือช่วยเหลือเพื่อนสร้างโมติวัตรระหว่างกัน

10. ช่วยให้เห็นคุณค่าของความแตกต่างซึ่งโดยธรรมชาติเด็กในชั้นเรียนเดียวกันมีความแตกต่างกันมาก มีความถนัดและความชอบที่ต่างต่างกัน การกลับทางชั้นเรียนช่วยให้ครูเห็นจุดแข็งและจุดอ่อนของนักเรียนแต่ละคน เพื่อนนักเรียนด้วยกันก็เห็นและช่วยเหลือกันด้วยจุดแข็งของแต่ละคน

11. เป็นการปรับเปลี่ยนรูปแบบการจัดการห้องเรียน ช่วยเปิดช่องให้ครูสามารถจัดการชั้นเรียนได้ตามความต้องการที่จะหาครูสามารถหาหน้าที่ของการสอนที่สำคัญในเชิงสร้างสรรค์ เพื่อสร้างคุณภาพแก่ชั้นเรียน ช่วยให้เด็กรู้จักอนาคตของชีวิตได้ดีที่สุด

12. เปลี่ยนคำสนทนากับพ่อแม่ จากถามว่าเด็กอยู่ในโอวาทของครูหรือไม่ไปเป็นถามว่าเด็กได้เรียนรู้หรือไม่ หากเด็กคนไหนไม่ได้เรียนรู้เท่าที่ควร ผู้ปกครองและครูจะร่วมกันช่วยให้เด็กเรียนรู้ได้อย่างไร

ธนภรณ์ กาญจนพันธ์ (2558, หน้า 24-25) ได้อธิบายถึงข้อดีหรือประโยชน์ของการจัดการเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านไว้ ดังนี้

1. เป็นการจัดการเรียนการสอนเหมาะกับผู้เรียนในยุคเทคโนโลยีในปัจจุบัน

2. การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนสำคัญ ฝึกให้ตั้งคำถาม ครูมีหน้าที่คอยให้คำแนะนำมากกว่าสอนบรรยาย สามารถมีเวลาช่วยเหลือนักเรียนแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับนักเรียนในชั้นหรือนักเรียนกับนักเรียนแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในชั้นได้

3. มีความยืดหยุ่นในการจัดการเรียนรู้ โดยเนื้อหาความรู้เบื้องต้น สามารถเรียนผ่านวิดีโอหรือสื่ออื่น ๆ นอกห้องเรียนได้ และสามารถเรียนย้อนหลัง สามารถจัดการเรียนรู้จัดกิจกรรมได้หลากหลายตามศักยภาพผู้เรียนได้

จันทวรรณ ปิยะวัฒน์ (2558, อ้างถึงใน สุจินต์ พิงบุญเก่า, 2563, หน้า 14) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของห้องเรียนกลับด้าน ดังนี้

1. เกิดทักษะการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทักษะการคิดวิเคราะห์
2. ร่วมมือกันเรียนและสอนระหว่างเพื่อนนักเรียนด้วยกัน การทำงานร่วมกัน
3. เกิดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
4. รับการสะท้อนกลับได้มากขึ้น
5. สร้างโอกาสให้คาบปรึกษาแบบรายบุคคลมากขึ้น
6. เกิดความรับผิดชอบในการเรียนรู้
7. เกิดทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิต และส่งเสริมให้มีวินัย

บุญยงค์ ตาลวิลาส (2562, หน้า 31) ได้อธิบายถึงประโยชน์ที่เกิดจากการเรียนแบบห้องเรียนกลับด้านไว้ว่า เป็นแนวคิดห้องเรียนกลับด้านเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เป็นเปลี่ยนการสอนแบบเดิมจากครูเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ให้นักเรียนหน้าชั้นเรียน มาเป็นนักเรียนจะต้องศึกษาหาความรู้จากนอกห้องเรียนด้วยตนเอง โดยผ่านสื่อเทคโนโลยีที่เป็นวิทัศน์ ซึ่งครูเป็นผู้จัดทำขึ้นมาเอง หรือจากที่มีอยู่แล้ว จากนั้นครูจะนำสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้ มาใช้ทำกิจกรรมในชั้นเรียน โดยครูมีหน้าที่คอยให้คำแนะนำและตั้งคำถามให้นักเรียนได้ร่วมกันแก้ปัญหา แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน จึงสามารถช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการคิดเพิ่มมากขึ้น

วรภรณ์ พุทธิรงค์ (2564, หน้า 37) กล่าวถึงประโยชน์ของห้องเรียนกลับด้านไว้ ดังนี้

1. ห้องเรียนกลับด้านทำให้นักเรียนสามารถศึกษาเรียนรู้ได้แม้อยู่นอกห้องเรียน สร้างทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิต
2. นักเรียนรู้จักการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ได้ด้วยตนเอง
3. สามารถใช้เวลาในการเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยนักเรียนมีเวลาทำกิจกรรมร่วมกันในชั้นเรียนมากขึ้น เช่น การทดลอง หรือการทำโครงการ ที่ต้องใช้ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์โดยครูต้องปรับเปลี่ยนบทบาทจากผู้สอนมาเป็นผู้ออกแบบวางแผนให้คำปรึกษาแก่นักเรียน
4. ช่วยเพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนและระหว่างนักเรียนกับนักเรียนให้มากขึ้นด้วย ทำให้ครูสามารถมองเห็นจุดแข็งจุดอ่อนของนักเรียนแต่ละคนได้อย่างทั่วถึง

จากการที่นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน สามารถสรุปได้ดังนี้ แนวคิดห้องเรียนกลับด้านเป็นแนวคิดที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ฝึกทักษะการทางคิด การตั้งคำถาม ลงปฏิบัติและสามารถเรียนรู้ได้แบบ

ยึดหยุ่น โดยผู้เรียนจะศึกษาแล้วนำความรู้มาฝึกปฏิบัติในชั้นเรียนหรือได้แลกเปลี่ยนความรู้กันระหว่างครูกับนักเรียนหรือนักเรียนกับนักเรียน เพื่อเพิ่มการมีปฏิสัมพันธ์กันมากขึ้น ครูผู้จัดแจ้งจุดอ่อนของผู้เรียนได้มากขึ้น พร้อมทั้งเป็นการเรียนรู้ที่ได้ใช้เวลาในชั้นเรียนได้อย่างครบขั้นตอนและอาจจะส่งผลในการเพิ่มประสิทธิภาพการสอนหรือผลสัมฤทธิ์ได้มากขึ้น

การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน

1. ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน

มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานไว้ดังนี้

ศศิธร ลิจันทรพร (2556, หน้า 45) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานว่า เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ และทำความเข้าใจในเนื้อหาบทเรียนผ่านกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง จากการเล่นเกม การทดลอง การสร้างสรรค์ผลงาน และทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น โดยการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เหมาะสม และมีการวางแผนการใช้สื่อที่ดี นำไปสู่การพัฒนาความรู้ตัวบุคคล

ณัฐวุฒิ สกฤณี (2559, หน้า 22) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานว่า เป็นการจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดกระบวนการเรียนรู้ผ่านการเรียนรู้แบบร่วมมือหรือการเรียนรู้แบบกลุ่ม โดยผู้เรียนต้องลงมือทำ ลงมือปฏิบัติร่วมกันและจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการสำรวจค้นพบหรือสร้างความรู้ด้วยตนเองผ่านการเชื่อมโยงหรือบูรณาข้อมูลจากสิ่งที่ได้เรียนมาและเกิดการเรียนรู้จากการสะท้อนความคิดอย่างวิจารณ์ญาณจากสิ่งที่คุณได้ลงไปจากการอภิปรายและการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ การเรียนรู้กับคนในกลุ่มและเพื่อนในชั้นเรียนภายหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรม โดยครูผู้สอนมีหน้าที่ช่วยแนะแนวทางไปยังเป้าหมายของการเรียนรู้ ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในกิจกรรมและส่งเสริมการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ผ่านการเรียนรู้แบบร่วมมือหรือการเรียนรู้แบบกลุ่ม โดยกิจกรรมที่จัดขึ้นในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานต้องมีความเหมาะสมกับผู้เรียนในชั้นเรียน

ภัทรสร นรเหรียญ (2562, หน้า 37-38) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานว่า เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเนื้อหาบทเรียนผ่านกิจกรรมที่ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจในเนื้อหาบทเรียน ผ่านกิจกรรมที่เรียน

ผ่านประสบการณ์โดยการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เหมาะสมและมีการวางแผนการใช้สื่อที่ดีผู้เรียนจะเรียนอย่างมีความสุข มีการพัฒนาไปด้วยความมั่นใจ

ณัฐพร พรหมวัง (2562, หน้า 55) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานว่า เป็นการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาสำหรับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นบทบาทและการมีส่วนร่วมของผู้เรียน หรือ “การเรียนรู้เชิงรุก” (Active Learning) ซึ่งหมายถึงรูปแบบการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นและส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้และบทบาทในการเรียนรู้ซึ่งช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นและตื่นตัวด้านการรู้คิดกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้จากตัวของผู้เรียนมากกว่าการฟังผู้สอนในห้องเรียนและการท่องจำ

Harsburgh (1944, p. 54) กล่าวถึง วิธีการสอนด้วยกิจกรรมเป็นฐานไว้ว่า ความต้องการในการเรียนรู้จะขึ้นอยู่กับการลงมือทำกิจกรรมหรือการทดลอง ถ้าผู้เรียนมีโอกาสที่จะสำรวจด้วยตนเอง โดยการจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม และมีการวางแผนในการใช้สื่อที่ดี การเรียนรู้นั้นจะกลายเป็นความสุขที่ยาวนาน

จากที่นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานไว้ สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติและมีส่วนร่วมในการเรียน หรือเรียกว่า “การเรียนรู้เชิงรุก” (Active Learning) โดยจะยึดผู้เรียนเป็นสำคัญมุ่งให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเนื้อหาบทเรียนผ่านกิจกรรมที่ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ผ่านการเรียนรู้แบบร่วมมือหรือการเรียนรู้แบบกลุ่ม โดยผู้สอนมีหน้าที่ช่วยแนะแนวทางไปยังจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในกิจกรรมและส่งเสริมการช่วยเหลือซึ่งกัน จากการเล่นเกม การทดลอง การสร้างสรรค์ผลงาน และทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นเพื่อนำไปสู่การพัฒนาความรู้ตัวบุคคลได้

2. จุดมุ่งหมายของการเรียนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานหรือ Activity-Based Learning ได้มีนักวิชาการได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายไว้ ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2542, หน้า 35 อ้างถึงใน ภัทรสร นรเหรียญ, 2562, หน้า 37) กล่าวว่า การสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน มีหลักการในการจัดการเรียนการสอนที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ให้ผู้เรียนทุกคนมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมให้มากที่สุดดังนี้

1. ให้นักเรียนได้เรียนรู้จากกลุ่มให้มากที่สุดค้นพบและสร้างสรรค์ความรู้ด้วยตัวของนักเรียนเอง กลุ่มจะเป็นแหล่งการเรียนรู้ที่สำคัญที่จะฝึกให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความ

เข้าใจและสามารถปรับตัว ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้โดยครูเป็นผู้จัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนพยายามค้นหาคำตอบด้วยตนเองจะทำให้ผู้เรียนจดจำได้ดีและจำได้นาน

2. ให้ความสำคัญของกระบวนการเรียนรู้โดยครูจะต้องให้ความสำคัญของกระบวนการต่าง ๆ ในการแสวงหาคำตอบ ไม่ใช่มุ่งอยู่ที่คำตอบ โดยไม่คำนึงถึงกระบวนการและวิธีที่ได้มาซึ่งคำตอบ

3. เป็นการเรียนการสอนที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนโดยให้ผู้เรียนทุกคนมีโอกาส เข้าร่วมกิจกรรมให้มากที่สุดเพราะการเข้าร่วมและมีบทบาทในการเรียนจะทำให้ผู้เรียนมีความพร้อมมีความกระตือรือร้นและมีความสุขในการเรียน

ภัทรสร นรเหรียญ (2562, หน้า 38) กล่าวว่า การเรียนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานมีจุดมุ่งหมายที่จะจัดการเรียนรู้ที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ฐานฝึกให้ผู้เรียนรู้จักคิด รู้จักสังเกต และมีระเบียบวินัย มีการวางแผนในการทำงาน ผู้เรียนทุกคนมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมโดยให้นักเรียนได้เรียนรู้จากกลุ่มให้มากที่สุด ค้นพบและสร้างสรรค์ความรู้ด้วยตัวของนักเรียนเอง ให้ความสำคัญกับกระบวนการเรียนรู้โดยครูจะต้องให้ความสำคัญกับกระบวนการต่าง ๆ ในการแสวงหาคำตอบ โดยไม่มุ่งแค่เพียงคำตอบอย่างเดียว

จากข้อความข้างต้น สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการเรียนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานคือ การจัดการเรียนที่ยึดผู้เรียนเป็นหลัก ให้ผู้เรียนรู้จักการทำงานหรือกิจกรรมเป็นกลุ่ม เพื่อฝึกการวางแผนในการทำงาน ระเบียบวินัยและการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่น และเป็นการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์ เน้นค้นหาคำตอบได้ด้วยตนเอง เพื่อให้เกิดความจำได้อย่างยาวนาน พร้อมสร้างความกระตือรือร้นในการเรียนรู้

3. ขั้นตอนในการดำเนินการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมเป็นฐาน

ขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน Activity - Based Learning มีผู้ได้อธิบายถึงขั้นตอนไว้หลายชั้น ดังต่อไปนี้

ณัฐพร พรหมวัง (2562, หน้า 53) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการดำเนินการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมเป็นฐานไว้ ดังนี้

1. ขั้นนำคือการเริ่มบทเรียนให้น่าสนใจเพื่อเป็นการกระตุ้นผู้เรียนและสร้างความพร้อมก่อนรับเนื้อหาความรู้ใหม่รวมถึงมีการให้คำแนะนำบอกกติกาคำสั่งและการมอบหมายงานต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันและดำเนินกิจกรรมไปได้อย่างราบรื่น
2. ขั้นกิจกรรมคือการลงมือดำเนินงานตามกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายที่ได้เตรียมไว้

3. ขั้นอภิปราย คือ การอภิปราย แลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความคิดเห็น ความรู้สึก และการเรียนรู้ในวิธีต่าง ๆ

4. ขั้นสรุปผลและนำไปใช้ คือ การประมวลผลข้อมูลจากชั้นต่าง ๆ นำมาสรุป สิ่งที่เรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายและมีการกระตุ้นให้นักเรียนนำเอาสิ่งที่เรียนรู้ไปปฏิบัติ และใช้จริงในชีวิตประจำวัน

ภทสร นรเหรียญ (2562, หน้า 40-41) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการดำเนินการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมเป็นฐานไว้ ดังนี้

1. ขั้นทบทวนประสบการณ์ ครูให้คำแนะนำการเรียนรู้แก่นักเรียน ทบทวนและสำรวจความรู้เดิม กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจร่วมกับการใช้สื่อประสม
2. ขั้นกิจกรรม นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรมทำงานร่วมกันตาม กิจกรรมที่ครูจัดเตรียมไว้ โดยกิจกรรมที่จัดเตรียมสามารถเป็นได้ทั้งกิจกรรมเดี่ยวและกิจกรรม กลุ่มโดยใช้สื่อประสมทั้งสื่อประสมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองและสื่อประสมที่ผู้วิจัยคัดเลือกจากแหล่ง การเรียนรู้ต่าง ๆ ที่มีผู้สร้างไว้แล้ว
3. ขั้นสะท้อนความคิดให้ผู้เรียนสะท้อนความคิดและองค์ความรู้ที่ได้รับ จากการเข้าร่วมกิจกรรมโดยคิดวิเคราะห์สถานการณ์และกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในขณะที่ เข้าร่วมกิจกรรมและนำเสนอผลงานของตนเองหรือของกลุ่ม
4. ขั้นประเมินผลประเมินผลการเรียนรู้จากสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนมา
5. ขั้นประยุกต์ใช้ นำสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้นามาใช้ในสถานการณ์ใหม่หรือ สถานการณ์ใกล้เคียงกับสิ่งที่ได้เรียนรู้นมา

ณัฐวุฒิ สกฤณี (2559, หน้า 29) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการดำเนินการเรียน การสอนด้วยกิจกรรมเป็นฐานไว้ ดังนี้

1. ขั้นกระตุ้นเพื่อเตรียมความพร้อม
2. ขั้นจัดกิจกรรมเพื่อสร้างประสบการณ์
3. ขั้นแลกเปลี่ยนเรียนรู้และสะท้อนคิด
4. ขั้นสรุปและการนำไปใช้

ชุมพล สุวิเชียร (2561, หน้า 78-79 อ้างถึงใน ชลิตา สตราชดาวสค์ส, 2564, หน้า 38-39) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการดำเนินการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมเป็นฐานไว้ ดังนี้

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน เป็นขั้นที่ผู้สอนจะกระตุ้นความสนใจผู้เรียนให้เกิด คิดความอยากรู้ เพื่อนำไปสู่การหาคำตอบและเป็นขั้นทบทวนความรู้เดิม

2. **ขั้นการสร้างประสบการณ์การเรียนรู้** เป็นขั้นที่ผู้เรียนได้ลงปฏิบัติกิจกรรม ในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะได้แลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน ฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์ แก้ไขปัญหาและการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่น
3. **ขั้นแบ่งปันความรู้** เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะสรุปความรู้ร่วมกันในกลุ่มและออกมานำเสนองานหน้าชั้นเรียน ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนยังได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน
4. **ขั้นทบทวนความรู้** เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะได้สะท้อนความคิด ความรู้สึก เจตคติ ผ่านการสนทนาการตอบคำถาม การทำบทบาทสมมติและการเขียนบันทึกประจำวัน เป็นต้น
5. **ขั้นการนำไปใช้** ครูกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น จากการยกตัวอย่างเหตุการณ์หรือโจทย์ปัญหาต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนแก้ไขปัญหาต่าง ๆ หรือนำความรู้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ และในขั้นตอนนี้ครูประเมินผลผู้เรียนผ่านการตอบถามและแสดงความคิดเห็น

ทิศนา แคมมณี (2545, หน้า 69 อ้างถึงใน ณัฐพร พรหมวัง, 2562, หน้า 51-52) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการดำเนินการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมเป็นฐานไว้ ดังนี้

1. **ขั้นนำ** คือ การเตรียมความพร้อมให้แก่ผู้เข้าร่วมกิจกรรม เช่น การทบทวน ความรู้เดิม การสร้างบรรยากาศให้เหมาะสมและเอื้อต่อการเรียนรู้ที่จะตามมา
2. **ขั้นกิจกรรม** คือ การให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้ลงมือทำกิจกรรมที่เตรียมไว้
3. **ขั้นอภิปราย** คือ การให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนประสบการณ์ความคิดความรู้สึก และการเรียนรู้ที่เกิดขึ้น
4. **ขั้นสรุปและนำไปใช้** คือ การรวบรวมความคิดเห็นและข้อมูลต่าง ๆ จากขั้นกิจกรรมและอภิปรายมาประสานกันจนได้ข้อสรุปที่ชัดเจนรวมทั้งกระตุ้นให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมนำเอาการเรียนรู้ที่ได้รับไปปฏิบัติและใช้จริงในชีวิตประจำวัน
5. **การประเมินผล** คือการที่ผู้ดำเนินกิจกรรมต้องประเมินผลว่าผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้หรือไม่

จากข้อความข้างต้นเกี่ยวกับขั้นตอนในการดำเนินการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมเป็นฐาน ผู้วิจัยสามารถนำมาปรับใช้ในงานวิจัย โดยมีขั้นตอน ดังนี้

- ขั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่โรงเรียนแบ่งเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้**
 - ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่กิจกรรม** ครูเริ่มอธิบายบทเรียนที่น่าสนใจ เพื่อเป็นการกระตุ้นผู้เรียนและสร้างความพร้อมก่อนรับเนื้อหาความรู้ใหม่และแนะนำกติกาต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันและทำกิจกรรมได้อย่างราบรื่น

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติกิจกรรม นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรมทำงานร่วมกันตามกิจกรรมที่ครูจัดเตรียมไว้ โดยกิจกรรมที่จัดเตรียมสามารถเป็นได้ทั้งกิจกรรมเดี่ยวและกิจกรรมกลุ่ม อาจใช้เกม บทบาทสมมุติ สถานการณ์จำลอง เป็นต้น

ขั้นที่ 3 ขั้นสะท้อนความคิดและอภิปราย นักเรียนและครูร่วมกันแลกเปลี่ยนประสบการณ์ความคิดความรู้สึกและการเรียนรู้ที่เกิดขึ้น

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุปและประเมินผล ครูรวบรวมความคิดเห็นและข้อมูลต่าง ๆ จากขั้นกิจกรรมและอภิปรายมาประสานกันจนได้ข้อสรุปที่ชัดเจน รวมทั้งกระตุ้นให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมนำเอาการเรียนรู้ที่ได้รับไปปฏิบัติและใช้จริงในชีวิตประจำวัน พร้อมทั้งประเมินผลว่าผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้หรือไม่

4. เทคนิควิธีการที่ใช้ในการจัดกิจกรรม

ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน Activity-Based Learning มีวิธีการจัดได้หลายรูปแบบ ดังนี้

1. การอภิปรายในชั้นเรียน (Class Discussion) ที่กระทำได้ในห้องเรียนปกติและอภิปรายออนไลน์

ทิสนา แคมมณี (2545, หน้า 9) กล่าวถึงการอภิปรายไว้ว่าเป็นวิธีการที่ช่วยให้สมาชิกในกลุ่มได้แสดงความคิดเห็น ได้พิจารณาความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เพื่อหามติหรือข้อตกลงอันดีร่วมกันเพื่อเป็นการแก้ปัญหาหรือได้ข้อสรุปในประเด็น

วัชร เกษพิชัยณรงค์ (2557 หน้า 18) กล่าวว่า การอภิปรายในชั้นเรียนเป็นการอภิปรายร่วมกันถึงประเด็นที่ได้กำหนดไว้ โดยผู้เรียนสามารถนำเสนอความเห็นทั้งที่เห็นพ้องกับเห็นต่างได้ แต่ต้องแสดงเหตุผล หรือข้อมูลเพื่อสนับสนุนข้อคิดเห็น จากนั้นต้องลงความเห็นเพื่อหาข้อสรุปร่วมกัน

สมบุญ จารุณะ (2557, หน้า 28) ได้กล่าวถึงการอภิปรายในชั้นเรียนว่าเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการคิด การสนทนาอย่างมีจุดมุ่งหมาย มีเหตุผล มีการแลกเปลี่ยน ประสบการณ์ของแต่ละคน สามารถสรุปประเด็นแก้ปัญหาหรือให้เข้าใจกับปัญหานั้น และมีการสรุปผลการอภิปรายเป็นข้อสรุปของกลุ่ม และการอภิปรายกลุ่มนี้ยังเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ

2. การอภิปรายกลุ่มย่อย (Small Group Discussion)

ทิสนา แคมมณี (2547, หน้า 49) ได้ให้ความหมายของ วิธีสอนโดยใช้การอภิปรายกลุ่มย่อย คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการจัดผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ประมาณ 4-8 คน และให้ผู้เรียนในกลุ่ม

พูดคุยแลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิดเห็น และประสบการณ์ในประเด็นที่กำหนด และสรุปผลการอภิปรายออกมาเป็นข้อสรุปของกลุ่ม วัตถุประสงค์วิธีสอนโดยใช้การอภิปรายกลุ่มย่อยเป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างทั่วถึง มีโอกาสแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนประสบการณ์อันจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเรื่องที่เรียนกว้างขึ้น องค์ประกอบสำคัญของวิธีสอน

1. มีการจัดผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อย ๆ กลุ่มละประมาณ 4-8 คน
2. มีประเด็นในการอภิปราย
3. มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความรู้สึก และประสบการณ์กันระหว่างสมาชิกในกลุ่มตามประเด็นการอภิปราย
4. มีการสรุปสาระที่สมาชิกกลุ่มได้อภิปรายกันเป็นข้อสรุปของกลุ่ม
5. มีการนำข้อสรุปของกลุ่มมาใช้ในการสรุปบทเรียน ขั้นตอนสำคัญ

ของการสอน ดังนี้

- 5.1 ผู้สอนจัดผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ กลุ่มละประมาณ 4-8 คน
- 5.2 ผู้สอน/ผู้เรียนกำหนดประเด็นในการอภิปราย
- 5.3 ผู้เรียนพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันตามประเด็น

อภิปราย

- 5.4 ผู้เรียนสรุปสาระที่สมาชิกกลุ่มได้อภิปรายร่วมกันเป็นข้อสรุป
- 5.5 ผู้สอนและผู้เรียนนำข้อสรุปของกลุ่มย่อยมาใช้ในการสรุป

บทเรียนเทคนิคและข้อเสนอแนะต่าง ๆ ในการสอนโดยใช้การอภิปรายกลุ่มย่อยให้มีประสิทธิภาพดังนี้

5.5.1 การจัดผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อย จำนวนสมาชิกในกลุ่มย่อยควรมีประมาณ 4-8 คน จำนวนที่เหมาะสมที่สุด คือ ระหว่าง 4-6 คน คือเป็นกลุ่มที่ไม่เล็กเกินไป และไม่ใหญ่เกินไป เพราะถ้ากลุ่มเล็กเกินไป กลุ่มจะไม่ได้ความคิดที่หลากหลายเพียงพอ ถ้ากลุ่มใหญ่เกินไปสมาชิกกลุ่มจะมีโอกาสแสดงความคิดเห็นได้น้อยหรือไม่ทั่วถึง การแบ่งผู้เรียนเข้ากลุ่ม อาจทำได้วิธีสุ่ม เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ร่วมกลุ่มกับเพื่อนไม่ซ้ำกัน หรืออาจจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มละความสามารถ เพื่อให้ผู้เรียนที่เก่งช่วยเหลือผู้เรียนอ่อน หรืออาจจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มจำแนกตามเพศ วัย (ถ้าผู้เรียนมีหลายวัย) ความสนใจ ความสามารถ หรือเลือกอย่างเจาะจงตามปัญหาที่มีก็ได้ ขึ้นกับวัตถุประสงค์ของผู้สอนและสิ่งที่จะอภิปราย เทคนิคที่ใช้ในการแบ่งกลุ่มมีหลากหลาย เช่น ใช้การนับหมายเลขหรือเป็นภาพ เป็นข้อความ ให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน จนกระทั่งในที่สุดครูสั่งให้จับกลุ่มตามจำนวนที่ครูต้องการ เทคนิคการจัดกลุ่ม

จะช่วยให้ผู้เรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการแบ่งกลุ่ม โดยเฉพาะเมื่อครูจำเป็นต้องแบ่งกลุ่มบ่อย ๆ จะช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกและสนใจที่จะเรียนรู้ในกิจกรรมต่อไป เมื่อจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มแล้ว ผู้สอนควรดูแลให้กลุ่มจัดที่นั่งภายในกลุ่มให้เรียบร้อย ให้อยู่ในลักษณะที่ทุกคนมองเห็นกันและรับฟังกันได้ดี นอกจากนั้นในกรณีที่มีหลายกลุ่ม ผู้สอนควรจัดกลุ่มให้ห่างกันพอสมควร เพื่อไม่ให้เสียงอภิปรายจากกลุ่มรบกวนกันและกัน

5.5.2 ประเด็นการอภิปราย การอภิปรายจำเป็นต้องมีประเด็นในการอภิปราย มีวัตถุประสงค์ของการอภิปรายที่ชัดเจน ประเด็นการอภิปรายอาจจะมาจากผู้สอนหรือผู้เรียนก็ได้ แล้วแต่กรณี การอภิปรายแต่ละครั้งไม่ควรมีประเด็นมากจนเกินไป เพราะจะทำให้ผู้เรียนอภิปรายได้ไม่เต็มที่

5.5.3 การอภิปราย การจัดกลุ่มอภิปรายมีหลายแบบ ผู้สอนควรเลือกใช้ให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ ในการอภิปรายที่ดีโดยทั่วไป ควรมีการกำหนดบทบาทหน้าที่ที่จำเป็นในการอภิปราย เช่น ประธานหรือผู้นำในการอภิปราย เลขานุการผู้จดบันทึกการประชุม และผู้รักษาเวลา เป็นต้น นอกจากนั้นสมาชิกกลุ่มทุกคนควรมีความเข้าใจตรงกันว่าตนมีบทบาทหน้าที่ที่จะต้องช่วยให้กลุ่มทำงานได้สำเร็จ มิใช่ปล่อยให้เป็นการรับผิดชอบของสมาชิกเพียงบางคน หากสมาชิกกลุ่มมีความรู้ ความเข้าใจว่า สมาชิกกลุ่มที่ดีควรทำอะไรบ้าง เช่น ให้ข้อมูล แสดงความคิดเห็น ชักถามโต้แย้ง สนับสนุน ช่วยไม่ให้กลุ่มออกนอกเรื่อง และสรุป เป็นต้น การอภิปรายจะเป็นไปได้ดี ผู้สอนจึงควรให้ความรู้ความเข้าใจหรือคำแนะนำแก่กลุ่มก่อนการอภิปราย และควรย้ำถึงความสำคัญของการให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีส่วนร่วมในการอภิปรายอย่างทั่วถึง ไม่ให้มีการผูกขาดการอภิปรายโดยผู้ใดผู้หนึ่ง เพราะวัตถุประสงค์หลักของการอภิปรายก็คือ การให้ผู้เรียนมีโอกาสดแสดงความคิดเห็นอย่างทั่วถึง และได้รับฟังความคิดเห็นที่หลากหลาย อันจะช่วยให้ผู้เรียนมีความคิดที่ลึกซึ้ง และรอบคอบขึ้น การอภิปรายที่ดีควรดำเนินการไปที่ละประเด็น จะได้ไม่เกิดความสับสน และในกรณีที่มีหลายประเด็น ควรมีการจำกัดเวลาของการอภิปรายแต่ละประเด็น มิฉะนั้นการอภิปรายอาจยืดเยื้อ และประเด็นที่อยู่ท้าย ๆ จะไม่ได้รับการอภิปราย เพราะหมดเวลาเสียก่อน ประเด็นการอภิปรายกับเวลาที่ใช้ ควรมีความพอเหมาะกัน

5.5.4 การสรุปผลการอภิปราย ก่อนที่การอภิปรายจะยุติลง กลุ่มจำเป็นต้องมีการสรุปผลการอภิปราย เพื่อให้ได้คำตอบตามประเด็นที่กำหนด ผู้สอนควรบอกหรือให้สัญญาณแก่กลุ่มอภิปรายประมาณ 3-5 นาที ก่อนหมดเวลา เพื่อกลุ่มจะได้สรุปผลการอภิปรายเป็นข้อสรุปของกลุ่ม ซึ่งหลังจากนั้นผู้สอนอาจให้แต่ละกลุ่มนำเสนอผลการอภิปรายแลกเปลี่ยนกัน หรือดำเนินการในรูปแบบอื่นต่อไป

3. การโต้วาที (Debate)

การโต้วาทีเป็นการที่มีคนทั้ง 2 ฝ่ายตอบโต้กันเพื่อนำเสนอข้อเท็จจริงให้เห็นว่าความคิดของฝ่ายตนถูกต้องและเป็นความจริง ซึ่งมีนักวิชาการได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

เนาวรัตน์ อินทรประสิทธิ์ และอาคม สระบัว. (2561 หน้า 7) ระบุว่า เป็นการอภิปรายหัวข้อคำถามใด ๆ ก็ตามที่เป็น ข้อโต้แย้ง โดยแนวทางการอภิปรายเป็น 2 ฝ่าย คือ ฝ่ายค้านกับฝ่ายเสนอ โดยผู้พูดทั้งสองฝ่าย มีการนำเสนอ ข้อโต้แย้งที่เตรียมอย่างดี เพื่อสนับสนุนหัวข้อของฝ่ายตนและโจมตีเหตุผลของฝ่ายตรงกันข้าม โดยใช้ศิลปะ การชวนเชื่อ

วรเชษฐ แซ่เจีย (2562, ออนไลน์) ระบุว่า การโต้วาที มีลักษณะเป็นการจัดกลุ่มนักเรียนเพื่อถกกันในประเด็นหรือญัตติที่กำหนดขึ้น โดยมักเป็นประเด็นที่ท้าทายความคิดหรือขนบธรรมเนียมประเพณีที่สังคมนั้น ๆ ยึดถือ ทำให้เกิดบรรยากาศการแข่งขัน ประชันเหตุผลกันอย่างสนุกสนาน

4. บทบาทสมมติ (Role Play)

กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นเทคนิคในการนำเสนอการเรียนรู้รูปแบบหนึ่ง ที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทบาทสภาพความเป็นจริง มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งมีนักวิชาการและนักการศึกษาได้ให้ความหมายและความสำคัญรวมทั้งองค์ประกอบและประโยชน์ ดังนี้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553, หน้า 160) ระบุว่า เป็นวิธีที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์ บทบาทสมมติขึ้นจากความเป็นจริง มาให้ผู้เรียนได้แสดงออกตามที่ผู้เรียนคิดว่า ควรจะเป็น ผู้สอนจะให้การแสดงออกทั้งทางด้านความรู้ความคิดและพฤติกรรมต่าง ๆ ของผู้แสดงมาเป็นพื้นฐานในการให้ความรู้และสร้างความเข้าใจแก่ผู้เรียน อันจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหาสาระของบทเรียนอย่างลึกซึ้ง

รุ่งลาวัณย์ วงษ์ธนาสิริ (2558, หน้า 47) ได้กล่าวถึงบทบาทสมมติไว้ว่า เป็นการสอนที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติขึ้นมาให้เคียงกับความเป็นจริง โดยให้ผู้เรียนเป็นผู้แสดงบทบาทสมมตินั้น ๆ ตามวัตถุประสงค์ที่ผู้สอนได้กำหนดไว้ เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางความรู้ ความคิด ที่คิดว่าตนควรจะเป็น

นรรีชต์ ผืนเขียว (2562, ออนไลน์) การแสดงบทบาทสมมติ เป็นเทคนิคการสอนรูปแบบหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทบาท สภาพความเป็นจริงจากสิ่งที่เกิดขึ้น ผ่านการแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งเทคนิคการสอนรูปแบบนี้ นับว่าเป็นการสอนที่สนับสนุนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและได้ลงมือปฏิบัติร่วมกันระหว่างผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการเรียนรู้สมัยใหม่ ที่มุ่งเน้นตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ

ดังนั้น สรุปได้ว่าการแสดงบทบาทสมมติ เป็นการให้ผู้เรียนได้สวมบทบาทในตัวละครนั้น ๆ เพื่อให้เข้าใจในเนื้อหาสาระแก่นแท้ของสาระผ่านแสดง โดยจะจำลองบทบาทที่เสมือนจริงให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ พร้อมทั้งยังให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิด ความรู้ที่จะต้องแสดงออกมาตามที่ตนต้องการจะเป็น

4.1 องค์ประกอบของบทบาทสมมติ ซึ่งมีนักวิชาการได้ระบุไว้ ดังนี้

สิริวรรณ ศรีพหล และ พันทิพา อุทัยสุข (2540, หน้า 106 อ้างถึงใน รุ่งลาวัณณ์ วงษ์นาสรี, 2558, หน้า 47) ระบุว่าองค์ประกอบของการสอนโดยบทบาทสมมุติดังนี้มีดังนี้

1. ผู้แสดงและผู้สังเกตการณ์ การแสดงบทบาทสมมติ เมื่อนำมาปฏิบัติในห้องเรียนแล้วจะแยกกลุ่มผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้แสดงเป็นกลุ่มที่ได้รับมอบหมายบทบาทจากครูผู้สอนแล้ว จากการวางแผน การเรียนการสอนของผู้เรียนทั้งชั้นให้แสดงบทบาทต่าง ๆ กัน กับกลุ่มผู้ชมซึ่งจะเป็นกลุ่มสังเกตการณ์ โดยจะนำผลจากการสังเกตไปอภิปรายภายหลัง

2. เหตุการณ์ ประเด็น หรือปัญหา ซึ่งอาจจะหยิบยกจากในแบบเรียนหรือผู้สอนสร้างขึ้นใหม่เองตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ว่าจะให้ผู้เรียนรู้อะไรจากเหตุการณ์นั้น โดยนำเหตุการณ์นั้นมาเสนอแก่ผู้เรียน

3. ฉากหรือสื่อการสอน ฉากมีเพียงที่จำเป็นเท่านั้น หรืออาจไม่ใช้เลยก็ได้ ส่วนสื่อการสอนก็เช่นกัน จำเป็นไม่มากนัก ทั้งนี้เพราะความสำคัญของการเรียนการสอนด้วยการแสดงบทบาทสมมุติขึ้นอยู่กับบทบาทของผู้แสดงมากกว่า

4.2 ประโยชน์ของการสอนแบบบทบาทสมมติ ซึ่ง อินทรีา บุญยาทร (2542, หน้า 98) ได้ระบุว่า

1. ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในพฤติกรรมและความรู้สึกของผู้อื่น
2. ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ความรู้ ความคิด ความสามารถในการแก้ปัญหา และการตัดสินใจ
3. การเรียนการสอนมีความใกล้เคียงกับสถานการณ์สภาพความเป็นจริงมากที่สุด

4. ผู้เรียนกล้าที่จะแสดงออกมากขึ้น

5. การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ (Situational Learning)

กิจกรรมการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง ซึ่งเป็นการจำลองเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งในเนื้อหาสาระ โดยผู้เรียนเข้าไปอยู่ในสถานการณ์พร้อมทั้งแสดงออกตาม

สภาพที่เสมือนจริง ซึ่งมีนักวิชาการและนักการศึกษาได้กล่าวถึงความหมาย องค์ประกอบและประโยชน์ ไว้ดังนี้

สมจิตต์ สินธูชัย (2560, หน้า 29) การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองเสมือนจริงเป็นวิธีการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองเสมือนอยู่ในสถานการณ์จริงการสรุปผลการเรียนรู้โดยการสะท้อนคิดประสบการณ์จากสถานการณ์จำลองช่วยถ่ายทอดความรู้จากทฤษฎีสู่การปฏิบัติผู้เรียนได้ทำความเข้าใจวิเคราะห์ความคิดความรู้สึกต่อกิจกรรมที่ได้ปฏิบัติในสถานการณ์และสรุปหลักการหรือแนวคิดที่จะนำไปประยุกต์ในสถานการณ์ใหม่

กรแก้ว พิเมย (2563, หน้า 20) กล่าวว่า การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองเป็นการจัดกิจกรรมโดยเลียนแบบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง หรือมีความใกล้เคียงกับสภาพการณ์ในสังคม เพื่อให้ผู้เรียนที่เข้าร่วมในสถานการณ์ จำลองนั้น ได้ทดลองเผชิญกับการแก้ไขปัญหาตามบทบาทที่กำหนดให้ ซึ่งทำให้ผู้เรียนได้ฝึกการคิดวิเคราะห์และมีโอกาสตัดสินใจด้วยตนเองตามข้อ มูลที่ได้รับมาอย่างถูกต้องและสมบูรณ์

5.1 องค์ประกอบของสถานการณ์จำลอง ซึ่ง กฤษณพงษ์ พรหมบึงรา (2551, หน้า 60) กล่าวไว้ ดังนี้

5.1.1 การยอมรับในบทบาทหน้าที่ (Acceptance of Reality of function) กล่าวคือ สมาชิกจะต้องยอมรับหน้าที่อย่างเต็มใจและแสดงออกถึงการยอมรับหน้าที่นั้น ๆ ผ่านทางพฤติกรรม การปฏิบัติหน้าที่ของตนที่ประสบอยู่ในสถานการณ์ที่กำหนด

5.1.2 จำลองสถานการณ์ขึ้น (Simulated Environment) เป็นการสร้างสถานการณ์ให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง ทั้งสภาพแวดล้อมและปฏิสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้อง

5.1.3 โครงสร้าง (Structure) เป็นโครงสร้างของสถานการณ์ที่สร้างขึ้นจากปัญหาที่ต้องการสื่อให้เห็นถึงความเป็นจริงในหน้าที่ที่ได้รับผิดชอบของสมาชิกในกลุ่มที่ต้องการดำเนินการ แก้ปัญหาที่ได้รับมอบหมายร่วมกัน

5.2 ประโยชน์ของการสอนแบบสถานการณ์จำลอง (บุญทัน อยู่ชมบุญ, 2533, หน้า 155 อ้างถึงใน กณกรวรรณ กอกหวาน, 2564, หน้า 46) กล่าวไว้ ดังนี้

5.2.1 ได้ฝึกการพิจารณาตัดสินใจปัญหา

5.2.2 ฝึกความร่วมมือในการแสดงบทบาทและแสดงความคิดเห็น

5.2.3 ช่วยให้ผู้เรียนพบกับสถานการณ์จำลอง ก่อนที่จะเกิดในชีวิตจริงได้

5.2.4 ช่วยให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการเรียน

5.2.5 ช่วยทำให้ปัญหาที่ยุ้งยากเป็นปัญหาที่ง่ายขึ้น

5.2.6 ลดบทบาทของครูมาเป็นผู้ชี้แนะ

5.2.7 เป็นการถ่ายทอดความรู้อย่างเป็นระบบ

5.2.8 เป็นประโยชน์ต่อการใช้เป็นแนวทางในการตัดสินใจ

ดังนั้น การใช้สถานการณ์จำลองจึงมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนมาก ซึ่งสถานการณ์จำลองจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนประสบกับความจริง โดยมีระดับความยากง่าย ความสลับซับซ้อน และผู้เรียนได้ทดลองแก้ปัญหาเหตุการณ์ต่าง ๆ อีกทั้งยังช่วยเป็นการพัฒนาในเรื่องการช่วยเหลือ การปรับพฤติกรรม การทำงานกลุ่ม การอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม อีกด้วย

6. การเรียนแบบกลุ่มร่วมแรงร่วมใจ (Collaborative Learning Group)

ชาตรี เกิดธรรม (2545, หน้า 1) กล่าวว่า เทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจ (Cooperative Learning) ซึ่ง Spenser Kagan นักการศึกษาชาวสหรัฐอเมริกา ได้ทำการวิจัยและพัฒนารูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจ (Cooperative Learning) อย่างจริงจังมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1985 และได้เผยแพร่ผลงานอย่างกว้างขวางในสหรัฐอเมริกาและหลายประเทศในแถบเอเชีย โดยมีการนำมาใช้ในการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์และได้นำเสนอแนวคิดหลักที่จะนำไปสู่การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจกันอย่างมีประสิทธิภาพไว้ 6 ประการดังนี้

1. การจัดกลุ่ม (Teams) หมายถึงการจัดกลุ่มเด็กที่จะเข้าร่วมทำกิจกรรมด้วยกันเพื่อให้เกิดประสิทธิผลมากที่สุด ซึ่งควรจัดเด็กเข้ากลุ่มดังนี้
 - 1.1 จำนวนเด็กในกลุ่ม 3-4 คน
 - 1.2 ประกอบด้วยเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ
 - 1.3 จัดให้มีทั้งเด็กนักเรียนหญิงและนักเรียนชายในกลุ่มเดียวกัน
- ถ้าในห้องเรียนมีทั้งเด็กนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย
- 1.4 จัดให้เด็กอยู่ในกลุ่มเดียวกันประมาณ 6 สัปดาห์
- 1.5 บางกรณีอาจจัดกลุ่ม โดยวิธีอื่น เช่น จัดกลุ่มเด็กที่มีความสนใจเหมือน ๆ กันในเรื่องเดียวกันในการศึกษาเฉพาะ เช่น การทำโครงงานวิทยาศาสตร์ หรือ จัดกลุ่มแบบสุ่มเมื่อต้องการทบทวนความรู้

2. ความมุ่งมั่น (Will) หมายถึงความมุ่งมั่นและอุดมการณ์ของเด็กที่จะทำงานร่วมกัน ซึ่งจะต้องมีความมุ่งมั่นที่จะเรียนรู้และมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกันเพื่อให้เกิดประสิทธิผลร่วมกันสามารถสร้างความมุ่งมั่นร่วมกันให้เกิดขึ้น

ได้โดยใช้กิจกรรมอื่น ๆ ที่ไม่ใช่กิจกรรมทางวิชาการ เช่น การเล่นเกมส์ การสัมภาษณ์ โดยใช้วิธีการต่อไปนี้

- 2.1 สร้างความมุ่งมั่นของกลุ่มที่จะทำงานร่วมกัน
- 2.2 สร้างความมุ่งมั่นของชั้นที่จะช่วยกัน
- 2.3 การทำงานร่วมกันโดยเลือกกิจกรรมที่คนเดียว ไม่สามารถทำได้

สำเร็จ

3. การจัดการ (Management) หมายถึง การจัดการกลุ่มให้สามารถทำกิจกรรม ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และรวมถึงการจัดการของครูการจัดการภายในกลุ่ม เพื่อให้การทำกิจกรรมของกลุ่มประสบผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น

- 3.1 การจัดที่นั่งของนักเรียนในกลุ่ม
- 3.2 การแบ่งงานกันภายในกลุ่ม
- 3.3 การสร้างกฎของห้อง (Class Rule)
- 3.4 การให้สัญญาณเงียบ (Quiet Signal)
- 3.5 การดูแลกลุ่มให้ทำงานตามที่มอบหมายหรือที่สนใจ
- 3.6 การดูแลกลุ่มไม่ให้วนวายกับกลุ่มอื่น

4. ทักษะทางสังคม (Social Skills) หมายถึง การพัฒนาให้เด็กมีทักษะในการทำงาน ทำกิจกรรมร่วมกัน ให้มีร่วมมือช่วยเหลือกันอย่างจริงจัง ให้กำลังใจกัน มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันและที่สำคัญที่สุด คือ ต้องรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

5. กฎพื้นฐาน 4 ข้อ (4 Basics Principles : PIES) หมายถึง หลักการพื้นฐานของการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจกัน ซึ่งจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ จะขาดอย่างหนึ่งอย่างใดไม่ได้ องค์ประกอบดังกล่าว ได้แก่

5.1 การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน (P : Positive Interdependence) นักเรียนจะต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เมื่อเราได้รับประโยชน์จากเพื่อน เพื่อนก็จะได้รับประโยชน์จากเรา ความสำเร็จของเราและความสำเร็จของเพื่อนก็คือความสำเร็จของกลุ่ม หรือ ความสำเร็จของกลุ่มก็คือความสำเร็จของแต่ละคนนั่นเอง

5.2 การยอมรับความสามารถซึ่งกันและกัน (I : Individual Accountability) ยอมรับความสามารถซึ่งกันและกัน ยอมรับว่าแต่ละคนในกลุ่มต่างก็มีความสามารถในตัวเองและมีส่วนในการทำให้การทำงานของกลุ่มประสบผลสำเร็จด้วยดี

5.3 ความเสมอภาค (E : Equal Participation) ทุกคนมีความเท่าเทียมกัน ทุกคนในกลุ่มต้องให้ความร่วมมือกันอย่างทั่วถึงและมีบทบาทหน้าที่ภายในกลุ่มเท่าเทียมกัน

5.4 การมีปฏิสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง (S : Simultaneous Interaction) มีปฏิสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องทุกคนภายในกลุ่มต้องมีปฏิสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง

5.5 รูปแบบของกิจกรรม (Structures) หมายถึง รูปแบบของกิจกรรมในการทำงานกลุ่มซึ่งมีหลากหลายทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัญหาหรือสถานการณ์ที่จะศึกษาตัวอย่างกิจกรรม เช่น

5.5.1 สลับสับเปลี่ยน (Timed-Pair-Share) ให้นักเรียนจับคู่กันคนหนึ่งพูดอีกคนหนึ่งฟังแล้ว สลับกันใช้เป็นกิจกรรมเมื่อเริ่มสอนใหม่ ๆ

5.5.2 ทนายช่างชัก (Rally Robin) ให้นักเรียนคู่กัน พูดคุยซักถามกัน เรื่องใดเรื่องหนึ่ง

5.5.3 ชักใช้ไล่เรียง (Round Robin) ให้นักเรียนในกลุ่มผลัดกันพูด

5.5.4 อัครินโต๊ะกลม (Round Table) นักเรียนในกลุ่มผลัดกันเขียนกระดาษแล้ววนไปเรื่อย ๆ จนหมด แล้วสรุป

5.5.5 หมู่-คู่-เดี่ยว (Team-Pair-Solo) เป็นกิจกรรมที่นักเรียนเริ่มแก้ปัญหาด้วยการทำเป็นกลุ่ม (Team) ก่อนหลังจากนั้นเปลี่ยนเป็นจับคู่ (Pair) เมื่อได้รูปแบบในการแก้ปัญหาแล้ว สามารถแก้ปัญหาทำนองเดียวกันได้ด้วยตนเอง (Solo)

5.5.6 ค้นหากติกา (Find My Rule) ช่วยกันค้นหาคำตอบโดยการทายเกณฑ์ที่ใช้แบ่งประเภท เช่น ดำ-ขาว โลหะ-อโลหะ มีกระดูกสันหลัง-ไม่มีกระดูกสันหลัง ฯลฯ

5.5.7 รวมหัวคิด (Numbered Heads Together) เป็นกิจกรรมรวมหัวกันคิด คล้าย ๆ Round Robin แต่จะมีขั้นตอน ดังนี้

5.5.7.1 กำหนดหมายเลขของนักเรียนแต่ละคน เช่น 1, 2, 3..

5.5.7.2 ครูกำหนดปัญหาให้ช่วยกันคิด

5.5.7.3 นักเรียนรวมหัวกันคิด

5.5.7.4 ครูเรียกหมายเลขใดหมายเลขหนึ่งให้ตอบ ซึ่งต้องตอบได้ทุกคนเพราะทุกคนต้องรู้เท่ากัน

7. ปฏิกริยาจากการชมวิดีโอ (Reaction to a video)

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิดีโอเป็นสื่อการสอนที่ส่งให้ผู้เรียนเกิด ความสนใจในเนื้อหาที่เรียนรู้ ซึ่ง สถาพร พุทธิพิฏฐกุล (2558, ออนไลน์) ได้เสนอตัวอย่างรูปแบบ หรือเทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบ Active Learning ซึ่งการเรียนรู้แบบวิเคราะห์วิดีโอ (Analysis or reactions to videos) คือ การจัดกิจกรรม การเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้ดูวิดีโอ 5-20 นาที แล้วให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น หรือสะท้อน ความคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ดู อาจโดยวิธีการพูดโต้ตอบกัน การเขียนหรือการร่วมกันสรุปเป็นรายการกลุ่ม

8. เกมในชั้นเรียน (Game)

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้เกม คือ เกมการศึกษา เป็นวิธี การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เป็นเกมที่มีลักษณะการเล่นเพื่อการเรียนรู้ “Play to learning” มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในขณะที่หรือหลังจากการ เล่นเกม เรียนไปด้วยและสนุกไปด้วยพร้อมกัน

ทศนา แคมมณี (2547, หน้า 81-85) กล่าวว่า การเรียนรู้โดยใช้เกม เป็นกระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการให้นักศึกษาเล่นเกมตามกติกา และนำเนื้อหาและข้อมูลของเกม พฤติกรรมการเล่น วิธีการเล่น และผลของการเล่นเกมของนักศึกษามาใช้ในการสรุปการเรียนรู้โดยมีจุดประสงค์ เพื่อช่วยให้นักศึกษาได้เรียนรู้เรื่องต่าง ๆ อย่างสนุกสนานและท้าทายความสามารถ โดยนักศึกษาเป็นผู้เล่นเอง ทำให้ได้ประสบการณ์ตรง เป็นวิธีที่เปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนร่วมสูง

9. Gallery Walk

การจัดการเรียนรู้ด้วยกลวิธีการสอนเดินชมแลกเปลี่ยนเรียนรู้หรือเทคนิค Gallery Walk เป็นกลวิธีที่ให้ผู้เรียนนำเสนอผลงานของกลุ่มที่ศึกษาเรื่องเดียวกัน ซึ่งภายหลัง จบ บทเรียนให้แต่ละกลุ่มมาชมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ผลงานจนครบทุกกลุ่ม และแสดงความคิดเห็น และอภิปรายร่วมกันภายในกลุ่ม โดยผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการนำเสนอผลงาน ซึ่ง รัชนก ก้นชม (2562, หน้า 17-18) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของกลวิธีการเดินชมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ดังนี้

1. การตั้งคำถาม ผู้สอนต้องตั้งคำถามแล้วเขียนคำถามเพื่อให้ผู้เรียน สนทนา แสดงความ คิดเห็น อภิปราย โดยเป็นคำถามแบบไม่มีคำตอบที่ผิด คำถามจะมีน้อย หรือมากขึ้นอยู่กับขนาดของชั้นเรียน เช่น ผู้เรียน 45 คน เขียนข้อคำถาม 9 คำถาม แบ่งการ ทำงานเป็นกลุ่ม ๆ ละ 5 คน ถ้าชั้นเรียนมีจำนวนผู้เรียนมากกว่านี้ คำถามต้องมีจำนวนมากขึ้น หรือถามคำถามเป็นข้อย่อย ๆ ในหัวข้อใหญ่เดียวกัน การเขียนคำถามสามารถเขียนลงในไวท์ บอร์ด โปสเตอร์ กระดาษปาร์ฟ ติดไว้นบนโต๊ะหรือ ผนังห้อง โดยใช้กระดาษ 1 แผ่น ต่อ 1 คำถาม

2. ผู้สอนอธิบายวิธีการของกลวิธีการเดินชมแลกเปลี่ยนเรียนรู้หรือเทคนิค Gallery Walk โดยผู้เรียนแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 3-6 คน และกำหนดบทบาทหน้าที่ให้ชัดเจนของสมาชิกในกลุ่ม ในแต่ละกลุ่มจะใช้ปากกาสีแตกต่างกันในการบันทึกความคิดเห็นของกลุ่ม และจะต้องเปลี่ยนผู้บันทึกในแต่ละฐานผู้เรียน แต่ละกลุ่มช่วยกันระดมความคิด จะทำให้ผู้เรียนมีทักษะการฟัง เกิดข้อโต้แย้งที่ปราศจากการถกเถียง มีการประเมินผลการทำงานของกลุ่มอย่างเป็นรูปแบบและไม่มีรูปแบบ ก่อนการหมุนเวียนไปยังฐานหรือชิ้นงานต่อไป

3. กำหนดฐานหรือชิ้นงาน ของแต่ละกลุ่มและเริ่มการแสดงความคิดเห็น โดยนำสมาชิกตรงไปยังฐานหรือชิ้นงาน และอธิบายผู้บันทึกต้องบันทึกให้กระชับเขียนตามรูปแบบจากบนลงล่าง หลีกเลียงข้อคิดเห็นที่ไม่ตรงประเด็น ก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวาย

4. เมื่อครบเวลา 3-5 นาที ได้ยินสัญญาณ ให้แต่ละกลุ่มเปลี่ยนฐานหรือไปยังชิ้นงานถัดไป แต่ละกลุ่มแสดงความคิดเห็นใหม่ และอาจโต้ตอบกับข้อคิดเห็นของกลุ่มอื่น ผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวก เดินรอบ ๆ ชั้นเรียนเพื่ออธิบายคำถามหรือแนะนำให้ผู้เรียนเข้าใจได้อย่าง ถูกต้อง และบันทึกความไม่เข้าใจหรือข้อผิดพลาด ความเข้าใจผิดเพื่อมาอภิปรายในระหว่างการนำเสนอสุดท้ายของกลุ่ม

5. ภายหลังการแสดงความคิดเห็นครบทุกฐานหรือครบชิ้นงาน ผู้เรียนจะกลับมายังฐาน หรือชิ้นงานเดิมของกลุ่ม ใช้เวลา 5-10 นาที ในการสังเคราะห์ความคิดเห็นทั้งหมด และส่งตัวแทนแต่ละกลุ่มออกมาเสนอหน้าชั้นเรียน การนำเสนอไม่ควรเกิน 5 นาที ระหว่างการนำเสนอผู้สอนย้ำ แนวคิดที่สำคัญแก้ไขความเข้าใจผิดและข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น

ทิสนา แคมมณี (2545, หน้า 92 อ้างถึงใน ภัทรสร นรเหรียญ, 2562, หน้า 42) กล่าวว่า การจะจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับหลักการจัดการเรียนรู้ และการดำเนินกิจกรรมกลุ่ม สามารถนำไปใช้ได้หลายวิธี ดังนี้

1. เกม (Game) การสอนโดยใช้เกม เป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนเข้าไปอยู่ในกิจกรรม หรือสถานการณ์ที่ผู้เล่นยินยอมที่จะปฏิบัติตามเงื่อนไข เพื่อให้สำเร็จตามเป้าหมายที่ต้องการมักจะมี ผลแพ้ชนะ การเล่นเกมจะช่วยให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้วิธีที่จะเอาชนะ ต่ออุปสรรคต่าง ๆ และได้ฝึกฝน เทคนิคและทักษะที่ต้องการ รวมทั้งช่วยให้การเรียนรู้มีชีวิตชีวาและผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน

2. บทบาทสมมุติ (Role-Play) การสอนโดยใช้บทบาทสมมุติเป็นการสอน ที่ใช้ตัวละครที่สมมุติขึ้นมาจากสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง มาใช้เป็นเครื่องมือในการสอน โดยให้ผู้เรียนสมมติบทบาทเป็นตัวละครนั้น ๆ และได้แสดงความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับ

บทบาทของตัวละครที่ได้รับออกมา วิธีการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้เข้าใจถึงบทบาทของแต่ละตัวละครและสามารถวิเคราะห์ถึง ความรู้สึกพฤติกรรมของตนเองและผู้อื่นได้อย่างลึกซึ้ง

3. กรณีตัวอย่าง (Case Study) การสอนโดยใช้กรณีตัวอย่างเป็นการที่ใช้เรื่องราวที่เคยเกิด ขึ้นมาดัดแปลงและใช้เป็นสื่อตัวอย่างหรือใช้เป็นเครื่องมือให้ผู้เรียนศึกษาวิเคราะห์และอภิปรายร่วมกันช่วยให้ผู้เรียนรู้จักคิดแก้ปัญหาได้หลายรูปแบบ ผู้เรียนจะคิดและพิจารณาข้อมูลที่ตนเองได้รับอย่างละเอียดถี่ถ้วน นอกจากนี้ยังช่วยให้การเรียนรู้มีลักษณะใกล้เคียงกับความเป็นจริง

4. สถานการณ์จำลอง (Situation) เป็นการสอนโดยการจำลองเรื่องราวขึ้นให้เหมือนจริงหรือใกล้เคียงกับความจริงมาใช้เป็นเครื่องมือในการสอน โดยให้ผู้เรียนเข้าไปอยู่ในสถานการณ์นั้น มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ในสถานการณ์และใช้ข้อมูลที่มีสภาพคล้ายกับข้อมูลจริงในสภาพการณ์นั้น มาใช้ในการตัดสินใจและแก้ปัญหาต่าง ๆ โดยการตัดสินใจนั้นจะส่งผลถึงผู้เล่นในลักษณะเดียวกับสถานการณ์จริงผู้เรียนจะมีโอกาสทดลองแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ซึ่งในสถานการณ์จริงการมีความเสี่ยงประสบการณ์จัดการเล่นสถานการณ์จำลองจากช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในสภาพความเป็นจริงที่ซับซ้อน

5. กลุ่มย่อย (Small Group) การใช้กลุ่มย่อยในการสอนช่วยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มี ส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างทั่วถึงรวมทั้งช่วยให้ผู้เรียนได้รู้ซึ่งกันและกันมีการปรับตัวและมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันโดยการเรียนรู้บทบาทหน้าที่และการแก้ปัญหาตัดสินใจร่วมกัน ผู้เรียนจะได้แลกเปลี่ยนข้อมูลประสบการณ์ความรู้และความคิดเห็นซึ่งกันและกันด้วย

ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกเทคนิควิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน (Activity Based Learning) ได้แก่ เกม การเรียนรู้จากสถานการณ์จำลอง (Simulation) การสอนโดยใช้บทบาทสมมติ (Role-Play) กรณีตัวอย่าง (Case Study) นำมาใช้ในการวิจัย เพื่อเป็นการสร้างสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ที่ตื่นเต้นเป็นสิ่งที่เร้า เสริมพลังทางบวกให้ผู้เรียนใฝ่รู้ใฝ่เรียน เกิดความพึงพอใจในการเรียนการสอน อีกทั้งส่งเสริมและกระตุ้นการมีส่วนร่วมของผู้เรียนส่งผลให้การเรียนการสอนเป็นไปได้อย่างมีชีวิตชีวา ส่งผลให้การเรียนการสอน เกิดการเรียนรู้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้

แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ถือว่าเป็นหัวใจของสำคัญของการจัดการเรียนการสอน ซึ่งจะทำให้ครูผู้สอนได้วางแผนในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างเป็นระบบ หรือวางแผนเป้าหมาย เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนเป็นตามจุดมุ่งหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีนักวิชาการศึกษา ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

สงบ ลักษณะ (2533, หน้า 1) ได้กล่าวถึงความหมายของแผนการสอน หรือ แผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า การนำวิชาหรือกลุ่มประสบการณ์ที่จะต้องทำการสอนตลอดภาค เรียนมาสร้างเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อ อุปกรณ์การสอน ตลอดจน การวัดและประเมินผล โดยเนื้อหาสาระและจุดประสงค์การเรียนรู้ย่อย ๆ ให้สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์หรือจุดเน้นของหลักสูตรสภาพผู้เรียน

สุวิทย์ มูลคำ และคณะ (2551, หน้า 58) ได้ให้ความหมายของแผนการ จัดการเรียนรู้ คือ แผนการเตรียมการสอนหรือการกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ล่วงหน้าอย่าง เป็นระบบและจัดทำไว้เป็นลายลักษณ์อักษร โดยมีการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ มากำหนดกิจกรรม การเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

ชนาธิป พรกุล (2552, หน้า 54) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ คือ แผนที่ผู้สอนเขียนไว้ล่วงหน้าก่อนการสอนจริง โดยมีองค์ประกอบต่าง ๆ ที่จะช่วยให้ผู้เรียน ได้ดำเนินการทำกิจกรรมการเรียนรู้จนเกิดผลที่บรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ และตาม มาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตรที่กำหนดเอาไว้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553, หน้า 208) กล่าวถึงแผนการจัดการเรียนการสอน คือ แผนกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การวัดประเมินผลให้สอดคล้องกับ เนื้อหา วัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

จากข้อความข้างต้น สามารถสรุปความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ได้ว่า เป็นการวางแผนการจัดการเรียนการสอนไว้ล่วงหน้า เพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปตาม วัตถุประสงค์ที่กำหนดเอาไว้ โดยจะมีการกำหนดองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น การใช้สื่อ อุปกรณ์ รวมไปถึงกำหนดการวัดผลและประเมินผล

2. ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้
 สงบ ลักษณะ (2533, หน้า 3-4) กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า

1. ทำให้เกิดการวางแผนวิธีสอนวิธีเรียนที่มีความหมายยิ่งขึ้น
2. ช่วยให้ครูมีคู่มือการสอนที่ทำด้วยตนเอง ทำให้เกิดความสะดวกในการจัดการเรียนการสอน ทำให้สอนได้ครบตรงตามหลักสูตรและสอนได้ทันเวลา
3. เป็นผลงานวิชาการที่สามารถเผยแพร่เป็นตัวอย่างได้
4. ช่วยให้ความสะดวกแก่ครูผู้มาสอนแทนในกรณีที่ผู้สอนไม่สามารถเข้าสอนได้

สุวิทย์ มูลคำ และคณะ (2551, หน้า 58) ได้สรุปถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า

1. ทำให้เกิดการวางแผนวิธีการสอนที่ดี วิธีเรียนที่ดี ที่เกิดจากการผสมผสานความรู้และจิตวิทยาการศึกษา
2. ช่วยให้ครูผู้สอนมีคู่มือการจัดการเรียนรู้ที่ทำไว้ล่วงหน้าด้วยตนเอง และทำให้ครูมีความมั่นใจในการจัดการเรียนรู้ได้ตามเป้าหมาย
3. ช่วยให้ครูผู้สอนทราบว่าการสอนของตนได้เดินไปในทิศทางใด หรือทราบว่าจะสอนอะไร ด้วยวิธีใด สอนทำไม สอนอย่างไร จะใช้สื่อและแหล่งเรียนรู้อะไร และจะวัดและประเมินผลอย่างไร
4. ส่งเสริมให้ครูผู้สอนเฝ้าศึกษาหาความรู้ ทั้งเรื่องหลักสูตร วิธีจัดการเรียนรู้ จะจัดหาสื่อและใช้แหล่งเรียนรู้ ตลอดจนการวัดและประเมินผล
5. ใช้เป็นคู่มือสำหรับครูที่มาสอน (จัดการเรียนรู้) แทนได้
6. แผนการจัดการเรียนรู้ที่นำไปใช้และพัฒนาแล้วจะเกิดประโยชน์ต่อวงการศึกษ

7. เป็นผลงานทางวิชาการที่แสดงถึงความชำนาญและความเชี่ยวชาญของครูผู้สอน สำหรับประกอบการประเมินเพื่อขอเลื่อนตำแหน่งและวิทยฐานะครูให้สูงขึ้น

จากข้อความข้างต้น สามารถสรุปความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ได้ว่า เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูผู้สอนวางแผนการสอนได้ดีตามที่หลักสูตรกำหนดว่าไปในทิศทางใด และทำให้มั่นใจว่าจะสามารถจัดการเรียนการสอนได้ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ พร้อมทั้ง

ยังเป็นคู่มือที่จะสามารถช่วยครูผู้เข้ามาสอนแทนได้สอนตามเนื้อหาที่กำหนดไว้ ซึ่งสะดวกแก่ครู ผู้มาสอนแทนในกรณีที่ผู้สอนไม่สามารถเข้าสอนได้

3. องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

สุวิทย์ มูลคำ และคณะ (2551, หน้า 63) ได้กล่าวถึง แผนการจัดการเรียนรู้ ครอบประกอบด้วยส่วนประกอบสำคัญ 3 ส่วน ดังนี้

1. ส่วนนำหรือหัวแผนการจัดการเรียนรู้เป็นส่วนประกอบที่แสดงให้เห็นภาพรวมของแผนการจัดการเรียนรู้ ว่าเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ใด ใช้กับผู้เรียนระดับชั้นใด เรื่องอะไร ใช้เวลาในการจัดกิจกรรมนานเท่าใด

2. ตัวแผนการจัดการเรียนรู้ องค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่

2.1 สาระ

2.2 มาตรฐานการเรียนรู้

2.3 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น

2.4 ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

2.5 สาระสำคัญ

2.6 จุดประสงค์การเรียนรู้ ประกอบด้วย จุดประสงค์ปลายทางและจุดประสงค์นำทาง

2.7 สาระการเรียนรู้เนื้อหา

2.8 กิจกรรม/กระบวนการเรียนรู้

2.9 สื่อ นวัตกรรม/แหล่งเรียนรู้

2.10 การวัดและประเมินผล ประกอบด้วย วิธีการประเมิน เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินและเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมิน

2.11 เอกสารประกอบการจัดการเรียนรู้

3. ท้ายแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย บันทึกผลการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งเป็นส่วนที่ผู้สอนต้องบันทึกข้อสังเกตที่พบจากการนำไปใช้ เช่น ปัญหาและแนวทางการแก้ไข กิจกรรมเสนอแนะ และข้อมูลอื่น ๆ เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ในการนำไปใช้ต่อไป อีกส่วนหนึ่งของท้ายแผนการจัดการเรียนรู้ คือ เอกสารประกอบการสอน โดยจะประกอบไปด้วย ใบงาน แบบทดสอบที่ใช้ ในการจัดการเรียนรู้ตามแผนนั้น ๆ เป็นต้น

นอกจากนี้ ทิศนา ขมมณี (2547, หน้า 71) ได้สรุปว่าแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี ต้องมีองค์ประกอบสำคัญ ดังนี้

1. ส่วนหัวของแผน บอกรายละเอียด กลุ่มสาระการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ ชื่อหน่วย แผนการจัดการเรียนรู้ที่ขึ้น เวลา ชั่วโมง
2. ในตัวแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย
 - 2.1 มาตรฐานการเรียนรู้
 - 2.2 ตัวชี้วัด
 - 2.3 จุดประสงค์การเรียนรู้/จุดประสงค์การเรียนรู้สู่ตัวชี้วัด (ควรเขียนเป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม) จุดประสงค์การเรียนรู้ที่ดีควรมีทั้งด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติ หรือคุณลักษณะที่พึงประสงค์
 - 2.4 สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด
 - 2.5 สาระการเรียนรู้ ประกอบด้วย 1) ความรู้ 2) ทักษะ/กระบวนการคิด และ 3) คุณลักษณะ/คุณลักษณะอันพึงประสงค์
 - 2.6 ชิ้นงาน/ภาระงาน (หลักฐานร่องรอยแสดงความรู้)
 - 2.7 การวัดและประเมินผล ประกอบด้วย 1) วิธีการวัดและประเมินผล 2) เครื่องมือวัด และ 3) เกณฑ์การประเมิน
 - 2.8 กระบวนการจัดการเรียนรู้
 - 2.9 สื่อการจัดการเรียนรู้/แหล่งเรียนรู้
 - 2.10 ความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชา
 - 2.11 บันทึกหลังสอน
 - 2.11.1 ผลการจัดการเรียนรู้ควรระบุผลการจัดการเรียนรู้ ซึ่งทำให้เกิดความรู้ ทักษะ/กระบวนการ คุณลักษณะ หรือไม่อย่างไร และตรงตามเป้าหมายการเรียนรู้ เช่น มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้ หรือไม่อย่างไร เป็นต้น
 - 2.11.2 ปัญหา/อุปสรรค
 - 2.11.3 แนวทางการแก้ไข
 - 2.11.4 ลงชื่อครูผู้สอน

จากข้อความต้น องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งจะประกอบด้วย 3 ส่วน ส่วนที่ 1 ส่วนหัวแผน รายวิชา ชั้น ชื่อหน่วยและจำนวนเวลาที่สอน ส่วนที่ 2 ส่วนแผน มาตรฐาน ตัวชี้วัด สาระสำคัญ จุดประสงค์ สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ การวัด ประเมินผล สื่อและแหล่งการเรียนรู้ และส่วนที่ 3 ส่วนท้ายแผน บันทึกผลหลังแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้จัดทำแผนการเรียนรู้โดยใช้แนวคิด Flipped Classroom ร่วมกับการเรียนรู้แบบ Activity based Learning โดยแผนการจัดการเรียนรู้มีลักษณะ ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาญี่ปุ่น 3 ญ.....
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ภาคเรียนที่.....ปีการศึกษา.....
 แผนการจัดการเรียนรู้ที่.....เรื่อง.....เวลา.....ชั่วโมง
 ผู้สอน วันที่.....เดือน.....ปี พ.ศ.

1. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน

ตัวชี้วัด

2. สาระสำคัญ

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

4. สาระการเรียนรู้

5. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั่วโมงที่.....

ขั้นกิจกรรมการเรียนรู้ที่บ้านหรือนอกห้องเรียน ซึ่งเป็นกิจกรรมตามแนวคิดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน

ขั้นที่ 1 ขั้นแนะนำวิธีการเรียนรู้และสร้างความสนใจ

ขั้นที่ 2 ขั้นสืบค้นและสร้างองค์ความรู้

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุปเตรียมความรู้สู่ห้องเรียน

ขั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่โรงเรียนหรือในห้องเรียน ซึ่งเป็นกิจกรรมตามการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning)

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่กิจกรรม

ขั้นที่ 2 ขั้นกิจกรรม เรียนรู้ผ่านเกม/บทบาทสมมติ/กรณีตัวอย่าง/สถานการณ์จำลอง

ขั้นที่ 3 ขั้นสะท้อนความคิดและอภิปราย

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุปและประเมินผล

6. สื่อและแหล่งเรียนรู้

7. การวัดและประเมินผล

8. บันทึกผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผลการเรียนรู้

ปัญหา/อุปสรรค

การแก้ไข/ข้อเสนอแนะ

(ลงชื่อ)ผู้บันทึก

()

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

9. ข้อเสนอแนะของผู้บริหาร

.....

ลงชื่อ

()

ผู้อำนวยการโรงเรียน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

4. ขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

สำหรับขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ นั้นนักวิชาการหลายได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553, หน้า 230) ได้เสนอขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา เพื่อที่จะกำหนดหน่วยการเรียนรู้และรายละเอียดหัวข้อของแผนการเรียนรู้
 2. วิเคราะห์จุดประสงค์รายวิชาและมาตรฐานรายวิชา เพื่อนำไปเขียนจุดประสงค์การเรียนรู้
 3. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ โดยเลือกและขยายสาระที่เรียนให้สอดคล้องกับนักเรียน ชุมชน และท้องถิ่น
 4. วิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ โดยเลือกรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
 5. วิเคราะห์กระบวนการประเมินผล โดยเลือกใช้วิธีการวัดประเมินผลที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
 6. วิเคราะห์แหล่งการเรียนรู้ โดยคัดเลือกสื่อการเรียนรู้และแหล่งการเรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียนให้เหมาะสมกับกระบวนการเรียนรู้
- สุพล วังสินธ์ (2553, หน้า 9 อ้างถึงใน บดี ทะนอก, 2565, หน้า 63-65) ได้เสนอแนะขั้นตอนการทำแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้
1. ศึกษาหลักสูตร ต้องศึกษาหลักสูตรอย่างกว้างขวาง และลึกซึ้งในวิชาและรายวิชาที่สอน เช่น ศึกษาโครงสร้างของวิชา จุดประสงค์ของวิชา สื่อการเรียนการสอนที่กำหนดในรายวิชา คำอธิบายรายวิชา และธรรมชาติของรายวิชา

2. วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา เวลา และกิจกรรม

วิเคราะห์ได้จากคำอธิบายรายวิชา โดยให้สัมพันธ์กับจุดประสงค์ของวิชา และจุดประสงค์ของหลักสูตร

3. หากกลวิธี กลวิธีสอนจะต้องสอดคล้องกับหลักสูตร โดยใช้ทักษะ

กระบวนการ และทฤษฎีการเรียนรู้ต่าง ๆ ตลอดทั้งประสมประสานระหว่างประสบการณ์ และจินตนาการของผู้สอนเองคงจะไม่มีวิธีการสอนใดที่พิเศษสุดในโลกนี้วิธีสอนที่เหมาะสม และสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้มากที่สุด จะต้องยึดให้ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติ ให้ค้นพบ คำตอบด้วยตนเอง ให้เป็นนักวางแผนและฝึกทักษะเป็นกลุ่มและรายบุคคล เพื่อให้ผู้เรียน เป็นผู้คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น

4. จัดทำสื่อการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอนจะต้อง

สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนการสอนซึ่งอาจจะเป็นสื่อที่ใช้อยู่แล้ว หรือสื่อที่คิดขึ้นใหม่ก็ได้ แต่ต้องให้เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาด้วย

5. จัดทำเครื่องมือวัดและประเมินผล เครื่องมือวัดและประเมินผล

ให้สอดคล้องกับหลักสูตรโดยเครื่องมือวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน ในด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย ตลอดทั้งครอบคลุมถึงกระบวนการวางแผน ของนักเรียนทั้งจากสถานการณ์จริง และสถานการณ์จำลองอีกด้วย

6. กำหนดโครงสร้างสำหรับ 1 รายวิชา การกำหนดโครงสร้างสำหรับ

1 รายวิชาสามารถปฏิบัติได้ 2 ลักษณะ กล่าวคือ โครงสร้างอย่างสังเขปและโครงสร้างอย่างละเอียดโครงสร้างอย่างละเอียดเป็นการวางโครงสร้างโดยสัมพันธ์กับจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา เวลา กระบวนการสื่อการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลให้เห็นเป็นภาพรวม ตลอดใน 1 รายวิชา

7. การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ขยายจากโครงสร้าง เป็นการเขียน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่จะนำไปใช้ในแต่ละคาบ/ชั่วโมงอย่างละเอียดและปฏิบัติได้จริง ทั้งนี้ โดยมีส่วนประกอบในแผนการจัดการเรียนรู้ ที่จะช่วยให้การดำเนินการสอนบรรลุ เป้าหมาย ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งมีมากมายหลากหลายข้อแตกต่างกันไป แต่ส่วนที่สำคัญที่ขาดไม่ได้จะต้องมีในแผนการจัดการเรียนรู้ คือ เนื้อหาสาระ จุดประสงค์ กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล

8. การกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นขั้นที่มีความสำคัญมาก ต้องคำนึงถึงจุดประสงค์ของการเรียนรู้ มุ่งให้ผู้เรียนมีทักษะด้านความรู้ ทัศนคติ โดยใช้ทักษะกระบวนการต่าง ๆ ตามหลักจิตวิทยา การกำหนดกิจกรรมการสอนควรพิจารณาสิ่งต่อไปนี้

8.1 กิจกรรมการสอน ประกอบด้วย 3 ขั้น ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน
ขั้นสอน และขั้นสรุป

8.2 กิจกรรมจะต้องช่วยให้บรรลุถึงจุดประสงค์ที่กำหนด
ในแผนการจัดการเรียนรู้

8.3 กิจกรรมจะต้องเหมาะสมกับพัฒนาการของนักเรียน
8.4 กิจกรรมต้องส่งเสริมให้นักเรียนคิดแก้ปัญหาและ
คิดวิพากษ์วิจารณ์ได้

8.5 กิจกรรมต้องมีหลากหลาย เพื่อสนองความสนใจและ
ความต้องการของแต่ละบุคคล

8.6 กิจกรรมนั้นช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทุกด้าน
8.7 กิจกรรมนั้นได้คุ้มค่า ไม่เปลืองทรัพยากรและเวลา
8.8 กิจกรรมนี้นักเรียนทุกคนสามารถทำได้ แสดงออกได้ไม่ยากเกินไป
8.9 ควรกำหนดผลการกระทำกิจกรรมนั้น ๆ ให้เห็นพฤติกรรม

อย่างชัดเจน

8.10 นักเรียนมีส่วนร่วมกิจกรรมมากที่สุด
จากข้อความข้างต้น สามารถสรุปขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ได้
ดังนี้ 1) ศึกษาหลักสูตรหรือคำอธิบายรายวิชาที่ใช้ในการจัดการเรียนสอน เพื่อเป็นประโยชน์
รายละเอียดแต่ละหัวข้อในลำดับถัดไป 2) วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ในเนื้อหาสาระที่ใช้ใน
การเขียนแผน 3) วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ 4) วิเคราะห์การจัดกระบวนการเรียนรู้ โดยในกลวิธี
ที่สอดคล้องกับสาระเนื้อหา 5) วิเคราะห์กระบวนการวัดและประเมิน โดยจะต้องสอดคล้องกับ
หลักการหรือจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ 6) วิเคราะห์แหล่งเรียนรู้และการจัดทำสื่อการสอน

5. ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี

แผนการจัดการเรียนรู้ถือเป็นเครื่องมือสำคัญของผู้สอนที่จะช่วยส่งเสริมให้
ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสามารถสรุปลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้
ที่ดีได้ จากการศึกษา นักวิชาการได้อธิบายลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี ดังนี้

สงบ ลักษณะ (2533, หน้า 20) ได้กล่าวถึงลักษณะของแผนการสอนที่ดีไว้ ดังนี้

1. เป็นแผนการสอนที่มีกิจกรรมให้ผู้เรียน เป็นผู้ลงมือปฏิบัติให้มากที่สุด โดยครูเป็นผู้คอยชี้แนะ ส่งเสริมหรือกระตุ้นให้กิจกรรม ดำเนินไปตามความมุ่งหมาย
2. เป็นแผนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้ค้นพบ คำตอบหรือทำสำเร็จด้วยตนเอง โดยครูพยายามลดบทบาทจากผู้บอกคำตอบ มาเป็นผู้คอยกระตุ้นด้วยคำถามหรือปัญหาให้ผู้เรียน คิดแก้หรือหาแนวทางไปสู่ความสำเร็จในการทำกิจกรรมเอง
3. เป็นแผนการสอนที่เน้นทักษะกระบวนการมุ่งให้ผู้เรียนรับรู้และนำกระบวนการไปใช้ได้จริง
4. เป็นแผนการสอนที่ส่งเสริมการใช้วัสดุอุปกรณ์ ที่จัดหาได้ในท้องถิ่น หลีกเลียงการ ใช้วัสดุอุปกรณ์สำเร็จรูปราคาสูง

สุวิทย์ มูลคำ และคณะ (2551, หน้า 58-64) ได้กล่าวถึงลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี ควรมีลักษณะ ดังนี้

1. กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ไว้ชัดเจน (ในการสอนเรื่องนั้น ๆ ต้องการให้ผู้เรียนเกิดคุณสมบัติอะไร หรือด้านใด)
2. กำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนไว้ชัดเจนและนำไปสู่ผล การเรียนรู้ตาม จุดประสงค์ได้จริง (ระบุบทบาทของครูผู้สอนและผู้เรียนไว้ชัดเจนว่าจะต้องทำอะไรจึงจะทำให้การเรียนการสอนบรรลุผล)
3. กำหนดสื่อ อุปกรณ์หรือแหล่งเรียนรู้ไว้ชัดเจน (จะใช้สื่อ อุปกรณ์ หรือแหล่ง เรียนรู้อะไรช่วยบ้าง และจะใช้อย่างไร)
4. กำหนดวิธีวัดและประเมินผลไว้ชัดเจน (จะใช้วิธีการและเครื่องมือ ในการวัด และประเมินผลใด เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้)
5. ยืดหยุ่นและปรับเปลี่ยนได้ ในกรณีที่มีปัญหาเมื่อมีการนำไปใช้หรือไม่ สามารถกำหนดการจัดการเรียนรู้ตามแผนนั้นได้ ก็สามารถปรับเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นได้ โดยไม่กระทบต่อการเรียนการสอนและผลการเรียนรู้)
6. มีความทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ความเคลื่อนไหวต่าง ๆ และสอดคล้องกับสภาพที่เป็นจริงที่ผู้เรียนดำเนินชีวิตอยู่
7. แปลความได้ตรงกัน แผนการจัดการเรียนรู้ที่เขียนขึ้นจะต้องสื่อความหมายได้ตรงกับจุดประสงค์ เขียนให้อ่านเข้าใจง่าย กรณีมีการสอนแทนหรือเผยแพร่ ผู้นำไปใช้สามารถเข้าใจและใช้ได้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียนแผนการจัดการเรียนรู้

8. มีการบูรณาการแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีจะสะท้อนให้เห็นการบูรณาการแบบองค์รวมของเนื้อหาสาระการเรียนรู้และวิธีการจัดการเรียนรู้เข้าด้วยกัน
9. มีการเชื่อมโยงความรู้ไปใช้อย่างต่อเนื่อง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำความรู้และ ประสบการณ์เดิมมาเชื่อมโยงกับความรู้และประสบการณ์ใหม่ และนำไปใช้ในชีวิตจริงกับการเรียนในเรื่องต่อไป

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553, หน้า 228) ได้กล่าวถึง ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี ต้องมีลักษณะ ดังนี้

1. สอดคล้องกับหลักสูตรและแนวทางการสอนของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ
 2. นำไปใช้สอนได้จริงและมีประสิทธิภาพ
 3. มีความกระชับชัดเจน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจตรงกัน
 4. เขียนถูกต้องตามหลักวิชาการ เหมาะสมกับผู้เรียนและเวลาที่กำหนด
 5. มีรายละเอียดมากพอที่ทำให้ผู้อ่านสามารถนำไปใช้สอนได้
 6. ทุกหัวข้อในแผนการสอนมีความสอดคล้องและสัมพันธ์กัน
- และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี ควรมีลักษณะการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังต่อไปนี้
- 6.1 เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ ที่ให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติให้มากที่สุด มีผู้สอนเป็นผู้ให้คำแนะนำ ส่งเสริม หรือกระตุ้นให้กิจกรรมที่ผู้เรียนดำเนินการเป็นไปตามจุดประสงค์
 - 6.2 เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนค้นพบคำตอบ หรือ ทำสำเร็จด้วยตัวเอง โดยผู้สอนต้องลดบทบาทจากผู้บอกคำตอบมาเป็นผู้คอยกระตุ้นด้วยคำถาม หรือปัญหา ให้ผู้เรียนคิดแก้ไขหรือหาแนวทางไปสู่ความสำเร็จในการทำกิจกรรมด้วยตนเอง
 - 6.3 เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนรับรู้ และเรียนรู้อย่างเป็น กระบวนการ และสามารถนำกระบวนการไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน
 - 6.4 เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนได้ใช้นวัตกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้เหมาะสมกับสาระการเรียนรู้และผู้เรียน
 - 6.5 เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากวัสดุอุปกรณ์ แหล่งการเรียนรู้ในชุมชนและภูมิปัญญาท้องถิ่น
 - 6.6 ทุกหัวข้อในแผนการสอนมีความสอดคล้องและสัมพันธ์กัน
- จากข้อความข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยเข้าใจถึงลักษณะในการสร้างแผน การสอนที่มีคุณภาพ เพื่อให้แผนการสอนมีความน่าสนใจและการจัดการเรียนการสอนเป็นไป ตามที่ผู้วิจัยต้องการหรือกำหนดเอาไว้ เป็นไปตามที่คาดหวังไว้

การหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ

ในการสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยที่มีประสิทธิภาพ ที่จะสามารถนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์เพื่อตอบปัญหาการวิจัยได้เป็นอย่างดี จำเป็นจะต้องมีขั้นตอนที่เป็นระบบในการสร้างและพัฒนา โดยหลังจากสร้างเครื่องมือเสร็จแล้วจะต้องนำเครื่องมือไปทดลองใช้ แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อหาค่าดัชนีที่บ่งชี้คุณภาพของเครื่องมือ นั้น ๆ ว่าเป็นอย่างไร ที่เป็นขั้นตอนของการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งจะประกอบไปด้วย ค่าความเที่ยงตรง ค่าความเชื่อมั่น ความยากง่าย อำนาจจำแนกและความเป็นปรนัย

1. ความหมายของตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

มีนักวิชาการให้ความหมายของตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือไว้ ดังนี้

วรรณิ แกมเกตุ (2555, หน้า 219-235) ได้กล่าวถึงการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือว่า เครื่องมือวิจัยที่มีคุณภาพ หมายถึง เครื่องมือวิจัยที่ให้ผลการวัดมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้ คือ ผลการวัดมีความเที่ยงตรง มีความเชื่อมั่น มีความเป็นปรนัย มีความยากง่ายพอเหมาะ มีอำนาจจำแนกสูง มีประสิทธิภาพ ไร้อคติ และมีความครบถ้วน ดังนั้นเพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีคุณภาพตรงตามความต้องการ นักวิจัยจึงต้องประเมินคุณภาพของข้อมูล ซึ่งทำได้โดยการประเมินหรือตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย หรือประเมินคุณภาพการวัดว่ามีคุณสมบัติเหมาะสมตามที่ต้องการในการวิจัยหรือไม่ ซึ่งการตรวจสอบคุณภาพของข้อคำถาม และการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือทั้งฉบับ

พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2556) ได้กล่าวถึงการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ หมายถึง การตรวจสอบคุณสมบัติของเครื่องมือในเรื่อง ความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น ความยาก อำนาจจำแนก และความเป็นปรนัย

พรรณิ สิกิจวัณณะ (2559, หน้า 192) ได้กล่าวถึงการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือว่า หมายถึง การหาความถูกต้องของเครื่องมือทั้งในด้านความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น ความยากง่าย และอำนาจจำแนก ก่อนที่จะนำเครื่องมือไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูล

จากความหมายของตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การตรวจสอบคุณสมบัติของเครื่องมือหาความถูกต้อง ประกอบด้วย ความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น ความยากง่าย และอำนาจจำแนก เพื่อให้เครื่องมือมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด ก่อนที่จะนำเครื่องมือไปใช้เก็บข้อมูล

2. ความเที่ยงตรง

ความหมายของความเที่ยงตรง (Validity) มีผู้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

สุวิมล ติรกานันท์ (2551, หน้า 127) ได้ให้ความหมายความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง ความแม่นยำของเครื่องมือในการวัดสิ่งที่ต้องการจะวัด หรือสิ่งที่เครื่องมือควรวัด และคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบที่ความเที่ยงตรงสูง สามารถบอกถึงสภาพที่แท้จริงและพยากรณ์ได้ถูกต้องแม่นยำ

วรรณิ แกมเกตุ (2555, หน้า 219) ได้ให้ความหมายความเที่ยงตรงของเครื่องมือวิจัย หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือวิจัยที่วัดสิ่งที่ต้องการวัดได้ถูกต้องแม่นยำ การที่จะตรวจสอบว่า เครื่องมือวิจัยนั้นมีความเที่ยงตรงหรือไม่ จะต้องมีการวิเคราะห์ของสิ่งที่ต้องการวัดเป็นเกณฑ์ เปรียบเทียบว่าเครื่องมือวิจัยนั้นวัดได้ตรงตามสิ่งที่ต้องการวัดหรือไม่

ณัฐภรณ์ หลาวทอง (2559, หน้า 94) ได้ให้ความหมายของความเที่ยงตรง หมายถึง หลักฐานที่แสดงถึงความถูกต้องในการวัดตัวแปรที่สนใจ สะท้อนสภาพที่แท้จริงของสิ่งที่ต้องการวัดและสอดคล้องกับทฤษฎีหรือแนวคิดที่สนใจศึกษา หลักฐานที่สะท้อนความเที่ยงตรง ประกอบด้วย หลักฐานในเชิงเนื้อหา หลักฐานในเชิงความสัมพันธ์กับเกณฑ์ภายนอก และหลักฐานในเชิงโครงสร้างของการวัด

ปราณี หล้าเบญจ (2559, หน้า 2) ได้ให้ความหมายความเที่ยงตรง หมายถึงความสามารถของเครื่องมือวัด ที่สามารถวัดได้ในสิ่งที่ต้องการวัดเป็นความสอดคล้องระหว่างผลการวัด กับสิ่งที่ต้องการวัด ความตรงที่ใช้ในการทดสอบจำแนกเป็น 3 ชนิด ได้แก่ ความตรงตามเนื้อหา ความตรงตามโครงสร้าง และความตรงตามเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องโดยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ จะเกี่ยวข้องกับความตรงตามเนื้อหา มากกว่าความตรงชนิดอื่น ๆ

จากความหมายของความเที่ยงตรง (Validity) ข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า ความเที่ยงตรง (Validity) คือ การวัดความแม่นยำของเครื่องมือ สิ่งที่จะวัดต้องสอดคล้องกับทฤษฎีหรือแนวคิดที่ผู้วิจัยกำหนดไว้

2.1 ประเภทของความเที่ยงตรง

มีผู้กล่าวถึงประเภทของความเที่ยงตรงไว้หลายท่าน ดังนี้

วรรณิ แกมเกตุ (2555, หน้า 219-235) ได้กล่าวถึงความเที่ยงตรงของเนื้อหา รายข้อ (Item Content Validity) เป็นการตรวจสอบความสอดคล้องของคำถามแต่ละข้อว่ามีความสอดคล้องกับเนื้อหา และ/หรือนิยามตัวแปรที่มุ่งวัดหรือไม่ ซึ่งสามารถดำเนินการได้โดยการนำข้อคำถามที่สร้างขึ้น พร้อมทั้งเนื้อหาและนิยามปฏิบัติการของตัวแปรที่ต้องการวัดไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิด้านเนื้อหาและด้านการวัดและประเมินผล จำนวนหนึ่ง (ซึ่งอาจใช้ประมาณ

3-7 คนก็ได้) พิจารณาตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับเนื้อหา หรือนิยามตัวแปร ที่มุ่งวัด โดยพิจารณาอาจให้คะแนนเป็น ดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าคำถามวัดได้ตรงเนื้อหา/นิยาม/จุดประสงค์
 - 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าคำถามวัดได้ตรงเนื้อหา/นิยาม/จุดประสงค์
 - 1 หมายถึง แน่ใจว่าคำถามวัดไม่ตรงเนื้อหา/นิยาม/จุดประสงค์
- ความเที่ยงตรงของเครื่องมือวิจัยอาจแบ่งออกเป็นประเภทหลักได้

3 ประเภท ตามเกณฑ์ที่นำมาใช้เปรียบเทียบ ได้แก่ ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ความเที่ยงตรงตามเกณฑ์สัมพันธ์ (Criterion-Related Validity) และความเที่ยงตรงตามโครงสร้างหรือความเที่ยงตรงตามทฤษฎี (Construct Validity)

1. ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือวิจัยที่วัดเนื้อหาสาระได้อย่างครอบคลุม และเป็นตัวแทนของมวลเนื้อหา ที่ต้องการวัดอย่างครบถ้วนรายละเอียดของสิ่งที่ต้องการวัดอาจอยู่ในรูปของตารางกำหนด รายละเอียดของเนื้อหาและจุดมุ่งหมายที่ต้องการวัด (Table of Specification) ในกรณีที่ เครื่องมือเป็นแบบทดสอบสำหรับเครื่องมือที่เป็นแบบสอบถามหรือแบบสัมภาษณ์ นักวิจัย อาจกำหนดเป็นตารางโครงสร้างเนื้อหาของตัวแปรและจำนวนข้อคำถามที่ต้องการวัด ตามรายละเอียดของคำนิยามเชิงทฤษฎี และนิยามเชิงปฏิบัติการวิธีการตรวจสอบความ เที่ยงตรงตามเนื้อหา สามารถทำได้โดยการให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนหนึ่งพิจารณาความครอบคลุม เนื้อหาของคำถามที่ใช้วัดสิ่งที่มุ่งวัดหรือตัวแปรสำคัญ รวมถึงพิจารณาว่าข้อคำถามแต่ละข้อ สามารถวัดได้ตรงตามเนื้อหาที่ระบุไว้ในตารางโครงสร้างเนื้อหา และคำนิยาม ตัวแปรหรือไม่ แล้วนำผลการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมดมาคำนวณหาค่าดัชนี IOC ตามรายละเอียด ที่กล่าวถึงแล้วข้างต้น ในการนี้นักวิจัยจะต้องนำตารางโครงสร้างเนื้อหาและคำนิยาม ตัวแปร พร้อมทั้งเครื่องมือที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิประกอบการพิจารณาด้วย

2. ความเที่ยงตรงตามเกณฑ์สัมพันธ์ (Criterion-Related Validity) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่ให้ผลการวัดสอดคล้องกับคุณลักษณะหรือพฤติกรรมที่ ต้องการวัด ซึ่งเป็นเกณฑ์ภายนอก เกณฑ์ภายนอกที่ใช้ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของ เครื่องมือวิจัยมี 2 แบบ คือเกณฑ์ที่เป็นสภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน กับเกณฑ์ที่เป็นสภาพที่ จะเกิดขึ้นในอนาคต ด้วยเหตุนี้ความเที่ยงตรงตามเกณฑ์สัมพันธ์ จึงแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

2.1 ความเที่ยงตรงร่วมสมัยหรือความเที่ยงตรงตามสภาพ (Concurrent Validity) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่ให้ผลการวัดสอดคล้องกับ คุณลักษณะหรือพฤติกรรมที่ต้องการวัดซึ่งเป็นอยู่ในปัจจุบัน โดยคำนวณได้จากค่าสัมประสิทธิ์

สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้จากเครื่องมือวิจัยที่สร้างขึ้นกับคะแนนที่ได้จากเครื่องมืออื่นที่เป็นมาตรฐาน ซึ่งวัดในเรื่องเดียวกัน เช่น ถ้าต้องการหาความเที่ยงตรงร่วมสมัยของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยที่ครูสร้างขึ้น สามารถดำเนินการได้โดยนำแบบทดสอบฉบับที่ครูสร้างขึ้นไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มหนึ่ง และนำคะแนนที่ได้ไปหาความสัมพันธ์กับคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบระดับชาติวิชาภาษาไทย ซึ่งวัดในเวลาใกล้เคียงกัน ถ้าคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบ 2 ฉบับ มีความสัมพันธ์กัน ก็แสดงว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยที่ครูสร้างขึ้น มีความเที่ยงตรงร่วมสมัยนั่นเอง

2.2 ความเที่ยงตรงตามการพยากรณ์ (Predictive Validity)

หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่ให้ผลการวัดสอดคล้องกับคุณลักษณะหรือพฤติกรรมที่ต้องการวัดที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งคำนวณได้จากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้จากเครื่องมือวิจัยที่สร้างขึ้น กับคะแนนที่เป็นเกณฑ์ภายนอก ซึ่งอาจได้จากเครื่องมือฉบับอื่นที่เป็นมาตรฐานซึ่งวัดในเวลาต่อมาหรือในอนาคต หรือผลการวัดอื่น ๆ ที่บ่งชี้ถึงคุณลักษณะนั้น ๆ ในอนาคต เช่น ต้องการหาความเที่ยงตรงตามการพยากรณ์ของแบบทดสอบเอ็นทรานซ์ว่าจะสามารถพยากรณ์ความสำเร็จในการเรียนระดับปริญญาตรีได้หรือไม่ อาจทำได้โดยการนำคะแนนสอบเอ็นทรานซ์ไปหาความสัมพันธ์กับเกรดเฉลี่ยสะสมของนิสิตเมื่อเรียนจบชั้นปีที่ 4 หากคะแนนทั้ง 2 ชุด มีความสัมพันธ์กัน ก็แสดงว่าแบบทดสอบเอ็นทรานซ์มีความเที่ยงตรงตามการพยากรณ์หรือสามารถพยากรณ์/ทำนายความสำเร็จในการเรียนในอนาคตได้นั่นเอง

พิชิต ฤทธิ์จัญญ (2556, หน้า 135-139) ได้แบ่งประเภทของความเที่ยงตรงออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) เป็นคุณสมบัติของข้อคำถามที่สามารถวัดได้ตรงตามเนื้อหาและพฤติกรรมที่ต้องการวัด และเมื่อรวบรวมข้อคำถามทุกข้อเป็นเครื่องมือทั้งฉบับจะต้องวัดได้ครอบคลุมเนื้อหาและพฤติกรรมทั้งหมดที่ต้องการวัดด้วย

2. ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) เป็นคุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถวัดได้ตรงตามทฤษฎีหรือแนวคิดของโครงสร้างที่ต้องการจะวัด คำว่าโครงสร้างมีความหมายในเชิงนามธรรม ที่ใช้อธิบายตัวแปรที่ศึกษาและเขียนไว้ในรูปข้อสันนิษฐานหรือสมมติฐาน สามารถอธิบายและค้นหาข้อเท็จจริงมาสนับสนุนได้

3. ความเที่ยงตรงตามเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง (Criteria Relative Validity) เป็นคุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถวัดได้สอดคล้องกับเกณฑ์ภายนอกบางอย่าง แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือความเที่ยงตรงเชิงสภาพ และความเที่ยงตรงเชิงพยากรณ์นอกจากนี้ การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา มีวิธีการตรวจสอบ ดังนี้

3.1 การตรวจสอบว่าข้อคำถามในเครื่องมือมีความเป็นตัวแทนของเนื้อหาหรือครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการจะวัดหรือไม่

3.2 ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างเนื้อหาที่วัดกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด โดยให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการจะวัดหรือไม่ วิธีนี้เป็นการหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ (Index of Item-Objective Congruence หรือ IOC) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญไม่น้อยกว่า 3 คน เป็นผู้พิจารณาให้คะแนนแต่ละข้อ ดังนี้

+1	เมื่อแน่ใจว่า	ข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์
0	เมื่อไม่แน่ใจว่า	ข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์
-1	เมื่อแน่ใจว่า	ข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์
- จากนั้นนำคะแนนผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนี

ความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ โดยใช้สูตร

$$\text{สูตร} \quad \text{IOC} = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

โดยใช้เกณฑ์การคัดเลือกข้อคำถาม ดังนี้

1. ข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5-1.0 คัดเลือกไว้ใช้ได้
2. ข้อคำถามที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.5 ควรพิจารณาปรับปรุงหรือตัดทิ้ง

3. ความเชื่อมั่น (Reliability)

ความหมายของความเชื่อมั่น (Reliability) มีผู้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

สุวิมล ติรกานันท์ (2551, หน้า 152) ได้ให้ความหมายของความเชื่อมั่น หมายถึง ความคงที่ของผลที่ได้จากการวัดด้วยเครื่องมือชุดเดียวกันกับคนกลุ่มเดียวกัน ในเวลาที่ต่างกัน

วรรณิ แกมเกตุ (2555, หน้า 220) ได้ให้ความหมายของความเชื่อมั่นของเครื่องมือวิจัย (Reliability) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่ให้ผลการวัดที่คงที่หรือคงเส้นคงวา เมื่อทำการวัดซ้ำหลาย ๆ ครั้งด้วยเครื่องมือที่วัดสิ่งเดียวกัน

พิชิต ฤทธิ์จรรยา (2556, หน้า 137) ได้ให้ความหมายของความเชื่อมั่น (reliability) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือวัดที่แสดงให้เห็นว่าเครื่องมือ นั้น ๆ ให้ผลการวัดที่คงที่ไม่ว่าจะใช้วัดกี่ครั้งก็เท่ากับกลุ่มเดิม

จากความหมายของความเชื่อมั่น (Reliability) สามารถสรุปได้ว่า ความเชื่อมั่น คือ ความคงที่ ความมั่นคง ของผลที่นำไปวัดในกลุ่มเดิมไม่ว่าจะกี่ครั้ง ผลการวัด ยังคงสม่ำเสมอ

3.1 วิธีการหาความเชื่อมั่น

มีผู้กล่าวถึงวิธีการหาความเชื่อมั่นไว้หลายท่านดังนี้

วรรรณี แกมเกตุ (2555, หน้า 222) ได้กล่าวถึงวิธีการหาความเชื่อมั่น ที่นิยมใช้กันมีหลายวิธี ทุกวิธีเป็นการหาความเชื่อมั่นในความหมายของความคงที่หรือความ คงเส้นคงวาของผลการวัด แตกต่างกันตรงที่วิธีการที่ใช้ ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท

1. การหาความเชื่อมั่นแบบความคงที่ (Measure of Stability)

ความเชื่อมั่นแบบความคงที่ เป็นความคงเส้นคงวาของคะแนนจากการวัดในช่วงเวลาต่างกัน โดยวิธีสอบซ้ำด้วย เครื่องมือฉบับเดิม แล้วนำผลการวัดทั้งสองครั้งมาหาค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ วิธีนี้เรียกอีกอย่างว่า วิธีสอบซ้ำ (Test-retest Method) การคำนวณค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการวัดทั้ง 2 ครั้ง

2. การหาความเชื่อมั่นแบบความเท่าเทียมกัน (Measure of Equivalence) ความเชื่อมั่นแบบความเท่าเทียมกัน หมายถึง ความสอดคล้องกันของคะแนน จากการวัดในช่วงเวลาเดียวกัน โดยใช้แบบทดสอบคู่ขนาน (Parallel Test) แล้วนำคะแนนที่ได้ จากแบบทดสอบทั้งสองฉบับ มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์โดยใช้สูตรดังกล่าวข้างต้น การหา ความเชื่อมั่นแบบนี้เป็นผลมาจากความพยายามในการปรับปรุงจุดอ่อนของวิธีแรก อันเนื่อง มาจากความคลาดเคลื่อน ในการวัดซ้ำ เพราะผู้สอบอาจจำข้อสอบได้ในการสอบซ้ำ แต่วิธีนี้ก็มี ความยุ่งยากที่จะต้องสร้างแบบทดสอบขึ้นมา อีกชุดหนึ่งที่มีความคู่ขนานกับแบบทดสอบชุดเดิม นักวัดผลจึงได้พัฒนาวิธีการหาความเชื่อมั่นในรูปของความสอดคล้องภายใน

3. การหาความเชื่อมั่นแบบความสอดคล้องภายใน (Measure of Internal Consistency) ความเที่ยงแบบความสอดคล้องภายใน เป็นความสอดคล้องกัน ระหว่างคะแนนรายข้อ หรือความเป็นเอกพันธ์ของเนื้อหา รายข้ออันเป็นตัวแทนของคุณลักษณะ เด่นเดียวกันที่ต้องการวัด วิธีนี้นักวิจัยนำเครื่องมือฉบับเดียวไปทำการวัดกับกลุ่มตัวอย่างเพียง ครั้งเดียว แล้วนำผลการวัดมาหาค่า ความเชื่อมั่นโดยวิธีต่าง ๆ 4 วิธี ดังนี้

3.1 วิธีแบ่งครึ่งข้อสอบ (Split-Half Method) ดำเนินการ ดังนี้

3.1.1 แบ่งครึ่งข้อสอบออกเป็น 2 ฉบับย่อย โดยอาจยึดเกณฑ์ ข้อคู่-ข้อคี่ ครึ่งแรก-ครึ่งหลัง ตามเนื้อหาหรือโดยการสุ่ม รวมคะแนนข้อคู่-ข้อคี่ของแต่ละคน หรือรวมคะแนนตามเกณฑ์อื่น ๆ ที่ใช้แบ่งครึ่งข้อสอบ

3.1.2 คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนข้อคู่-ข้อคี่ (หรือตามเกณฑ์อื่น ๆ ที่ใช้ในการแบ่งครึ่งข้อสอบ) ซึ่งจะได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของครึ่งฉบับ

3.1.3 คำนวณค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือทั้งฉบับ โดยใช้สูตรของ Spearman-Brown

3.2 วิธีของ Kuder-Richardson ใช้ในกรณีที่เครื่องมือมีการตรวจให้ คะแนนแบบ 0 1 โดยตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดให้ 0 คะแนน วิธีนี้มีสูตรการคำนวณ 2 แบบ คือ KR-20 และ KR-21 การใช้สูตร KR-21 มีข้อตกลงเบื้องต้นว่า ข้อสอบทุกข้อมีความยากง่ายเท่ากัน หรือใกล้เคียงกัน ในกรณีที่ข้อสอบมีความยากง่ายแตกต่างกัน ควรใช้สูตร KR-20

3.3 วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient: α) ใช้ในกรณีที่การให้คะแนนเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) หรือ ข้อสอบอัตนัย และยังใช้ได้กับแบบทดสอบที่ให้คะแนนแบบ 0 1 ได้ด้วย สูตรนี้เป็นที่นิยมใช้กันแพร่หลาย

3.4 วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Hoyt (Hoyt's Analysis of Variance) วิธีนี้ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนที่ผู้ถูกทดสอบแต่ละคน ได้รับจากข้อสอบแต่ละข้อ โดยไม่มีปฏิสัมพันธ์ วิธีนี้สามารถใช้ในแบบทดสอบที่ให้คะแนนแบบ 0.1 หรือ แบบทดสอบอัตนัย หรือมาตราประมาณค่าก็ได้ ผลการวิเคราะห์ได้ค่าเท่ากับวิธีสัมประสิทธิ์ของ แอลฟา ครอนบาค

สุวิมล ติรกานันท์ (2551, หน้า 153-158) ได้กล่าวถึงการหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือวิจัยไว้ ดังนี้

การประมาณค่าความเชื่อมั่นสามารถทำได้หลายวิธี และในแต่ละวิธี ก็มีข้อจำกัด ที่แตกต่างกันการที่จะเลือกใช้วิธีใดขึ้นอยู่กับความมุ่งหมาย ลักษณะของคะแนน คำตอบและชนิดของแบบสอบถามที่ใช้โดยทั่วไปวิธีการประมาณค่าความเที่ยงมี 3 รูปแบบ คือ

1) การวัดความคงที่ (Measure of Stability) เป็นวิธีที่จะหาสัมประสิทธิ์ของความคงที่ (coefficient of stability) โดยนำแบบสอบถามไปทดสอบกับผู้สอบกลุ่มเดิมสองครั้งและจะทิ้งช่วงระยะเวลาพอควรก่อนการสอบครั้งที่สอง แล้วนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบทั้งสองครั้งมาคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product-moment correlation coefficient) โดยสูตรต่อไปนี้

$$r_{xy} = \frac{n \sum xy - \sum x \sum y}{\sqrt{[n \sum x^2 - (\sum x)^2][n \sum y^2 - (\sum y)^2]}}$$

เมื่อ r_{xy} คือ สัมประสิทธิ์ความเที่ยงของเครื่องมือ

n คือ จำนวนตัวอย่าง

x คือ คะแนนการสอบครั้งที่หนึ่งของผู้สอบแต่ละคน

y คือ คะแนนการสอบครั้งที่สองของผู้สอบแต่ละคนการหาความ

เชื่อมั่นโดยวิธีการสอบซ้ำนี้ นิยมเรียกกันว่า Test-retest method ซึ่งการหาความเชื่อมั่นด้วยวิธีสอบซ้ำมักจะเกิดความคลาดเคลื่อน เนื่องจากมีองค์ประกอบอื่นมาทำให้คะแนนที่สอบในครั้งที่สองเปลี่ยนไป การทิ้งช่วงระยะเวลาสั้น ๆ ระหว่างการสอบครั้งที่หนึ่งและการสอบครั้งที่สองอาจทำให้ผู้สอบจำได้ว่าในครั้งแรกได้ตอบคำถามไปอย่างไร ครั้งหลังก็พยายามตอบแบบเดิมโดยไม่พิจารณาว่าคำตอบนั้นตอบถูกหรือผิด ในลักษณะนี้จะทำให้ความเที่ยงสูงกว่าความเป็นจริง แต่ถ้าเว้นระยะเวลานานเกินไปผู้สอบอาจเกิดการเรียนรู้มากขึ้นและมีพัฒนาการทางสติปัญญามากขึ้น ซึ่งจะมีผลทำให้ความเที่ยงต่ำสำหรับการทิ้งช่วงระยะเวลาในการสอบซ้ำ ยังไม่มีข้อสรุปที่แน่นอนว่าควรเว้นระยะเวลาเท่าใดจึงจะเหมาะสม

2) การวัดความสมมูลกัน (Measure of Equivalence) เนื่องจากวิธีหาความเชื่อมั่นแบบสอบซ้ำประสบปัญหาเกี่ยวกับการเว้นช่วงระยะเวลา จึงใช้วิธีนำเครื่องมือ 2 ฉบับที่คล้ายกันหรือคู่ขนานกัน (parallel test) มาใช้แทน โดยข้อสอบที่ใช้ในเครื่องมือทั้ง 2 ฉบับ จะมีลักษณะเป็นข้อสอบที่สมมูลกัน (equivalent) นำแต่ละฉบับไปทดสอบในผู้สอบกลุ่มเดียวกัน จากนั้นนำคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบทั้ง 2 ฉบับไปคำนวณค่าความเที่ยงด้วยสูตรการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันเช่นเดียวกับแบบสอบซ้ำ การสร้างข้อสอบในลักษณะนี้จะทำได้ดีในแบบทดสอบวิชาคณิตศาสตร์ ส่วนในสาขาวิชาอื่นและการสร้างแบบทดสอบถามทั่วไป ทำได้ค่อนข้างยาก จึงไม่ค่อยมีผู้นิยมใช้วิธีนี้ประมาณค่าความเชื่อมั่นเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลทางการวิจัยมากนัก

3) การวัดความสอดคล้องภายใน (Measure of Internal Consistency) เป็นการประมาณค่าความเชื่อมั่นที่ใช้การสอบเพียงครั้งเดียว โดยพิจารณาว่าข้อคำถามทั้งหมดในแบบทดสอบนั้นวัดในเรื่องเดียวกันหรือไม่ ถ้าวัดในเรื่องเดียวกันก็น่าจะมีความสอดคล้องในการวัดสูงโดยที่จะมีการสอบเพียงครั้งเดียว สำหรับวิธีการคำนวณหาความเชื่อมั่นที่นิยมใช้มีดังนี้

3.1) วิธีแบ่งครึ่งข้อสอบ (split-half) โดยจะนำแบบทดสอบที่ต้องการหาความเชื่อมั่นไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง นำมาตรวจให้คะแนน แล้วจึงแบ่งคะแนนรวมเป็น

2 ส่วน เช่น จัดแบ่งคะแนนรวมจากข้อคู่กับข้อคี่หรือครึ่งแรกกับครึ่งหลัง จากนั้นนำคะแนนสองส่วนดังกล่าวไปคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ซึ่งจะได้ค่าความเชื่อมั่นเพียงครึ่งฉบับ จึงต้องทำการปรับขยายให้เป็นค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตรของสเปียร์แมนบราวน์ (Spearman-Brown) ดังนี้

$$r_{tt} = \frac{2r_{hh}}{1+r_{hh}}$$

เมื่อ r_{tt} คือ ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ

r_{hh} คือ สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครึ่งฉบับ

3.2) วิธีของ Kuder and Richardson ในปี 1937 เสนอสูตรสำหรับการประมาณค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือหลายสูตรแต่สูตรที่เป็นที่นิยมและใช้กันอย่างกว้างขวาง คือ สูตร Kuder-Richardson 20 KR-20 ดังนี้

$$R = \left[\frac{n}{n-1} \right] \left[1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ R คือ สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของเครื่องมือ

n คือ จำนวนข้อในเครื่องมือ

m คือ ค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมที่ผู้ตอบทั้งหมดทำได้

s_t^2 คือ ความแปรปรวนของคะแนนรวมของผู้ตอบทั้งหมด

การหาค่าความเที่ยงแบบ Kuder-Richardson เป็นการหาความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามซึ่งดำเนินการสอบครั้งเดียวและใช้แบบทดสอบชุดเดียว ความสอดคล้องกันระหว่างข้อนี้ได้รับอิทธิพลจากแหล่งความแปรปรวนคลาดเคลื่อน 2 แหล่ง คือ 1) เนื้อหาที่สับสน 2) ความเป็นเอกพันธ์ (homogeneous) ของพฤติกรรมที่สับสน ยิ่งข้อสอบมีความเป็นเอกพันธ์มาก ความสอดคล้องกันระหว่างข้อก็ยิ่งสูง ค่าความเชื่อมั่นแบบ Kuder-Richardson มีค่าประมาณได้กับค่าเฉลี่ยของสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นที่ได้จากการแบ่งครึ่งแบบทดสอบด้วยวิธีต่าง ๆ กัน ข้อตกลงเบื้องต้นของสูตร Kuder-Richardson 20 KR-20 คือ ก. การตรวจให้คะแนนแต่ละข้อ ให้ 1 คะแนนเมื่อตอบถูกและให้ 0 คะแนน เมื่อตอบผิด ข. ข้อสอบในแบบทดสอบจะต้องมีลักษณะเป็นเอกพันธ์ คือ วัตถุประสงค์เดียวกัน สูตร Kuder-Richardson 20 นี้ เหมาะที่จะหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถ (power test) เท่านั้น ไม่เหมาะที่จะหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความเร็ว (speed test) เพราะค่า p และ q ของแต่ละข้อจะต้องเป็นค่าที่ได้จากการที่ผู้สอบทุกคนมีโอกาสทำข้อนั้นแล้ว ซึ่งในเครื่องมือวัดความเร็ว ผู้สอบทุกคนมีโอกาสทำไม่

ครบจนถึงข้อสุดท้ายต่อมา Kuder-Richardson ได้เสนอสูตรที่สามารถคำนวณจากค่าเฉลี่ย โดยมีข้อตกลงเบื้องต้นว่า ข้อสอบแต่ละข้อจะต้องมีความยากเท่ากันหรือกำหนดให้ค่า p คงที่ สูตรใหม่นี้เรียกว่า Kuder-Richardson 21 (KR-21)

$$r = \left[\frac{n}{n-1} \right] \left[1 - \frac{m(1-\frac{m}{n})}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ r คือ สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของเครื่องมือ
 n คือ จำนวนข้อในเครื่องมือ
 m คือ ค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมที่ผู้ตอบทั้งหมดทำได้
 s_t^2 คือ ความแปรปรวนของคะแนนรวมของผู้ตอบทั้งหมด

การประมาณค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตรของ คูเดอร์-ริชาร์ดสัน 21 ค่าที่ได้จะมีค่าต่ำกว่าที่ประมาณด้วยสูตร Kuder-Richardson 20 เนื่องจากข้อสอบโดยทั่วไปแต่ละข้อในเครื่องมือจะมีระดับความยากแตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นดังกล่าว

3.3) วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (coefficient) วิธีนี้ได้รับการพัฒนาจากครอนบาค (Cronbach) โดยได้พัฒนาสูตร Kuder-Richardson 20 มาเป็นสัมประสิทธิ์แอลฟาเพื่อให้ใช้ได้กับการให้คะแนนที่ไม่เป็นระบบ 0, 1 เช่น แบบสอบอัตนัย แบบสำรวจความสนใจในอาชีพ มาตรฐานค่า (rating scale) เป็นต้น ซึ่งมีสูตรในการคำนวณดังนี้

$$a = \left[\frac{n}{n-1} \right] \left[1 - \frac{\sum s_t^2}{s^2} \right]$$

เมื่อ a คือ สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของเครื่องมือ
 n คือ จำนวนข้อในเครื่องมือ
 s_t^2 คือ ความแปรปรวนของคะแนนคำถามแต่ละข้อ
 $\sum s_t^2$ คือ ความแปรปรวนของคะแนนรวมของผู้ตอบทั้งหมด

3.4 การประมาณค่าความเชื่อมั่นของแบบสังเกต ลักษณะของแบบสังเกตที่เป็นแบบ Check-list การตรวจสอบหาความเชื่อมั่นเป็นการคำนวณหาความเชื่อมั่นของผู้สังเกตเพราะใช้การเก็บข้อมูลของผู้สังเกตจึงจัด เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลควบคู่กับแบบสังเกต ความเชื่อมั่นที่เกิดขึ้นเป็นความเชื่อมั่นที่เกิดจากผู้สังเกตตั้งแต่

2 ท่านขึ้นไป ที่ใช้แบบสังเกตและสังเกตสิ่งเดียวกัน มีสูตรการคำนวณที่ไม่ยุ่งยากเหมือนของแบบทดสอบหรือแบบวัด ค่าความเชื่อมั่นที่ได้เรียกว่า สัมประสิทธิ์ความสอดคล้องมีสูตรดังนี้

$$\text{สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{จำนวนครั้งที่บันทึกตรงกัน}}{\text{จำนวนครั้งที่บันทึกตรงกัน} + \text{จำนวนครั้งที่บันทึกต่างกัน}}$$

ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นที่ได้จากการคำนวณในสูตรต่าง ๆ มีค่าสูงสุดเท่ากับ 1 โดยเมื่อค่าที่ได้มีค่าใกล้ 1 แสดงว่าเครื่องมือมีความเที่ยงค่อนข้างสูง แต่มีข้อควรระวังเมื่อมีการประมาณค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามหรือแบบทดสอบ เพราะค่าสัมประสิทธิ์สูงอาจมีผลเนื่องมาจากการใช้ผู้สอบจำนวนมากหรือการใช้ข้อคำถามจำนวนมาก หรือการใช้กลุ่มตัวอย่างที่มีความแตกต่างกันค่อนข้างมาก ซึ่งทำให้ผู้วิจัยเข้าใจผิดคิดว่าค่าสัมประสิทธิ์ที่ได้มาจากความเชื่อมั่นของเครื่องมือที่สร้างขึ้น

4. ความยากง่ายของแบบทดสอบ

มีผู้ให้ความหมายของค่าความยาก (difficulty) ไว้ ดังนี้

พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2556, หน้า 138) ได้ให้ความหมายของความยาก (difficulty) หมายถึง คุณสมบัติข้อสอบที่บอกให้ทราบว่าข้อสอบข้อนั้นมีคนตอบถูกมากหรือน้อย ถ้ามีคนตอบถูกมาก ข้อสอบนั้นก็ง่าย และถ้ามีคนตอบถูกน้อยข้อสอบนั้นก็ยาก ถ้ามีคนตอบถูกบ้างตอบผิดบ้างหรือมีคนตอบถูกปานกลางข้อสอบข้อนั้นก็มีความยากปานกลาง ข้อสอบที่ดีควรมีความยากพอเหมาะพอควร มีคนตอบถูกไม่ต่ำกว่า 20 คน และไม่เกิน 80 คน จากผู้สอบ 100 คน ค่าความยากหาได้โดยการนำจำนวนคนที่ตอบถูกหารด้วยจำนวนคนที่ตอบทั้งหมด

ประสาธ เนืองเฉลิม (2556, หน้า 190) ได้ให้ความหมายค่าความยาก หมายถึง จำนวนร้อยละ หรือค่าสัดส่วนของผู้เรียนที่ตอบถูกในข้อนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับผู้เรียนทั้งหมดใช้กับเครื่องมือที่วัด เป็นแบบทดสอบเลือกตอบประเภท 0-1

ณัฐภรณ์ หลาวทอง (2559, หน้า 82) ได้ให้ความหมายของค่าความยาก หมายถึง ความเข้มของข้อคำถาม ที่หากผู้รับการทดสอบที่มีคุณลักษณะทางพุทธิพิสัยหรือความสามารถทางสมองสูงในเรื่องนั้นจะมีโอกาสทำข้อที่มีความยากมากได้ขณะที่ผู้รับการทดลองที่มีคุณลักษณะทางพุทธิพิสัย หรือความสามารถทางสมองต่ำในเรื่องนั้นจะมีโอกาสทำข้อสอบที่มีความยากน้อยได้

จากความหมายของค่าความยากที่กล่าวมา สรุปได้ว่าค่าความยาก หมายถึง ผลของการคำนวณหาสัดส่วนของผู้ที่ทำข้อสอบข้อนั้นถูกกับผู้เข้าสอบทั้งหมด ถ้าข้อนั้นมีคนทำถูกเป็นจำนวน มากแสดงว่าข้อสอบข้อนั้นง่าย ในทางตรงกันข้ามถ้าข้อนั้นมีคนทำถูกน้อย แสดงว่าข้อสอบข้อนั้นยาก โดยค่าความยากจะแสดงถึงคุณภาพประการหนึ่งของแบบทดสอบ ซึ่งเป็นเครื่องมือวิจัยที่นำมาวัด ความรู้ความสามารถด้านสติปัญญาของผู้เรียน

4.1 การหาค่าความยาก

พิชิต ฤทธิจรูญ (2556, หน้า 140) ได้กล่าวถึงวิธีการหาค่าความยาก ของแบบทดสอบจะเป็นการหาจำนวนร้อยละหรือสัดส่วนของคนที่ทำถูกในข้อนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนทั้งหมดที่ทำข้อสอบนั้น นั่นคือ

$$\text{ความยากของข้อสอบ (P)} = \frac{\text{จำนวนคนที่ตอบถูกในแต่ละข้อ}}{\text{จำนวนคนทั้งหมดที่ทำข้อสอบในแต่ละข้อ}}$$

เกณฑ์ในการพิจารณาค่าความยาก ค่าความยากมีค่าตั้งแต่ 0.00 ถึง 1.00 โดยทั่วไปข้อสอบ ที่มีความหมายยากพอเหมาะ ควรมีค่าความยากตั้งแต่ 0.20-0.80 ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

$0.80 \leq P \leq 1.00$ แสดงว่า เป็นข้อสอบง่ายมาก ควรตัดทิ้งหรือปรับปรุง

$0.60 \leq P < 0.80$ แสดงว่า เป็นข้อสอบค่อนข้างง่าย (ดี)

$0.40 \leq P < 0.60$ แสดงว่า เป็นข้อสอบยากง่ายปานกลาง (ดีมาก)

$0.20 \leq P < 0.40$ แสดงว่า เป็นข้อสอบค่อนข้างยาก (ดี)

$0.00 \leq P < 0.20$ แสดงว่า เป็นข้อสอบยากมาก ควรตัดทิ้งหรือปรับปรุง

ถ้าข้อสอบข้อใดมีผู้ตอบถูกหมด แสดงว่า ข้อนั้นง่ายมาก มีค่า $P = 1.00$ แต่ถ้าข้อสอบข้อใดมี ผู้ตอบผิดหมด แสดงว่า ข้อนั้นยากมาก มีค่า $P = 0.00$

5. ค่าอำนาจจำแนก

พิชิต ฤทธิจรูญ (2556, หน้า 141) ได้กล่าวถึงวิธีการหาค่าอำนาจจำแนกของ ข้อสอบซึ่งเป็น ประสิทธิภาพของข้อสอบในการแบ่งผู้สอบออกเป็นสองกลุ่ม คือกลุ่มที่ได้คะแนน สูงหรือกลุ่มที่ได้ คะแนนต่ำหรือกลุ่มอ่อน การวิเคราะห์ข้อสอบเพื่อหาค่าอำนาจจำแนก วิธีที่ นิยมกันมากวิธีหนึ่งคือการ ใช้เทคนิค 27% ซึ่งมีวิธีวิเคราะห์ ดังนี้

1. นำข้อสอบไปสอบ ตรวจให้คะแนนและเรียงกระดาษคำตอบตามลำดับ จากคะแนน มากไปน้อย

2. แบ่งกระดาษคำตอบออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกเรียกว่ากลุ่มสูง (PH) โดยนับจากคะแนนสูงลงมาประมาณ 27% ของการดาษคำตอบทั้งหมด และกลุ่มหลังเรียกว่ากลุ่มต่ำ (PL) โดยนับจากคะแนนต่ำสุดขึ้นไปประมาณ 27% ของกระดาษคำตอบทั้งหมด

การใช้เทคนิค 27% สำหรับคัดเลือกกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำนี้ ใช้ในกรณีที่กลุ่มตัวอย่าง หรือผู้สอบมีจำนวนมาก และคะแนนมีการแจกแจงแบบปกติ (normal distribution) แต่ถ้าคะแนน ไม่มีการแจกแจงแบบปกติ ควรใช้เทคนิค 35% โดยค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ อาจคำนวณได้จากสูตรง่าย ๆ ต่อไปนี้

$$p = \frac{P_H + P_L}{2n}$$

$$r = \frac{P_H - P_L}{n}$$

เมื่อ p แทน ค่าความยาก

r แทน ค่าอำนาจจำแนก

P_H แทน จำนวนคนที่ตอบถูกในกลุ่มสูง

P_L แทน จำนวนคนที่ตอบถูกในกลุ่มต่ำ

n แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงหรือกลุ่มต่ำ

เกณฑ์ในการพิจารณาค่าอำนาจจำแนก

ค่าอำนาจจำแนกมีค่าตั้งแต่ -1.00 ถึง +1.00 ข้อสอบที่ดีควรมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ส่วนค่าอื่น ๆ มีความหมายดังนี้

$0.40 \leq r \leq 1.00$ แสดงว่า จำแนกได้ดีเป็นข้อสอบที่ดี

$0.30 \leq r \leq 0.39$ แสดงว่า จำแนกได้เป็นข้อสอบที่ดีพอสมควรอาจต้อง

ปรับปรุงแก้ไข

$0.20 \leq r \leq 0.29$ แสดงว่า จำแนกพอใช้ได้ แต่ต้องปรับปรุง

$-1.00 \leq r \leq 0.19$ แสดงว่า ไม่สามารถจำแนกได้ต้องปรับปรุงใหม่หรือตัดทิ้ง

ถ้า r มีค่าเป็นลบหรือน้อยกว่า 0 แสดงว่า ข้อสอบข้อนั้นจำแนกกลับ แสดงว่าคนเก่งทำไม่ได้ คนอ่อนทำได้ ต้องปรับปรุงใหม่หรือตัดทิ้ง

สำราญ กำจัดภัย (2562, หน้า 97) ระบุว่า การวิจัยทางหลักสูตรและการสอนนิยมใช้เครื่องมือประเภทแบบทดสอบและแบบสอบถาม ซึ่งจะอยู่ในข้อมูลเชิงปริมาณ โดยการให้คะแนนจะมี 2 ลักษณะ ดังนี้ 1) ให้คะแนนเป็น 0 กับ 1 เช่น การใช้แบบทดสอบวัดพฤติกรรมการทางสติปัญญา แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนประเภทปรนัย 2) ให้คะแนน

ไม่ใช่ 0 กับ 1 เช่น แบบทดสอบวัดสติปัญญาประเภทความเรียง (อัตนัย) ซึ่งจะเป็นการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือวิจัยด้านอำนาจจำแนกรายข้อของแบบทดสอบหรือแบบสอบถาม

ซึ่งค่าดัชนีอำนาจจำแนกของแบบทดสอบหรือแบบสอบถามรายข้อ มีค่าตั้งแต่ -1 ถึง 1 และค่าที่เหมาะสมที่สุดต้องมีค่าตั้งแต่ 0.02 ขึ้นไป หากข้อสอบมีค่าดัชนีต่ำกว่าเกณฑ์ถือว่าไม่ดี ต้องตัดทิ้งหรือปรับปรุงแก้ไข ซึ่งการหาค่าดัชนีอำนาจจำแนกมีดังนี้ 1) ผู้วิจัยนำแบบทดสอบทั้งหมดไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน N คน ที่กระจายความสามารถในเรื่องที่ต้องการวัด N ควรจะอยู่ในช่วง 50 ถึง 100 คน 2) นำข้อมูลที่ได้มาจำแนกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเก่ง (H) และกลุ่มอ่อน (L) โดยใช้เทคนิค 25% หรือ 27% ของจำนวนผู้สอบทั้งหมด 3) ดำเนินการวิเคราะห์หาค่าดัชนีอำนาจจำแนก ตามสูตรดังนี้ (สมชาย วรภิเษมสกุล, 2558, หน้า 284 อ้างถึงใน สำราญ กำจัดภัย, 2562, หน้า 98)

$$r = \frac{R_H - R_L}{N_H} \quad \text{or} \quad r = \frac{R_H - R_L}{N_L}$$

เมื่อ r แทน ค่าดัชนีอำนาจจำแนกรายข้อของข้อสอบข้อหนึ่ง ๆ

R_H แทน จำนวนผู้สอบในกลุ่มสูงที่ตอบข้อสอบข้อนั้นถูก

R_L แทน จำนวนผู้สอบในกลุ่มต่ำที่ตอบข้อสอบข้อนั้นถูก

N_H แทน จำนวนผู้สอบทั้งหมดในกลุ่มสูง

N_L แทน จำนวนผู้สอบทั้งหมดในกลุ่มต่ำ และ $N_H = N_L$

จากการศึกษาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า ในงานวิจัยครั้งนี้ จะหาค่า IOC ในเครื่องมือการวิจัยที่เป็นแบบทดสอบความสามารถในการฟัง แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ แบบประเมินความพึงพอใจ ค่าระดับที่เหมาะสม 0.50-1.00 และในส่วนการหาค่าความยากง่าย (p) อำนาจจำแนก (r) ในค่าระดับที่เหมาะสมระดับ 0.20-0.80 และค่าความเชื่อมั่น ในแบบทดสอบความสามารถในการฟัง และหาค่าเฉลี่ยแปรผล โดยสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ความสามารถในการฟัง

1. ความหมายของการฟัง

นักวิชาการและนักการศึกษาได้ให้ความหมายของการฟัง ไว้ดังนี้

บุษกร ภูภักดี (2557, หน้า 16) ได้กล่าวถึงความหมายของการฟังไว้ว่า เมื่อฟังแล้วสามารถตอบสนองจากสิ่งที่ฟังได้ เข้าใจคำศัพท์ ประสิทธิภาพนั้นขึ้นอยู่กับ ความสนใจ ความตั้งใจ และความรู้ที่มีอยู่แล้วของผู้ฟัง

วิโรจน์ ประรัมย์ (2561, หน้า 15) ได้กล่าวถึงความหมายของการฟังไว้ว่า เป็นทักษะที่มีบทบาทในชีวิตประจำวันของมนุษย์มากกว่าทักษะอื่น ๆ รวมทั้งเป็นเครื่องมือของการเรียนรู้และมีความสำคัญอย่างมากต่อประสิทธิภาพในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้ที่มีความสามารถในการฟังและสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ณัฐพร พรหมวัง (2562, หน้า 66) ได้กล่าวถึง การฟัง คือ กระบวนการที่ใช้ในการรับข่าวสาร เพื่อทำความเข้าใจความหมายและสามารถตอบสนองได้ จากสิ่งที่ได้ยินตาม วัตถุประสงค์ของผู้พูด

ภัทรสร นรเหรียญ (2562, หน้า 55) ได้กล่าวถึง การฟัง คือ ความสามารถในการเข้าใจประโยคใดประโยคหนึ่งที่สัมพันธ์กับประโยคอื่น ๆ ที่ได้ยินแล้วสร้างความสำคัญ หรือความหมายขึ้นจากการฟัง

Scott (1981, p. 67 อ้างถึงใน ภัทรสร นรเหรียญ, 2562, หน้า 55) ได้กล่าวถึง การฟังว่า เป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ซึ่งรวมเป็นผู้พูดและผู้ฟังและมีปฏิกริยาตอบโต้กับสิ่งที่ได้ยิน ผู้ร่วมสนทนาแต่ละคนต้องสามารถตีความในสิ่งที่ได้ฟัง ซึ่งไม่สามารถทำนายได้ล่วงหน้าว่ามีรูปแบบภาษาใดและความหมายแบบใด รวมถึงการโต้ตอบด้วยภาษาที่ทำให้เกิดประโยชน์และสะท้อนความตั้งใจในการปฏิสัมพันธ์

จากข้อความข้างต้นผู้วิจัย สรุปได้ดังนี้ พฤติกรรมของบุคคลในการรับข้อมูล ข่าวสาร เพื่อที่จะสามารถฟังประโยคหรือข้อมูลอย่างง่าย สามารถเข้าใจในการสื่อสารอย่างง่าย และตอบโต้ได้อย่างถูกต้อง นำไปสู่การสื่อสารที่มีประสพผลสำเร็จและมีประสิทธิภาพ

2. แนวคิดในการสอนการฟัง

การฟังเป็นอีกกระบวนการหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างมากในการสื่อสาร ซึ่งแนวคิดในการสอนทักษะการฟัง มีนักวิชาการได้กล่าวถึงไว้หลายท่าน ดังนี้

บุญยพัทธ์ โกชาลี (2562, หน้า 90-91) สรุปแนวคิดในการสอนทักษะการฟัง ว่าการสอนฟังในระดับที่เริ่มเรียนหรือระดับต้น ควรเป็นการฝึกให้ฟังเสียงและสำเนียงจาก

เจ้าของภาษาเพื่อสร้างความคุ้นเคยให้กับผู้เรียนให้เคยชินกับเสียง โดยเริ่มจากการฟังคำศัพท์ฟังวลี ฟังประโยคสั้น ๆ ฟังคำสั้น ๆ ซึ่งในการฟังอาจจะมีรูปภาพประกอบเพื่อเสริมความเข้าใจ และสิ่งที่นำมาให้นักเรียนฟังนั้น ควรเริ่มจากการฟังในสถานการณ์ที่ใกล้ตัวและเกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตประจำวันเพราะจะช่วยให้ผู้เรียนใช้ประสบการณ์ความรู้เดิมในการคาดเดาเรื่องราวที่ฟังและการจัดกิจกรรมการฟังแต่ละครั้ง ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงระดับความสามารถของผู้เรียนและระดับพฤติกรรม ทางการเรียนรู้ที่แตกต่างกันด้วย

รูปทอง กว้างสวัสดิ์ (2549, หน้า 27) ได้สรุปแนวทางในการสอนทักษะการฟังไว้ว่า ทักษะการฟังถือว่าเป็นทักษะแรกในการสื่อสาร ถ้าฟังไม่รู้เรื่องก็จะไม่สามารถโต้ตอบได้ ดังนั้น ผู้สอนจำเป็นต้องออกแบบกิจกรรมเพื่อเสริมทักษะการฟัง ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้สอนจำเป็นต้องรู้ก่อนที่จะเตรียมกิจกรรม คือ การสอนทักษะฟังควรคำนึงถึงสถานการณ์ (Situation) หรือบริบท (Context) การเลือกเนื้อหา (Text) ต้องมีความหมาย ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ก่อนที่จะให้ผู้เรียนลงมือทำกิจกรรม ควรมีตัวอย่างหรือสาธิตกิจกรรมนั้นก่อน เพื่อให้ผู้เรียนทั้งชั้นเข้าใจก่อนจึงลงมือปฏิบัติ ผู้สอนควรออกแบบฝึกกิจกรรมการฟังที่หลากหลายและน่าสนใจ เช่น ฟังเทปแล้ววาดภาพ หรือเติมเครื่องหมายลงในแผนผัง ผู้เรียนดูวิดีโอแล้วช่วยกันสรุปหรือเล่าเรื่อง

Fredericks (1997 อ้างถึงใน กานต์ชนิด จันทรัสว่าง, 2556, หน้า 20) ได้กล่าวถึงแนวคิดในการพัฒนาการฟังการสอนทักษะฟังไว้ ดังนี้

1. ควรสร้างความกระตือรือร้นในการฟัง โดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจ รวมทั้งใช้อุปกรณ์การฟังที่มีประสิทธิภาพ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนฟังอย่างตั้งใจ และสนใจในการเรียนรู้
 2. สร้างอุปนิสัยในการฟังโดยการใช้ภาษาที่เรียนในชั้นเรียนพร้อมทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียนพูดคุยเป็นภาษาที่เรียนอยู่ เพื่อให้เกิดความสามารถในการฟังให้อยู่ในระดับที่ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้
 3. ส่งเสริมกระตุ้นให้นักเรียนมีอิสระในการฟังภาษาต่างประเทศที่ศึกษาอยู่ หลังจากที่ได้เรียนในห้องแล้ว เช่น การพูดคุยกับชาวต่างชาติหรือฟังจากสื่อต่าง ๆ เป็นต้น
- จากข้อความข้างต้น สรุปได้ว่า ทักษะการฟังถือว่าเป็นทักษะแรกที่สำคัญอย่างมาก หากผู้เรียนไม่สามารถฟังแล้วเข้าใจได้ จะส่งผลในเรื่องการสื่อสารจะไม่ประสบผลสำเร็จได้และการสอนการฟัง ผู้สอนควรเริ่มจากวลีที่สั้น ๆ ง่าย ๆ คำนึงถึงระดับความสามารถของผู้เรียน และในการฟังอาจจะมีภาพประกอบเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจง่ายขึ้น อีกทั้งก่อนที่จะลงมือทำกิจกรรม ผู้สอนควรที่จะเตรียมกิจกรรมก่อน เพื่อให้การทำกิจกรรมมีความพร้อมและมีความน่าสนใจ

3. ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการสอนฟัง

มีนักการศึกษาและนักวิชาการได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดกิจกรรมการสอนฟังไว้ ดังนี้
 ทิพพิ อ่องแสงคุณ (2539, หน้า 83-85 อ้างถึงใน ญัฐพร พรหมวัง, 2562, หน้า 67-69) กล่าวถึงขั้นตอนการจัดกิจกรรมการสอนฟังไว้ 3 ขั้นตอน สรุปได้ดังนี้

1. ขั้นก่อนฟัง

กิจกรรมก่อนการฟังมีประโยชน์ต่อทั้งผู้สอนและผู้เรียน สำหรับครูผู้สอนกิจกรรมก่อนการฟัง ทำให้ผู้สอนได้ประเมินความรู้เดิมของผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องที่จะฟัง รวมทั้ง ประเมินความรู้ทางภาษาด้วย นอกจากนั้นยังสามารถให้ความรู้ภูมิหลังที่จำเป็นต่อความเข้าใจ ในการฟังแก่ผู้เรียน เช่น ข้อมูลด้านวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับข้อความที่ได้ฟัง เป็นต้น สำหรับผู้เรียนกิจกรรมก่อนฟังมีจุดประสงค์เพื่อกระตุ้นความสนใจ สร้างความมั่นใจและทำให้การฟังของผู้เรียนง่ายขึ้น กิจกรรมก่อนการฟัง แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

1. การเตรียมคำศัพท์ ได้แก่ การสอนคำศัพท์และสำนวนที่จำเป็นในการฟัง จุดประสงค์ของการสอนคำศัพท์ในการฟังนี้ ไม่ใช่ต้องการให้ผู้เรียนท่องจำคำศัพท์ได้ แต่ต้องการให้ผู้เรียนรู้ความหมายเพื่อฟังให้เข้าใจ

2. ทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่จะฟัง ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรม ต่อไปนี้เพื่อเป็นการทบทวนความรู้เดิม

2.1 ให้ทำแบบทดสอบสั้น ๆ ซึ่งอาจเป็นแบบถูก-ผิด (True-False) แบบเลือกตอบ (Multiple Choice) หรือการตอบคำถามสั้น ๆ (Short Answer)

2.2 ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันอภิปราย

2.3 ให้ผู้เรียนอ่านข้อความสั้น ๆ ที่สัมพันธ์กับเรื่องที่อ่าน แล้วตอบคำถามและอภิปราย

2.4 ให้ผู้เรียนระดมความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่จะฟังซึ่งอาจเกี่ยวกับ คำศัพท์ ประสบการณ์ ความเข้าใจ การทำผังความคิด เป็นต้น

3. ให้ผู้เรียนทายว่า เนื้อหาที่นักเรียนจะได้ฟังเกี่ยวกับเรื่องอะไร โดยกิจกรรมที่จัดในขั้นนี้จะเหมือนกับในขั้นทบทวนความรู้ คือ ให้ทำแบบทดสอบสั้น ๆ ผู้เรียนและผู้สอนร่วมกันอภิปราย ระดมสมอง

2. ขั้นระหว่างฟัง

กิจกรรมระหว่างฟังเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนทำระหว่างฟังหรือทันทีที่ฟังจบในการจัดกิจกรรม ระหว่างฟังผู้สอนต้องระลึกถึงสิ่งต่อไปนี้

1. ควรให้ผู้เรียนฟัง 3 ครั้ง โดยครั้งแรกเพื่อให้ผู้เรียนปรับตัวกับสำเนียงและความเร็วของผู้พูด ถ้าผู้สอนจะตั้งคำถาม ควรจะเป็นคำถามเกี่ยวกับความเข้าใจแบบกว้าง ๆ ส่วนการฟังครั้งที่สองเป็นการฟังเพื่อหารายละเอียดเพิ่มขึ้น และการฟังครั้งที่สามควรเป็นการฟังเพื่อให้ผู้เรียนหาคำตอบ

2. การฟังควรแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน คือ ขั้นแรกฟังแบบคร่าว ๆ (Extensive Listening) เพื่อจับใจความสำคัญ หลังจากนั้นให้ฟังเพื่อหารายละเอียด (Intensive Listening)

3. ถ้าข้อความที่ให้ผู้เรียนฟังเป็นข้อความที่ยาว ควรแบ่งออกเป็นตอนสั้น ๆ และตรวจสอบความเข้าใจทีละขั้นตอน

4. ถ้านักเรียนต้องเขียนตอบในระหว่างฟัง หรือเมื่อฟังจบ ครูต้องให้นักเรียนอ่านข้อความที่จะฟังก่อนการฟัง และต้องแน่ใจว่านักเรียนเข้าใจคำสั่ง ดังนั้น ผู้สอนจึงควรอธิบายคำสั่ง

5. แบบฝึกหัดที่ให้ทำ ควรมียานเขียนให้น้อยที่สุด

6. ให้นักเรียนฟังหรืออ่านคำถามก่อนการฟัง

7. ให้ผลป้อนกลับทันที

3. ขั้นหลังฟัง

กิจกรรมหลังการฟังมี 2 แบบ คือ กิจกรรมที่เกี่ยวกับปฏิกิริยาตอบสนองต่อข้อความที่ฟัง และการวิเคราะห์ลักษณะทางภาษาที่ปรากฏในข้อความ สำหรับกิจกรรมเกี่ยวกับปฏิกิริยาตอบสนองต่อข้อความที่ได้ฟังนั้น อาจจะทำให้ผู้เรียนอภิปรายเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ฟัง ทำฝั่งความรู้ เขียนสรุป ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ได้ฟัง แสดงบทบาทสมมติ แสดงละคร เป็นต้น ในด้านภาษา ครูอาจจะให้ทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับคำศัพท์ที่ได้ฟัง เช่น นำคำมาแต่งประโยค แต่งเป็นเรื่อง เป็นต้น

Davies and Pearse (2000, pp. 77-78 อ้างถึงใน บุญล้อม พันธนาถ, 2560, หน้า 35) กล่าวว่าจัดการเรียนการสอนทักษะการฟัง ในห้องเรียน ผู้สอนควรเน้นในเรื่องการทักทาย การตั้งคำถาม การให้คำแนะนำ การอธิบายและการเล่าเรื่องราวต่าง ๆ เป็นต้น เพราะเรื่องเหล่านี้เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน และเป็นการฝึกฝนความเข้าใจในการฟังได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถ้าเราฝึกใช้ภาษาอังกฤษในรูปแบบนี้ จะทำให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความหมาย เพราะมีการปฏิบัติจริง โดยแบ่งเป็นขั้นตอน ดังนี้

1) ขั้นก่อนฟัง ขั้นตอนนี้เป็นการเตรียมตัวของนักเรียนโดยผู้สอนอาจจะบอกหรืออธิบายนักเรียนเกี่ยวกับหัวข้อ หรือจุดมุ่งหมายของเรื่องที่ฟังก่อน ไม่ใช่เพียงบอกให้ฟัง

แล้ว เปิดแถบเสียง เช่น อาจจะให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น หรือคาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะได้รับรู้ เรื่องอะไรบ้าง โดยพิจารณาจากหัวข้อเรื่อง หรือจากรูปภาพ นอกจากนี้ ผู้สอนต้องให้นักเรียนรู้ ความหมายของคำศัพท์สำคัญ ๆ ที่จะพบในบทฟังตลอดจนโครงสร้างทางภาษาต่าง ๆ เพื่อให้ นักเรียนได้เข้าใจอย่างถูกต้อง

2) ขั้นระหว่างการฟัง ในขั้นนี้ผู้สอนจะช่วยให้ นักเรียนได้เกิดความเข้าใจ ในเนื้อหา และไม่ควรคาดหวังว่า นักเรียนต้องเข้าใจทุกคำพูด ผู้สอนสามารถช่วยนักเรียนได้ โดยการตั้งคำถามเพื่อเพิ่มรายละเอียดและความเข้าใจในเนื้อหาให้นักเรียน นอกจากนี้ผู้สอน อาจใช้กิจกรรมการฟัง ดังต่อไปนี้ เช่น การเติมคำหรือประโยค การเรียงรูปภาพตามบทฟัง การตอบคำถาม หรือการปฏิบัติตามคำแนะนำ

3) ขั้นหลังฟัง ในขั้นนี้ผู้สอนชวนนักเรียนให้เกิดความคิดเป็นของตนเอง และเรียนรู้จากประสบการณ์ในการฟัง โดยผู้สอนจะต้องฝึกฝนนักเรียนจากทักษะการฟังไปสู่ ทักษะอื่น ๆ เช่น การพูดแสดงความคิดเห็น การย่อความ หรือการเขียนรายงานสั้น ๆ

สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558, หน้า 47 อ้างถึงใน ญฐพร พรหมวัง, 2562, หน้า 55) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอนการฟังไว้ ดังนี้

1. กิจกรรมก่อนการฟัง (Pre-listening) ผู้เรียนจะฟัง ข้อความได้อย่างไร เข้าใจ ควรต้องมีข้อมูลบางส่วนเกี่ยวกับข้อความที่ฟัง โดยครูผู้สอนอาจใช้กิจกรรมนำ ให้ผู้เรียน ได้มีข้อมูลบางส่วนเพื่อช่วยสร้างความเข้าใจในบริบท ก่อนการรับฟังสารที่กำหนดให้ เช่น การใช้ รูปภาพ อาจให้ผู้เรียนดูรูปภาพที่เกี่ยวกับเรื่องที่จะฟังสนทนา อภิปราย หรือหาคำตอบ เกี่ยวกับ ภาพนั้น ๆ การเขียนรายการคำศัพท์ อาจจะทำให้ผู้เรียนจัดทำรายการคำศัพท์เดิมที่รู้จัก โดยใช้ วิธีการเขียนบันทึกคำศัพท์ที่ได้ยินขณะรับฟังสาร หรือการขีดเส้นใต้ หรือวงกลมล้อมรอบ คำศัพท์ในสารที่อ่านและฟังไปพร้อม ๆ กัน การอ่านคำถามอาจให้ผู้เรียนอ่านคำถามที่เกี่ยวข้อง กับเรื่องราวในสารที่จะฟังเพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบแนวทางว่าจะได้ฟังเกี่ยวกับเรื่องใด เป็นการ เตรียมตัวล่วงหน้า เกี่ยวกับข้อมูลประกอบการฟังและค้นหาคำตอบที่จะได้จากการฟังสารนั้น ๆ การทบทวนคำศัพท์ที่ เกี่ยวข้องอาจทบทวนคำศัพท์จากความรู้เดิมที่มีอยู่ แล้วซึ่งจะปรากฏอีก ในสารที่จะได้ฟัง เป็นการช่วยทบทวนข้อมูลส่วนหนึ่งของสารที่จะได้เรียนรู้ใหม่จากการฟัง

2. กิจกรรมระหว่างฟังหรือกิจกรรมขณะที่สอนฟัง (While-listening) เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติในขณะที่ฟังสารนั้น ๆ กิจกรรมนี้มีใช้การทดสอบการฟัง แต่เป็นการฝึกทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจ

3. กิจกรรมหลังการฟัง (Post-listening) เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ ฝึกการใช้ภาษาภายหลังจากที่ได้ฝึกปฏิบัติกิจกรรมระหว่างการฟังแล้ว เช่น อาจฝึกทักษะ การเขียน

สำหรับผู้เรียนระดับต้นโดยให้เขียนตามคำบอก (Dictation) ประโยคที่ได้ฟังมาแล้ว เป็นการตรวจสอบความรู้ ความถูกต้องของการเขียนคำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ ของประโยคนั้น ๆ หรือฝึกทักษะการพูด สำหรับผู้เรียนระดับสูงโดยการให้อภิปรายเกี่ยวกับสารที่ได้ฟังหรืออภิปราย เกี่ยวกับอารมณ์หรือเจตคติของผู้พูด

จากข้อความข้างต้น ขั้นตอนการสอนฟัง สามารถสรุปได้ดังนี้ ขั้นตอนการสอนฟังมีทั้งหมด 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นก่อนฟัง เป็นขั้นเตรียมการก่อนที่จะเริ่มสอนโดยการเพิ่มทักษะในด้านคำศัพท์ เนื้อหาก่อนจะทำกิจกรรม 2) ขั้นระหว่างฟัง ซึ่งผู้เรียนจะได้ทำกิจกรรมจากการฟังไม่ว่าจะเป็นจากเทปเสียงหรือผู้สอนสนทนา และ 3) ขั้นหลังฟัง เป็นขั้นให้ผู้เรียนได้เกิดความคิดด้วยตนเอง เกิดองค์ความรู้ที่มากขึ้นและนำไปประยุกต์ไปใช้ในการสื่อสารต่อไป

4. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการฟัง

สิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องเตรียมก่อนบทเรียนสอนฟังมี ดังนี้ Littlewood (1989, pp. 25-28 อ้างถึงใน ภัทรสร นรเหรียญ, 2562, หน้า 59) ได้ระบุว่า ผู้สอนต้องคำนึงประเด็นดังต่อไปนี้

1. เลือกเนื้อหาสำหรับการฟัง
2. ตรวจสอบกิจกรรมที่เหมาะสม
3. ปรับระดับความยากของกิจกรรมถ้าคิดว่าจำเป็น
4. พิจารณาเวลาที่ใช้ในการฟัง
5. คิดเกี่ยวกับสื่อที่ใช้ในการมองเห็น Visual aids เพื่อช่วยนักเรียนเข้าใจ
6. ตัดสินใจว่า มีอุปกรณ์พิเศษอื่นใดอีกที่จำเป็นต้องใช้ เช่น นักเรียนต้องการใช้ไม้บรรทัด กรรไกร ดินสอสี หรือสิ่งอื่นใดที่จะต้องให้ผู้เรียนทราบและเตรียมมาล่วงหน้า
7. ตัดสินใจว่า จะใช้กระบวนการวิธีใดที่จะใช้เกี่ยวกับการฟัง
8. ถ้าครูผู้สอนจะต้องนำเสนอบทฟังแบบสด ๆ ครูจะต้องฝึกออกเสียงเพื่อตรวจสอบดูว่า มีตรงไหนที่จะต้องหยุดชั่วขณะ หรือหยุดพัก ระหว่างบทเรียนครูสามารถสร้างและรักษาบรรยากาศในห้องเรียนที่มีแต่การสนับสนุนช่วยเหลือได้ดังนี้
 - 8.1 ครูจะต้องให้ความช่วยเหลือเมื่อใดก็ได้ แต่ไม่ใช่กีดขวางต่อผู้ไม่ต้องการ
 - 8.2 ส่งเสริมให้นักเรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อเน้นหลักการทำงานให้ประสบผลสำเร็จมากกว่าการได้ผิดหรือถูก
 - 8.3 กิจกรรมไม่ใช่การทดสอบเพื่อที่จะได้แต้มหรือคะแนน

8.4 หลังจากที่คุณเรียนฟังแล้ว อาจจะให้นักเรียนแก้ไขคำตอบได้ถ้าพวกเขาต้องการ

8.5 การส่งเสริมให้ผู้เรียนได้จดบันทึกคำที่แปลก

8.6 แนะนำให้นักเรียนได้ใช้พจนานุกรมเมื่อคิดว่าเป็นประโยชน์

8.7 ให้มีงานคู่ งานกลุ่ม

8.8 ทำให้งานการฟังเป็นงานที่สนุก

8.9 ถ้ามีส่วนของการฟังอยู่หลายส่วน ควรจะต้องละบางส่วนออกไปบ้าง เพื่อจะได้ไม่เร่งรีบจนเกินไป

8.10 ควรจะมีการให้ผลสะท้อนกลับทันที เพราะนักเรียนชอบที่จะรู้ผลว่า ฟังได้ดีระดับใด

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532, หน้า 56) ได้กล่าวถึงกิจกรรมการฟัง

1. เริ่มต้นด้วยการฟังคำเดี่ยว ฟังวลีและประโยค ซึ่งผู้สอนต้องสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนแสดงออกในลักษณะต่าง ๆ กันเช่น การปฏิบัติตามคำสั่ง วาดรูป เล่นเกม บอกทิศทางตามแผนที่ ทั้งนี้อาจให้สังเกตการเน้นหนักเบาในคำ และระดับเสียงสูงต่ำในประโยค

2. การฟังโดยพยายามเชื่อมโยงคำต่าง ๆ ที่ได้ยินเป็นกลุ่มที่มีความหมายเพื่อให้จำง่ายเช่น พยายามสร้างจินตนาการจากคำเป็นภาพอาจจะเป็นภาพที่สวยงามหรือตลกเพื่อให้จำสิ่งที่ฟังได้นานขึ้นและเกิดความสนใจที่จะฟังต่อไป

3. การฟังเรื่องสั้น ๆ ซึ่งอาจมีคำศัพท์และโครงสร้างที่ผู้เรียนมีความรู้เดิม โดยที่ผู้สอนให้สรุปเหตุการณ์ว่าใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไร

4. การฟังบทสนทนาหรือข้อความต่าง ๆ ควรเป็นบทสนทนาหรือข้อความที่ใช้ในชีวิตประจำวันและเป็นธรรมชาติเพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาที่ใช้อยู่จริง

สมิตรา อังวัฒนกุล (2537, หน้า 160) ได้เสนอแนะกิจกรรมในการสอนทักษะการฟังไว้ดังนี้

1. ให้ฟังคำสั่งที่ใช้ในการเรียนการสอน เช่น การถามตอบและกระตุ้นให้ผู้เรียนตอบสนองอย่างเหมาะสม ฟังการบอกแนวทางในการปฏิบัติ การอธิบายภาพ การเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและการบอกแนวทางในการทำกิจกรรมของครู

2. ให้ฟังเพื่อนคนอื่นถามคำถามสรุปเรื่องหรือเล่าเรื่องต่าง ๆ

3. ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมติแสดงละครหรือการสนทนาต่าง ๆ

4. ให้เล่นต่าง ๆ เกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน

5. ให้ดูภาพยนตร์โดยเฉพาะที่จัดทำขึ้นเพื่อการสอนและจากโปรแกรมต่าง ๆ

6. ให้พูดคุยกับเจ้าของภาษา

7. ให้เข้าร่วมการบรรยายการประชุมปฏิบัติการ ชมรมภาษาหรือประชุมต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาที่เกี่ยวข้องกับการเรียน

จากข้อความข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการฟัง ครูควรทำความเข้าใจถึงเนื้อหาที่จะใช้สอนเรียงเนื้อหาจากง่ายไปหายาก โดยฟังจากคำวลี ประโยค บทสนทนา เรื่องราวสั้น ๆ ไปจนถึงการจับใจความในเนื้อหาที่ฟัง

5. การวัดและประเมินผลความสามารถในการฟัง

การวัดและประเมินผลความสามารถในการฟังถือเป็นอีกหนึ่งการทดสอบ เพื่อจะประเมินได้ว่า ผู้เรียนเข้าใจและมีความรู้จากสิ่งที่เรียนมา และฟังเนื้อหาแล้วสามารถสื่อสารได้มากน้อยเพียงใด จากการสืบค้นเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินผลทักษะความสามารถการฟัง มีตัวอย่างการวัดประเมินผล (สุภทรา อักษรานุเคราะห์, 2532, หน้า 64-70 อ้างถึงใน ปุณยพัทธ์ โถชาลี, 2562, หน้า 105-108) ระบุไว้ ดังนี้

1. ให้ตอบคำถาม ให้ผู้สอนถามคำถามหรือให้ฟังจากเทปแล้วให้ตอบคำถาม หรือใช้คำถามแบบถูกผิดหรือมีตัวเลือกให้ตอบ
2. ให้ฟังแล้วเรียงลำดับภาพเหตุการณ์ที่เกิดในงานเลี้ยงที่บ้านเพื่อน เพื่อลำดับการสนทนาที่เกิดขึ้น เช่น ฟังบทสนทนา ดูรูปภาพ วางรูปภาพให้ตรงกับบทสนทนา
3. ให้ฟังบทสนทนาเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้า แล้วตอบคำถาม เช่น พวกเขาต้องการซื้ออะไรอันนี้ ราคาเท่าไร พวกเขาซื้อจำนวนเท่าไร
4. ใช้แบบทดสอบโคลงแบบเขียนหรือแบบปากเปล่า โดยให้ผู้เรียนฟังเรื่องจากผู้สอนหรือเทปแล้วเติมคำที่ขาดหายไปจากบทสนทนาข้อความ หรือเรื่องเล่าและการทดสอบหรือประเมินการฟังส่วนใหญ่จะสามารถแบ่งได้ 5 ระดับ โดยใช้ลักษณะการวัดและประเมินผลตามตัวอย่างของคำที่ได้ยิน

1) ระดับกลไก

- 1.1) สามารถฟังคำแล้วบอกความแตกต่างและความเหมือนกัน
- 1.2) สามารถฟังประโยคแล้วเลือกประโยคที่ตรงกับประโยคที่ได้ยิน
- 1.3) สามารถฟังประโยคแล้วเลือกคำที่มีเสียงสระพ้องกับคำที่ได้ยินคำแรก
- 1.4) สามารถฟังประโยคแล้วบอกระดับเสียงสูงต่ำในประโยคที่ได้ยิน
- 1.5) สามารถฟังคำแล้วบอกเสียงเน้นหนักในคำที่ได้ยิน
- 1.6) สามารถฟังคำศัพท์ 1 คำ เว้นเวลาสักครูให้ฟังเสียงคำศัพท์อีก 3 คำ แล้วให้ผู้เรียนเลือกว่า คำใดใน 3 คำเหมือนคำศัพท์คำแรก

1.7) สามารถฟังคำศัพท์ ชุดละประมาณ 5-10 คำ

2) ระดับความรู้

2.1) สามารถฟังคำสั่งปฏิบัติตามได้ เช่น บอกทิศทางแล้ว ลากเส้น

แสดงการเดินทางได้

2.2) สามารถฟังคำศัพท์แล้วเลือกภาพตรงกับคำที่ได้ยิน

2.3) สามารถฟังประโยคแล้วเลือกภาพที่ตรงกับประโยคที่ได้ยิน

2.4) สามารถฟังคำแล้วเลือกคำที่ได้ยินที่มีความหมายอยู่ในกลุ่มเดียวกันได้

2.5) สามารถฟังประโยคแล้วเลือกประโยคที่มีความหมายเช่นเดียวกับ

ประโยคที่ได้ยิน

3) ระดับการถ่ายโอน

3.1) สามารถฟังประโยคเกี่ยวกับเวลาแล้วตอบคำถามได้

3.2) สามารถฟังคำถามแล้วเลือกคำตอบที่เหมาะสม

3.3) สามารถฟังประโยคแล้วเลือกคำที่เหมาะสมที่เติมลง

3.4) สามารถฟังคำสั่งแล้ววาดภาพตามคำสั่งได้

3.5) สามารถฟังประโยคแล้วตอบคำถามได้ถูกต้อง

4) ระดับสื่อสาร

4.1) สามารถฟังเพลงแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญได้

4.2) สามารถฟังบทสนทนาแล้วสรุปเรื่องได้

4.3) สามารถฟังข้อความแล้วตอบคำถามสั้น ๆ ได้

4.4) สามารถฟังข้อความแล้วเลือกภาพตามลำดับเหตุการณ์ได้

4.5) สามารถฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับรายละเอียด

การสนทนาได้

5) ระดับการวิเคราะห์วิจารณ์

5.1) สามารถฟังข้อความแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับความหมายแฝงได้

5.2) สามารถฟังบทสนทนาแล้วบอกสถานการณ์ที่เกิดเหตุการณ์ได้

5.3) สามารถฟังบทสนทนาแล้วบอกชั้นทางสังคมของผู้พูดได้

5.4) สามารถฟังบทสนทนาแล้วบอกอารมณ์ของผู้พูดได้

5.5) สามารถฟังบทสนทนาแล้วบอกจุดประสงค์ของการพูดได้

ซึ่งสามารถแปลผลระดับคะแนนการฟังได้ดังนี้

20 - 27 คะแนน หมายถึง ระดับดีมาก

16 - 20 คะแนน หมายถึง ระดับดี

11 - 15 คะแนน หมายถึง ระดับพอใช้

6 - 10 คะแนน หมายถึง ระดับปรับปรุง

0 - 5 คะแนน หมายถึง ระดับต่ำควรปรับปรุง

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538, หน้า 189-208) กล่าวว่า ทักษะการฟังต้องอาศัยความสามารถทางภาษา 3 ด้าน คือ การฟัง ด้วยความเข้าใจส่วนประกอบของข้อความ ความเข้าใจเนื้อความที่ต่อเนื่องทั้งหมด และการคาดเดากับการตีความจากที่กล่าวมา ทั้งหมดข้างต้น สรุปได้ว่า ทักษะการฟัง ต้องอาศัยความสามารถทางด้านภาษา 3 ด้าน คือ การฟังด้วยความเข้าใจส่วนประกอบของข้อความ ความเข้าใจความที่ต่อเนื่องทั้งหมด และการคาดเดากับการตีความ โดยจำแนกการทดสอบการฟังได้ ดังต่อไปนี้

1. การทดสอบการฟังที่แท้จริง เป็นการทดสอบการฟังเสียงและการจำแนกเสียงที่ได้ยิน
2. การทดสอบความเข้าใจในการฟัง ซึ่งผู้ฟังจะต้องจับประเด็นสำคัญของสิ่งที่ฟังตลอดจนสามารถคาดเดาและตีความสิ่งที่ฟังได้

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2546, หน้า 4) ได้เสนอแนวทางการทดสอบทักษะการฟัง 5 ด้าน ดังนี้

1. การทดสอบการจับใจความสำคัญของการฟัง (skimming) เช่น
 - 1.1 ฟังข่าวแล้วให้นักเรียนเขียนชื่อบุคคลสถานที่ที่ได้ยินในข่าว
 - 1.2 ฟังผู้สอนเล่าเรื่องหรือนิทานที่คุ้นเคย นักเรียนตั้งชื่อเรื่อง
 - 1.3 ฟังผู้สอนเล่า อธิบายเกี่ยวกับสถานที่ สิ่งของบุคคล หรือเหตุการณ์ นักเรียนเขียนสิ่งที่ผู้สอนเล่า
- 1.4 ฟังเทปที่บันทึกจากรายการวิทยุ เช่น ข่าวทั่วไป ข่าวกีฬา พยากรณ์อากาศ ฯลฯ นักเรียนบอกว่าเป็นรายการประเภทใด
2. การทดสอบความเข้าใจข้อความ (Oral comprehension) แบบทดสอบความเข้าใจในการฟังที่เป็นมาตรฐานมักจะมีการทดสอบความเข้าใจข้อความอยู่ด้วยการทดสอบความเข้าใจในการฟังสามารถวัดได้ทั้งที่เป็นหน่วยความหมายย่อยและความเข้าใจสารโดยรวม เช่น

2.1 การทดสอบหน่วย

2.2 การฟังอย่างคร่าว ๆ เพื่อจับคำศัพท์ที่รู้ความหมาย

2.3 การจับใจความสำคัญ

2.4 การฟังเรื่องราวหรือนิทานสถานที่บุคคลเหตุการณ์ ฯลฯ

แล้วตั้งชื่อเรื่อง

2.5 ฟังบทความแล้วสรุปใจความด้วยการเขียนหรือตอบด้วย True/False

2.6 ฟังเทปบันทึกเสียงเกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน เช่น

กีฬา บันเทิง พยากรณ์อากาศ ฯลฯ แล้วบอกได้ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร

2.7 ฟังบทสนทนาแล้วเลือกภาพที่ตรงกับบทสนทนานั้น ๆ

3. การทดสอบการรับข้อมูล แบบทดสอบความเข้าใจในการฟังที่เป็น

มาตรฐาน มักจะมีการทดสอบความเข้าใจข้อความอยู่ด้วย การทดสอบความเข้าใจในการฟังสามารถวัดได้ทั้งที่เป็นหน่วยความหมายย่อยและความเข้าใจสารโดยรวม

3.1 ให้ฟังข้อความแล้วรอกข้อมูล หรือทำเครื่องหมายแสดงเส้นทาง

จุดหมายปลายทางลงในตารางหรือแผนที่

3.2 สมมติให้นักเรียนอยู่ในสถานการณ์แล้วสรุปข้อความจากสิ่งที่ได้ยิน

3.3 ให้นักเรียนฟังเฉพาะข้อความที่ต้องการและจดบันทึกไว้

4. การทดสอบการถ่ายทอดคำพูดหรือเรื่องราว (Transfer the oral

messages) ใช้วัดระดับที่ค่อนข้างสูง เป็นการทดสอบความสามารถของ 2 ทักษะที่ปรากฏในชีวิตจริง คือ ทักษะการรับสารและถ่ายทอดออกเป็นทักษะการส่งสาร เช่น สมมติให้นักเรียนได้รับโทรศัพท์ฝากข้อความแล้วให้จดบันทึกไว้หรือให้นำไปส่งข่าวต่อด้วยการพูดก็ได้ ซึ่งถ้าวัดเฉพาะทักษะการรับสารก็จะให้ถ่ายทอดเป็นภาษาแม่ได้รูปแบบนี้ สามารถนำไปใช้กับนักเรียนในระดับสูงได้ หรือผู้สอนเล่าเรื่องให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนไปเล่าต่อ ให้เพื่อนฟังแล้วบันทึกเทปไว้สำหรับให้คะแนนภายหลัง

5. การเขียนตามคำบอก (Dictation) แบบสอบการเขียนตามคำบอก

สามารถทำนายความชำนาญทางภาษาที่มีอยู่ได้และผู้สอนสามารถทราบถึงปัญหาของนักเรียนในด้านโครงสร้าง

พรสวรรค์ สิปโป (2550) ได้กล่าวว่าการทดสอบทักษะต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษ

บางทักษะจะเป็นการทดสอบทักษะเดียว บางทักษะอาจจะเป็นทักษะสัมพันธ์ ซึ่งการสร้างแบบทดสอบทักษะการฟัง มีลักษณะ ดังนี้

1. ให้ความสำคัญ
2. ให้หาข้อมูลเฉพาะ
3. ให้ตีความ
4. ปฏิบัติตามคำสั่ง
5. ฟังแล้วพูดหรือเขียนออกความเห็นได้
6. ฟังแล้วพูดหรือเขียนสรุปสิ่งที่ฟังได้
7. ฟังแล้วเรียงลำดับเหตุการณ์ก่อนหลังได้
8. ฟังแล้วนำคำมาเติมให้สมบูรณ์ได้

จากข้อมูลเกี่ยวกับวัดและประเมินผลความสามารถในการฟังข้างต้น ผู้วิจัยนำไปปรับใช้การประเมินผลด้านทักษะการฟังของผู้เรียนในกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น คือ สามารถฟังประโยคหรือข้อมูลอย่างง่าย โดยการจับใจความสำคัญ การหาข้อมูลเฉพาะ ตีความ และจับใจความจากสถานการณ์ที่ได้ยิน นำไปสู่การสื่อสารที่ประสบผลสำเร็จและมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะประเมินจากแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน เพื่อเป็นการวัดประเมินในการวิจัยครั้งนี้

ความสามารถในการพูด

1. ความหมายของการพูด

มีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของการพูดไว้ ดังนี้

ภัทรสร นรเหรียญ (2562, หน้า 65) ได้กล่าวถึงการพูดว่า คือ การแลกเปลี่ยนข่าวสารต่าง ๆ ซึ่งแต่ละครั้งจะต้องประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป การพูดจะมีประสิทธิภาพหรือประสบผลสำเร็จได้นั้น ผู้พูดจะต้องสามารถใช้สำเนียงและถ้อยคำที่มีความถูกต้องอีกครั้ง สามารถใช้พฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดให้สอดคล้องและเหมาะสมด้วย

ณัฐพร พรหมวัง (2562, หน้า 75) ได้กล่าวถึงการพูดว่า การพูด หมายถึง การใช้ภาษาในการสื่อสารกับบุคคลอื่น เพื่อให้มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารให้ตรงตามความหมายและความต้องการ รวมถึงเป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความเข้าใจของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง ซึ่งผู้พูดมีการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้สามารถมีทักษะทางภาษา สามารถออกเสียงใช้สำเนียง สำนวนและถ้อยคำได้ถูกต้อง

ภัทรทิพย์ ธงवास (2565, หน้า 35) ได้กล่าวถึงการพูดว่า เป็นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคม เป็นการสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่สองคนขึ้นไป เป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้ ต่างฝ่ายต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมาย

ของตัวเอง ซึ่งผู้ร่วมสนทนาแต่ละคนต้องสามารถตีความในสิ่งที่ได้ฟัง เมื่อรับสารแล้ว ผู้ฟังมีความเข้าใจในสารนั้น จะโต้ตอบไปยังบริเวณภาษาที่ทำหน้าที่ในการควบคุมอวัยวะในการพูด และเกิดเป็นเสียงพูดออกมา

Vallette (1977, p. 120 อ้างถึงใน วารุณี ศิริ, 2560, หน้า 20) ได้ให้ความหมายของการพูดว่า มิได้เป็นแค่การออกเสียงและการออกเสียงสูงต่ำในประโยคเท่านั้น แต่เป็นการพูดตามหน้าที่ของภาษา กล่าวคือ เป็นการทำให้ผู้อื่นเข้าใจจุดประสงค์ในสิ่งที่ตนพูด และการพูดของผู้พูดที่มีความสามารถในระดับที่สูงขึ้นไป ยังต้องมีการเลือกใช้สำนวนภาษา ที่ถูกต้องเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษา อีกด้วย

จากข้อความข้างต้น สรุปความหมายของการพูดได้ดังนี้ การพูด หมายถึง การที่บุคคลสองฝ่ายมีปฏิสัมพันธ์การสื่อสารซึ่งกันและกัน เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร รวมไปถึงการถ่ายทอดเนื้อหาสาระ ความรู้ ความคิดต่อฝ่ายตรงข้าม และการพูดที่จะมีประสิทธิภาพ หรือประสพผลดียังอาศัยลักษณะท่าทาง พฤติกรรมที่มีการสอดคล้องกับเนื้อหาในการสื่อสารกันในเวลานั้น

2. องค์ประกอบของการพูด

ในส่วนของการพูดซึ่งเป็นตัวเชื่อมต่อการสื่อสารระหว่างบุคคล มีองค์ประกอบที่มีนักวิชาการได้ระบุไว้ ดังนี้

รูปทอง กว้างสวัสดิ์ (2545, หน้า 18) ได้แยกองค์ประกอบความสามารถทางการสื่อสาร คือ

1. ความสามารถทางด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (Grammatical Competence) หมายถึง ความรู้ทางด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้างทางด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับ คำศัพท์โครงสร้างของคำ ประโยคตลอดจนการสะกดและการออกเสียง

2. ความสามารถทางด้านสังคม (Socio-linguistic Competence) หมายถึง การใช้คำและโครงสร้างประโยคได้อย่างเหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถามทิศทางและข้อมูลต่าง ๆ และการใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น

3. ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูด และการเขียน (Discourse Competence) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมระหว่าง โครงสร้างภาษา (Grammatical Form) กับความหมาย (Meaning) ในการพูดและการเขียน ตามรูปแบบและสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic Competence) หมายถึง การใช้เทคนิค เพื่อให้การสื่อสารประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะการสื่อสารด้านการพูด ถ้าผู้พูดมีกลวิธีในการที่จะไม่ทำให้การสนทนานั้น หยุดลงกลางคัน เช่น การใช้ภาษาท่าทาง (Body Language) การขยายความโดยใช้คำศัพท์คำอื่นที่ผู้พูดนึกไม่ออก เป็นต้น

จินดา งามสุทธิ (2556, หน้า 13 อ้างถึงใน ภัทรสร นรเหรียญ, 2562, หน้า 66) ให้ความเห็นว่าการพูดที่มีประสิทธิภาพนั้น มีองค์ประกอบ 5 อย่าง ดังนี้

1. ผู้พูด คือ ผู้ที่มีเรื่องราวพร้อมที่จะพูดออกไป
2. เนื้อเรื่อง คือ เรื่องราวที่ผู้พูดเตรียมไว้ที่จะพูดตามจุดประสงค์ที่ต้องการ
3. ผู้ฟัง คือ ผู้รับฟังเรื่องราวต่าง ๆ ที่ผู้พูดให้ฟังและนำมาวิเคราะห์หรือตีความหมาย

4. เครื่องมือสื่อความหมาย คือ การใช้เครื่องมือช่วยในการพูดให้น่าสนใจและเข้าใจง่ายขึ้น เครื่องมือที่ช่วยสื่อความหมายนี้ อาจได้แก่ ลักษณะท่าทางของผู้พูดหรือจะเป็นอุปกรณ์ต่าง ๆ ก็ได้

5. สถานการณ์ในการพูด คือ สิ่งที่ผู้พูดจะเป็นผู้ตัดสินใจพูดให้เหมาะสมถูกต้องตามกาลเทศะ เช่น โอกาสในการพูด เวลาสถานที่หรือสภาวะแวดล้อม

จากข้อความข้างต้น สามารถสรุปองค์ประกอบของการพูดได้ว่า การพูดหรือการสื่อสารนั้น มีหลักองค์ประกอบ คือ มีผู้พูดแล้วมีผู้ฟัง โดยการพูดผู้พูดจะต้องมีการคำนึงถึงเรื่องราวที่จะสื่อสารออกไปหรือการใช้คำใช้สำนวนที่เหมาะสมกับตามบริบทของสังคม (Socio-linguistic Competence) ตามกาลเทศะ พร้อมกับมีกลวิธีที่จะสื่อความหมายโดยใช้กลวิธีต่าง ๆ เช่น การใช้ภาษาท่าทาง(Body Language) เพื่อให้การพูดมีการดำเนินการได้อย่างต่อเนื่องและช่วยเป็นเครื่องมือช่วยในการพูดให้น่าสนใจและเข้าใจง่ายขึ้น

3. ความสามารถและระดับของการพูด

มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงระดับความสามารถในการพูดหลายท่าน ยกตัวอย่าง Valett และ Disick (1972 อ้างถึงใน พิมพ์พรณ ต๊ะสุภา, 2558, หน้า 23) แบ่งระดับความสามารถในการพูด ออกเป็น 5 ชั้น ดังนี้

1. ชั้นกลไกผู้เรียนสามารถเลียนแบบเสียงตามแบบเจ้าของภาษาได้ตลอดจนการท่องจำ ข้อความบทสนทนาโดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจคำหรือข้อความเหล่านั้น
2. ชั้นความรู้ผู้เรียนสามารถพูดโดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่เรียนมาอย่างเข้าใจความหมาย

3. ขั้นถ่ายโอนผู้เรียนสามารถสร้างประโยคใหม่ ๆ โดยใช้ไวยากรณ์ที่เรียนแล้วได้อย่างถูกต้อง

Carroll (1977, p. 135 อ้างถึงใน ปุณยพัทธ์ โทชาลี, 2562, หน้า 113-114) ได้จัดระดับความสามารถในการพูดออกเป็น 9 ระดับไว้ ดังนี้

ระดับที่ 1 ระดับผู้ใช้ภาษาไม่ได้ (Non-user) ผู้พูดไม่สามารถเข้าใจหรือพูดภาษาได้เลย

ระดับที่ 2 ระดับผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย (Intermittent) ผู้พูดสามารถพูดได้เพียงคำสองคำ

ระดับที่ 3 ระดับผู้ใช้ภาษาได้จำกัดมาก (Extremely Limited) ผู้พูดพูดตะกุกตะกักเข้าใจผิดบ่อย ๆ เข้าใจบทสนทนาในระดับปกติเพียงเล็กน้อย บางส่วน จึงไม่อาจจะคุยอย่างต่อเนื่องได้ด้วยเรื่องราวที่ถูกต้อง จับได้แต่ใจความสำคัญ จับรายละเอียดไม่ได้

ระดับที่ 4 ระดับผู้ใช้ภาษาเกือบจะพอเพียง (Marginal) สนทนาได้ตอบได้ แต่ไม่สามารถทำการสนทนา พูดเสนอแนะหรืออภิปรายได้ ขาดความถูกต้อง และคล่องแคล่วในการสนทนาดำเนินไปอย่างไม่ต่อเนื่อง แต่ยังสามารถให้เห็นว่าเข้าใจเรื่องที่สนทนาได้ตรงกัน มีสำเนียงภาษาเดิมปนอยู่ ซึ่งแตกต่างจากระดับที่ 3 ตรงที่ว่าคู่สนทนามีความเข้าใจผิดเล็กน้อย

ระดับที่ 5 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ปานกลาง (Modest) ผู้พูดสื่อความสำคัญในบทสนทนาได้ แต่ยังขาดลีลาทางภาษา และไวยากรณ์ผิดพลาด ต้องถาม หรือถูกถามเป็นครั้งคราว เพื่อให้ได้ใจความชัดเจน ขาดความคล่องแคล่วและความสามารถในการนำบทสนทนา ผู้พูดต้องพูดขัดถ้อยขัดคำ จึงดำเนินการสนทนาได้ แต่ไม่ค่อยน่าสนใจหรือมีลีลาทางภาษาไม่ดีนัก

ระดับที่ 6 ระดับผู้ที่ใช้ความสามารถทางภาษาได้ (Competent) ผู้พูดสามารถคุยหัวข้อที่ต้องการ ติดตามเรื่อง เปลี่ยนเรื่องพูด หยุดหรือตะกุกตะกักเป็นครั้งคราว มีความสามารถในการริเริ่มเรื่องสนทนาได้

ระดับที่ 7 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดี (Good) ผู้พูดเล่าเรื่องได้ชัดเจนและมีเหตุผล สนทนาได้อย่างต่อเนื่อง เป็นเรื่องราวแต่ไม่คล่องแคล่วมากนัก สามารถติดตาม การสนทนา เมื่อมีการเปลี่ยนน้ำเสียง มีการตะกุกตะกักหรือพูดซ้ำคำ แต่ได้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ระดับที่ 8 ระดับผู้ใช้ภาษาดีมาก (Very Good) ผู้พูดสามารถอภิปรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ นำการสนทนา ดำเนินเรื่องต่อและขยายความได้ตามความจำเป็น แสดงอารมณ์ขันโต้ตอบด้วยน้ำเสียงและท่าทางที่เหมาะสม

ระดับที่ 9 ระดับผู้เชี่ยวชาญในการใช้ภาษา (Expert) สามารถพูดได้เหมือนเจ้าของภาษาในหัวข้อต่าง ๆ สามารถนำการสนทนา ขยายความและพูดได้ใจความสำคัญ

จากข้อความข้างต้น การพูดมีการจัดวางระดับความสามารถในการสื่อสารที่ต่างกัน ซึ่งแบ่งระดับความสามารถได้หลายประเด็นหลายระดับ ประกอบด้วย ระดับที่ 1 ระดับผู้ใช้ภาษาไม่ได้ (Non-user) ระดับที่ 2 ระดับผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย (Intermittent) ระดับที่ 3 ระดับผู้ใช้ภาษาได้จำกัดมาก (Extremely Limited) ระดับที่ 4 ระดับผู้ใช้ภาษาเกือบจะพอเพียง (Marginal) ระดับที่ 5 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ปานกลาง (Modest) ระดับที่ 6 ระดับผู้ใช้ความสามารถทางภาษาได้ (Competent) ระดับที่ 7 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดี (Good) ระดับที่ 8 ระดับผู้ใช้ภาษาดีมาก (Very Good) ระดับที่ 9 ระดับผู้เชี่ยวชาญในการใช้ภาษา (Expert) ตามที่ (Carroll, 1977, p. 135 อ้างถึงใน ปุณยพัทธ์ โทชาติ, 2562, หน้า 113 -114) ระบุเอาไว้

4. ขั้นตอนการสอนการพูด

มีนักวิชาการได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอนทักษะการพูดไว้ ดังนี้

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532, หน้า 19-25) กล่าวถึงขั้นตอนการสอนทักษะการพูด ไว้ดังนี้

1. ตั้งวัตถุประสงค์ ว่าให้ผู้เรียนทำอะไร โดยมีจุดมุ่งหมายปลายทาง (Terminal Objective) และจุดประสงค์นำทาง (Enabling Objective)
2. การดำเนินการสอน เรื่องที่นำมาสอนเป็นเรื่องที่ปรากฏอยู่ในจุดประสงค์นำทางทั้งสิ้น ผู้สอนจะต้องนำมาสอนโดยใช้สื่อการสอนต่าง ๆ เข้ามาช่วยมีการตอบคำถามเพื่อชักจูงความเข้าใจในเรื่องที่สอนเป็นลำดับ ถือเป็นการให้ความรู้ทางภาษาศาสตร์
3. การฝึกพูด เป็นขั้นตอนที่เป็นหัวใจหลักของการฝึกทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร ทั้งนี้จะต้องตรงกับวัตถุประสงค์ปลายทางที่กำหนดไว้แล้ว ผู้สอนจะใช้กิจกรรมตลอดกลวิธีต่าง ๆ เช่น ให้ถามตอบเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มเล็ก เป็นคู่ ตามความเหมาะสมกับเรื่องที่สอนและลักษณะของผู้เรียน ตลอดจนสื่อการสอนประเภทต่าง ๆ มาช่วยให้น่าสนใจด้วยเป็นการใช้ความสามารถทางการสื่อสาร
4. การถ่ายโอน เป็นการจัดกิจกรรมหลังการฝึกการสอนบทสนทนาตามบทเรียนแล้ว คือ ผู้เรียนมีโอกาสนำบทเรียนนั้นมาฝึกเพลงหรือเปลี่ยนแปลงบทสนทนานั้นมาเป็นบทสนทนาใหม่ก็ได้

Byrne (1987, p. 9) กล่าวถึงขั้นตอนการสอนพูดไว้ ดังนี้

1. ขั้นนำเสนอ (The Presentation Stage) เป็นขั้นตอนที่ครูสอนเนื้อหาใหม่ให้นักเรียนเข้าใจ จำได้ และนำไปใช้ในการฝึกพูดขั้นต่อไป ครูผู้สอนจะเป็น “ผู้ให้ความรู้” ควรใช้เวลาในขั้นนี้ให้น้อยแต่มีประสิทธิภาพ ควรนำเสนอบทสนทนา หรือบทเขียนแบบร้อยแก้ว

2. ขั้นฝึกปฏิบัติ (The Practice Stage) เป็นขั้นตอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนฝึกพูดโดยใช้ความรู้ที่เพิ่งเรียนมาให้ถูกต้อง ครูทำหน้าที่ “ผู้ควบคุม” ให้การฝึกนั้นถูกต้อง สื่อที่ใช้ฝึกมีสองประเภท คือ แบบฝึก และเนื้อเรื่อง

3. ขั้นผลิตภาษา (The Production Stage) ขั้นนี้ครูปล่อยให้ นักเรียนใช้ภาษาที่รับรู้และฝึกในขั้นที่สองมาแล้ว ได้อย่างอิสระเต็มที่ ครูทำหน้าที่เป็น “ผู้จัดการ” เน้นให้นักเรียนใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่วมากกว่าเน้นความถูกต้องทางไวยากรณ์ อาจให้ทำกิจกรรมเป็นคู่ หรือกลุ่มก็ได้

Scott (1981, p 70 อ้างถึงใน ภัทรสร นรเหรียญ, 2562, หน้า 55) ได้เสนอขั้นตอนการสอนและกิจกรรมไว้ดังนี้

1. ขั้นบอกวัตถุประสงค์ผู้สอนควรบอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่เรียน
2. ขั้นเสนอเนื้อหาการเสนอเนื้อหาคนที่จะอยู่ในบริบทผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกต ลักษณะของภาษาความหมายของข้อความที่จะพูดซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใครมีความรับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไรผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไรสิ่งที่พูดสถานที่พูดและเนื้อหาที่พูดมีอะไรบ้าง

3. ขั้นการฝึกและการถ่ายโอน การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหาอาจจะฝึกพูดพร้อมกันหรือเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ยินฟังสำนวนภาษาอะไรหลายๆ แบบและเป็นสำนวน ภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริงและควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระได้ใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

จากข้อความข้างต้น สรุปได้ว่า ขั้นตอนการสอนทักษะการพูดอันดับแรก ผู้สอนควรตั้งจุดมุ่งหมายในการเรียนให้ชัดเจนว่าเนื้อหาหรือจุดประสงค์ไปในทิศทางใด เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนดำเนินการได้อย่างราบรื่นในสอนพูดและกิจกรรมการเรียนการสอน ควรที่จะเริ่มจากสิ่งง่าย ๆ ไปหายากตามลำดับ ซึ่งครูผู้สอนจะคอยเป็นผู้สังเกต ให้ความรู้ ดูแลตลอดการทำกิจกรรม พร้อมทั้งเน้นผู้เรียนฝึกทักษะการมีส่วนร่วม ทั้งคู่ กลุ่ม เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากจะทำมากขึ้นและเรียนรู้อย่างสนุกสนาน ดังนั้นผู้วิจัยสามารถสรุปขั้นตอนของการสอนทักษะการพูดได้ 4 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1. กำหนดจุดประสงค์ ขั้นที่ 2. นำเสนอเนื้อหา ขั้นที่ 3. ฝึกการปฏิบัติ และขั้นที่ 4. การถ่ายโอน

5. การวัดและประเมินผลความสามารถในการพูด

ในการวัดและประเมินผลในด้านการพูดมีนักวิชาการได้ระบุถึงการวัดความสามารถการฟังตามที่ Harris (1990, p. 84 อ้างถึงใน ปุณยพันธ์ โถชาลี, 2562, หน้า 122) กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูด ออกเป็น 5 เกณฑ์ คือ การออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความคล่องแคล่ว ในการใช้ภาษา และความเข้าใจ โดยแต่ละเกณฑ์ มีการประเมินผลวัดความสามารถ 5 ระดับ ดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation)

ระดับที่ 1 มีปัญหาทางการออกเสียงมากจึงทำให้ไม่เข้าใจในสิ่งที่พูดได้เลย

ระดับที่ 2 มีปัญหาการออกเสียงมาก ยากแก่การทำความเข้าใจ ในคำพูด ได้ผู้ฟังต้องถามซ้ำ

ระดับที่ 3 มีปัญหาในการออกเสียงน้อย ผู้ฟังต้องตั้งใจฟังจึงจะสามารถ เข้าใจได้มีการออกเสียงผิดทำให้ผู้ฟังสับสนในบางครั้ง

ระดับที่ 4 ผู้พูดออกเสียงได้ดีแต่มีปัญหาในการออกเสียงอยู่บ้าง แต่ผู้ฟัง สามารถฟังเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดีเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

2. ไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้ เนื่องจากใช้ ไวยากรณ์ผิดและเรียงลำดับไม่ถูกต้อง

ระดับที่ 2 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ง่าย ๆ ได้ แต่มักใช้ไวยากรณ์และการ เรียงคำผิดบ่อย ๆ ทำให้ฟังเข้าใจยาก ประโยคที่พูดผิดไป

ระดับที่ 3 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้งจนทำให้ความหมายของคำผิดไป

ระดับที่ 4 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ้าง แต่สื่อความหมายได้ถูก

ระดับที่ 5 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ตลอดจนเรียงลำดับคำมีข้อผิดพลาดน้อยมาก และสามารถแก้ไขข้อบกพร่องใหม่ได้อย่างถูกต้อง

3. คำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายได้เพราะไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์

ระดับที่ 2 ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดเนื่องจากมีความรู้ด้านคำศัพท์ อย่างจำกัด ทำให้ยากแก่การทำความเข้าใจความหมายของประโยคที่พูด

ระดับที่ 3 ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดในประโยคบทสนทนา เนื่องจากผู้พูด มีปัญหาในการคิดหาคำศัพท์มาใช้ในการสื่อสาร

ระดับที่ 4 ผู้พูดใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมกับสถานการณ์
เป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดมีความสามารถในการใช้คำศัพท์วลีและสำนวน
คล่องแคล่วได้เทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

4. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)

ระดับที่ 1 ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่องในการสนทนาเป็นเวลานานมาก
จึงทำให้การสนทนาไม่รู้เรื่อง

ระดับที่ 2 ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่องในการสนทนาบ่อยครั้ง เพราะมี
ความรู้จำกัดในการใช้ภาษา

ระดับที่ 3 ผู้พูดมีความคล่องแคล่วในการพูดไม่มากนัก เนื่องจาก
ติดขัดเรื่องการใช้ภาษา

ระดับที่ 4 ผู้พูดมีความเร็วและความคล่องแคล่วในการพูด แต่มีการสะดุด
เป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดมีความสามารถในการพูดอย่างคล่องแคล่ว เทียบกับ
เจ้าของภาษา

5. ความเข้าใจ (Comprehension)

ระดับที่ 1 ผู้ฟังไม่เข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดสื่อสาร ผู้พูดไม่สามารถพูด
สื่อสารเพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจได้

ระดับที่ 2 ผู้พูดติดขัดในการพูด มักจะพูดซ้ำ ๆ เนื่องจากใช้เวลา
ในการหาคำพูด

ระดับที่ 3 ผู้พูดเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด และพูดสนทนาได้เป็นส่วนมาก
แต่ค่อนข้างช้า

ระดับที่ 4 ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วน แต่มีการพูดข้อความ
ซ้ำเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมด โดยไม่มีปัญหา

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532, หน้า 64-68) กล่าวว่า การวัดและประเมินผล
การพูดสามารถทำได้ 6 วิธี ดังนี้

1. ให้นักเรียนดูรูปภาพ หรือวีดิทัศน์ แล้วอธิบายโดยใช้ศัพท์และโครงสร้างที่
เรียน แล้วและให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับภาพเรื่อง เพศ วัย วุฒิ สถานภาพทางสังคม อาชีพ

สภาพแวดล้อม สีหน้า น้ำเสียง อากัปกริยา และความรู้สึก ตลอดจนให้ข้อสังเกตผู้ที่เกี่ยวข้อง
คู่สนทนาในภาพหรือวิดีโอ

2. ให้สนทนาเป็นคู่ ๆ โดยกำหนดสร้างสถานการณ์ให้
3. ให้บันทึกตารางเวลาทำงาน แล้วนัดประชุมครั้งต่อไป
4. ให้รายงานเพื่อน ๆ ในชั้น หลังจากสำรวจว่ากิจกรรมที่เพื่อน ๆ

ทำมากที่สุดในวันอาทิตย์

5. ให้สัมภาษณ์เป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม
6. ให้เล่าเรื่องโดยใช้จินตนาการของตนเอง หรือจากประสบการณ์จริง

ได้ให้แนวทาง การให้คะแนนการพูดไว้ ดังนี้

- 5 คะแนน ฟังคำถามแล้วตอบได้ถูกต้องให้รายละเอียดได้ไม่ติดขัด
- 4 คะแนน ฟังคำถามแล้วตอบได้ถูกต้องให้รายละเอียด เมื่อถามต่อ
- 3 คะแนน ฟังคำถามแล้วตอบมีความล่งเล ไม่ตอบทันที
- 2 คะแนน ฟังคำถามแล้วตอบผิดในครั้งแรก แต่แก้ไขให้ถูกต้องได้
- 1 คะแนน ฟังคำถามแล้วตอบผิดและตะกุกตะกักแต่แก้ไขได้บ้าง
- 0 คะแนน ฟังคำถามแล้วไม่เข้าใจคำถาม และไม่พูดเลย

รูปทอง กว้างสวัสดิ์ (2549, หน้า 96) กล่าวสรุปไว้ว่าการวัดผลและประเมินผล
ทักษะการพูด มีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการ คือ ความคล่องในการใช้ภาษาพูด (Fluency)
ความสามารถในการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ (Comprehensibility) ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้
(Amount of Communication) คุณภาพของข้อความที่สามารถนำมาสื่อได้ (Quality of
Communication) และความพยายามในการสื่อสาร (Effort of Communication) ดังตาราง
ต่อไปนี้

ตาราง 13 เกณฑ์การวัดผลประเมินผลความสามารถในการพูด

ระดับคะแนน	เกณฑ์การพิจารณา
ระดับ 1 0-2 คะแนน	ไม่สามารถทำกิจกรรมที่กำหนดได้ - ออกเสียงผิดทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมด - พูดเป็นคำ ๆ ขาดความต่อเนื่องจนสื่อความไม่ได้
ระดับ 2 3-4 คะแนน	ทำกิจกรรมที่กำหนดไม่ได้ผล เนื่องจาก - ออกเสียงผิดบ่อยครั้งมาก - ใช้คำศัพท์ในวงจำกัดและใช้ไวยากรณ์ผิดเป็นส่วนใหญ่

ตาราง 13 (ต่อ)

ระดับคะแนน	เกณฑ์การพิจารณา
ระดับ 3 5-6 คะแนน	ทำกิจกรรมที่กำหนดได้บ้าง แต่ยังไม่ดีเท่าที่ควร เนื่องจาก - ออกเสียงผิดบ่อยครั้ง เพราะได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ - ใช้คำศัพท์ในวงจำกัด ใช้ไวยากรณ์ผิดและไม่สามารถพูดใหม่ (paraphrase) ให้เข้าใจได้ - หยุดคิดนานในขณะที่พูด ทำให้ผู้ฟังต้องใช้ความอดทนในการรอฟัง
ระดับ 4 7-8 คะแนน	ทำกิจกรรมที่กำหนดได้แต่ยังมีข้อบกพร่องอยู่บ้าง เนื่องจาก - ออกเสียงผิดเป็นบางครั้ง เพราะได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ - ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ผิดบ้าง แต่ยังสามารถสื่อความหมายได้ - หยุดคิดในขณะที่พูดบ้าง แต่ไม่ทำให้การสนทนาขาดตอน
ระดับ 5 9-10 คะแนน	ทำกิจกรรมที่กำหนดได้อย่างสมบูรณ์และมีประสิทธิภาพโดย - พูดให้เข้าใจได้ง่าย แม้จะมีสำเนียงจากภาษาแม่ - ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้อย่างเหมาะสม สามารถอธิบายหรือพูดใหม่(paraphrase) ได้เมื่อจำเป็น - สนทนาได้อย่างต่อเนื่องเหมาะสมกับสถานการณ์และอาจมีการหยุด

ที่มา: รูปทอง กว้างสวัสดิ์ (2549, หน้า 96)

จากข้อมูลการวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดข้างต้น ผู้วิจัยนำหลักการของ Harris (1990, p. 84 อ้างถึงใน ปุณยพันธ์ โทชาลี, 2562, หน้า 122) ไปปรับใช้การประเมินผลด้านทักษะการพูดของผู้เรียนในกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งประกอบด้วย ด้านการออกเสียง ด้านไวยากรณ์ ด้านคำศัพท์ ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ด้านความเข้าใจ เพื่อเป็นเกณฑ์ในการวัดประเมินในการวิจัยครั้งนี้

ความพึงพอใจ

1. ความหมายของความพึงพอใจ

มีนักการศึกษากล่าวความหมายของความพึงพอใจไว้ ดังนี้

ศุภศิริ โสมาเกตู (2544, หน้า 54) กล่าวถึงความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจในการเรียนและผลการเรียนจะมีความสัมพันธ์กันในทางบวก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่า กิจกรรมที่ผู้เรียนได้ปฏิบัตินั้น ทำให้ผู้เรียนได้รับการตอบสนองทางด้านร่างกายและจิตใจ ซึ่งส่วนสำคัญที่จะก่อให้เกิดความสมบูรณ์มาน้อยเพียงใดนั้น คือ สิ่งที่คุณครูสอนจะคำนึงองค์ประกอบต่าง ๆ เพื่อเสริมสร้างความพอใจในการเรียนให้กับผู้เรียน

เรื่อนใจ อิศรางกูร ณ อยุธยา (2554, หน้า 34-35) ความหมายของ ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดหรือเจตคติของบุคคลที่มีต่อการทำงานหรือการปฏิบัติกิจกรรมในเชิงบวก ดังนั้น ความพึงพอใจในการเรียนรู้ หมายถึง ความรู้สึกพอใจ ชอบใจ ในการร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอน และต้องการดำเนินกิจกรรมนั้น ๆ จนบรรลุผลสำเร็จ

อรพรรณ ชูนาบาล (2555, หน้า 91) กล่าวไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ ทัศนคติและสิ่งจูงใจในด้านต่าง ๆ ของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยแสดงพฤติกรรมออกมา 2 ลักษณะ คือ ทางบวก และทางลบ ซึ่งในทางบวกแสดงออกถึงลักษณะความชอบ ความสนใจ ความพึงพอใจ เห็นด้วย ส่วนทางลบแสดงออกในทางที่ไม่พึงประสงค์ เช่น ความเกลียด ไม่ชอบ ไม่พอใจ ไม่สนใจ ไม่เห็นด้วย ไม่ต้องการ เป็นต้น เมื่อผู้เรียนมีความพึงพอใจในทางบวก จะทำให้เกิดการเรียนรู้ในเรื่องต่าง ๆ ได้ดี

บุญยงค์ ตาลวิลาศ (2562, หน้า 105) กล่าวถึงความพึงพอใจว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบ พอใจที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้และมีผลการปฏิบัติงานที่บรรลุผลตามความต้องการของตนเอง จนเป็นความรู้สึกที่มีความสุขเมื่อเราได้รับผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย ความต้องการของตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง

จากข้อความข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า ความหมายของความพึงพอใจ คือ ความรู้สึกนึกคิด ที่มีทั้งทางด้านบวกและด้านลบ ทางด้านบวก คือ ความรู้สึกชอบ พอใจในสิ่งที่ทำตามจุดมุ่งหมายที่ตนต้องการ ส่วนด้านลบ จะเป็นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ ไม่ต้องการ ดังนั้น การที่จะเกิดความพึงพอใจในการเรียนที่ดีได้ ผู้สอนต้องอาศัยองค์ประกอบต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความพึงพอใจในการจัดการเรียนรู้ได้

2. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ

ความพึงพอใจถือเป็นสิ่งสำคัญอย่างมากในการทำงาน หรือการเรียนการสอน ว่ามีความสุข หรือตามที่ตนต้องการ การที่สร้างสิ่งจูงใจหรือแรงกระตุ้นนั้น เป็นสิ่งสำคัญที่จะก่อให้เกิดงานหรือสิ่งต่าง ๆ เป็นตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งเอาไว้ และความต้องการตามลำดับขั้นของ Maslow (Maslow's Hierarchy of Needs) Maslow (1970 อ้างถึงใน บุญยงค์ ตาลวิลาศ, 2562, หน้า 105-106) ได้เห็นว่ามนุษย์ถูกกระตุ้นจากความต้องการที่จะได้ครอบครองความต้องการเฉพาะอย่างซึ่งความต้องการนี้ เขาได้ตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับความต้องการของบุคคลไว้ ดังนี้

1. บุคคลย่อมมีความต้องการอยู่เสมอและไม่สิ้นสุด ขณะที่ความต้องการใดได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการอย่างอื่นก็จะเกิดขึ้นอีกไม่มีวันจบสิ้น

2. ความต้องการที่ได้รับการตอบสนองแล้วจะไม่ใช่สิ่งจูงใจของพฤติกรรมอื่น ๆ ต่อไป ความต้องการที่ยังไม่ได้รับการตอบสนองจึงเป็นสิ่งจูงใจกับพฤติกรรมของคนนั้น

3. ความต้องการของบุคคลจะเรียงเป็นลำดับขั้นตอนความสำคัญ เมื่อความต้องการระดับต่ำได้รับการตอบสนองแล้ว บุคคลก็จะให้ความสนใจกับความต้องการ ระดับสูงต่อไปลำดับความต้องการของบุคคลมี 5 ขั้นตอนลำดับขั้น ดังนี้

3.1 ความต้องการทางร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการเบื้องต้น เพื่อความอยู่รอดของชีวิต เช่น ความต้องการในเรื่องของอาหาร น้ำ อากาศ เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ที่อยู่อาศัย ความต้องการทางเพศ ความต้องการทางด้านร่างกายจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของตน ก็ต่อเมื่อความต้องการทั้งหมดของคน ยังไม่ได้รับการตอบสนอง

3.2 ความต้องการความปลอดภัยหรือความมั่นคง (Social or Blengine Needs) ถ้าหากความต้องการทางด้านร่างกายได้รับการตอบสนองตามสมควรแล้ว มนุษย์ต้องการในขั้นสูงต่อไป คือ เป็นความรู้สึกที่ต้องการความปลอดภัยหรือมั่นคง ในปัจจุบัน และอนาคต ซึ่งรวมถึงความก้าวหน้าและความอบอุ่นใจ

3.3 ความต้องการทางสังคม (Social or Belonging Needs) ภายหลังจากที่คนได้รับการตอบสนองในสองขั้นดังกล่าวก็จะมีความต้องการที่สูงขึ้น คือ ความต้องการทางสังคมเป็นความต้องการที่จะเข้าร่วมและได้รับการยอมรับในสังคม ความเป็นมิตรและความรักจากเพื่อน

3.4 ความต้องการที่จะได้รับการยกย่องนับถือ (Esteem Needs) เป็นความต้องการให้คนอื่นยกย่อง ให้เกียรติ และเห็นความสำคัญของตน อยากเด่นในสังคม รวมถึงความสำเร็จ ความรู้ ความสามารถ ความเป็นอิสระและเสรี

3.5 ความต้องการความสำเร็จในชีวิต (Self Actualization) เป็นความต้องการระดับสูงสุดของมนุษย์ ส่วนมากจะเป็นการอยาก อยากจะให้ตามความคิดของตน หรือต้องการจะเป็นมากกว่าที่ตัวเองเป็นอยู่ในขณะนี้

Thorndike (1993, pp. 56-57 อ้างถึงใน ดัชนี สอนรรมย์, 2558, หน้า 71-72) ได้กล่าวถึงทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจไว้ว่า การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ซึ่งมีหลายรูปแบบบุคคลจะมีการลองถูกลองผิด พอใจมากที่สุด เมื่อเกิดการเรียนรู้แล้ว บุคคลจะใช้รูปแบบการตอบสนองที่เหมาะสมเพียงรูปแบบเดียว และจะพยายามใช้รูปแบบนั้นเชื่อมโยงในสิ่งเร้าในการเรียนรู้ต่อไปเรื่อย ๆ ซึ่งสรุปได้ ดังนี้

1. กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดี ถ้านักเรียนมีความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ
2. กฎแห่งความพร้อม (Law of Exercise) การฝึกหัดหรือกระทำบ่อย ๆ ด้วยความเข้าใจจะทำให้การเรียนรู้คงทนถาวร ถ้าไม่ได้กระทำซ้ำบ่อย ๆ การเรียนรู้จะไม่นคงทนถาวร และในที่สุดอาจจะลืมได้
3. กฎแห่งการใช้ (Law of Use and Disuse) การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ความมั่นคงของการเรียนที่จะเกิดขึ้น หากได้นำมาใช้บ่อย ๆ หากไม่ได้นำมาใช้อาจจะลืมได้
4. กฎแห่งผลที่พึงพอใจ (Law of Effect) เมื่อบุคคลได้รับผลที่พึงพอใจ ย่อมอยากจะทำต่อไป ถ้าได้รับผลที่พึงพอใจ จะไม่ยอมเรียน ดังนั้นการได้รับผลที่พึงพอใจจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียน

Herzberg (1995, pp. 113-115 อ้างถึงใน รัชนิวรรณ สุขเสนา, 2550, หน้า 64) ได้กล่าวถึงทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจไว้ ดังนี้ ความพึงพอใจมีในการทำงานในการเรียน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ปัจจัย คือ

1. ปัจจัยกระตุ้น (Motivation Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับการทำงาน ซึ่งมีผลก่อให้เกิดความพึงพอใจในการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบด้วย
 - 1.1 ความสำเร็จในการทำงาน หมายถึง บุคคลสามารถแก้ไข ปัญหาจากการทำงานได้จนทำงานให้สำเร็จ จึงเกิดความพึงพอใจในผลสำเร็จนั้น
 - 1.2 การได้รับการยอมรับนับถือ หมายถึง การได้รับการยอมรับในความรูความสามารถจากผู้บังคับบัญชา ผู้ร่วมงาน และบุคคลอื่นในองค์กร
 - 1.3 ลักษณะงาน หมายถึง งานที่น่าสนใจท้าทาย ความสามารถให้ร่วมมือทำตั้งแต่ต้นจนจบ เป็นงานที่ต้องการความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

1.4 ความรับผิดชอบ หมายถึง การได้รับการมอบหมายงานให้รับผิดชอบและอำนาจตัดสินใจงานนั้นอย่างเต็มที่โดยปราศจากการควบคุมอย่างใกล้ชิด

1.5 ความก้าวหน้าในงาน หมายถึง การได้เลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่งให้สูงขึ้นรวมทั้งการได้รับการศึกษาความรู้เพิ่มเติม

2. ปัจจัยจำจุน (Hygiene Factors) เป็นปัจจัยที่จำกัดความไม่พึงพอใจในงานและปัจจัยที่ช่วยให้บุคคลยังคงปฏิบัติงานได้ตลอดเวลา ประกอบด้วย

2.1 ค่าตอบแทน หมายถึง อัตราเงินเดือนและผลประโยชน์อื่นที่ได้รับจากการปฏิบัติงาน

2.2 โอกาสที่ได้รับความก้าวหน้าในอนาคต

2.3 สัมพันธภาพระหว่างบุคคล หมายถึง การติดต่อสื่อสารและสัมพันธภาพระหว่างผู้บังคับบัญชากับผู้ร่วมงาน หรือระหว่างเพื่อนร่วมงาน

2.4 ความมั่นคงปลอดภัยในการทำงาน หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อความมั่นคงในหน้าที่การงาน

2.5 สภาพการทำงาน หมายถึง ตารางการทำงานวัสดุอุปกรณ์และสภาพแวดล้อมในการปฏิบัติงาน

2.6 นโยบายองค์กร หมายถึง นโยบายการบริหารและการปฏิบัติงานในองค์กรการปฏิบัติงาน

3. หลักในการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ

สำหรับการวัดและประเมินผลเป็นสิ่งสำคัญอย่างมาก เพื่อที่จะทราบผลว่าเป็นไปตามเป้าหมายหรือไม่ รวมไปถึงรูปแบบการสร้างแบบสอบถามว่ามีระดับความพึงพอใจระดับใด ซึ่ง บุญชม ศรีสะอาด (2545, หน้า 63-71) กล่าวถึง การสร้างแบบถามความพึงพอใจดังต่อไปนี้

1. โครงสร้างแบบสอบถาม มีส่วนประกอบโครงสร้าง 3 ส่วน

1.1 คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม เป็นส่วนแรกของการสอบถาม โดยระบุจุดมุ่งหมายและความสำคัญที่ให้อบบแบบสอบถาม คำอธิบายลักษณะของแบบสอบถามและวิธีตอบ พร้อมยกตัวอย่างประกอบ และตอนสุดท้ายจะกล่าวขอบคุณล่วงหน้า แล้วระบุชื่อเจ้าของแบบสอบถาม

1.2 สถานภาพทั่วไป เป็นรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม เช่น อายุ เพศ การศึกษา

1.3 ข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมที่จะวัด ซึ่งอาจแยกเป็นพฤติกรรมย่อย ๆ แล้วสร้างข้อคำถามวัดพฤติกรรมย่อย ๆ นั้น

2. รูปแบบของแบบสอบถาม ข้อคำถามในแบบสอบถามอาจมีลักษณะเป็นปลายเปิดหรือแบบปลายปิด แบบสอบถามฉบับหนึ่งอาจเป็นแบบปลายเปิดทั้งหมดหรือแบบผสมก็ได้ ดังนี้

2.1 ข้อคำถามแบบปลายเปิด (Open-ended Form or Unstructured Questionnaire) เป็นคำถามที่ไม่ได้กำหนดคำตอบไว้ให้เลือกตอบ แต่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบแบบสอบถามตอบ โดยใช้คำพูดของตนเอง

2.2 ข้อคำถามปลายปิด (Closed Form or Structured Questionnaire) เป็นคำถามที่มีคำตอบให้ผู้เขียน เขียนเครื่องหมายลงหน้าข้อความ หรือตรงกับช่องที่เป็นความจริงหรือความเห็นของตน มีหลายแบบ ได้แก่

2.2.1 แบบให้เลือกตอบคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงหรือความคิดเห็นของตนคำตอบเดียว จาก 2 คำตอบ

2.2.2 แบบให้เลือกตอบคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงหรือความคิดเห็นของตนเพียงคำตอบเดียว จากหลายคำตอบ

2.2.3 แบบให้เลือกตอบคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงหรือความคิดเห็นของตนได้หลายคำตอบ

2.2.4 แบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) โดยให้ผู้ตอบตอบตามระดับความเห็นของตน อาจจัดในรูปตาราง

2.2.5 แบบผสม หมายถึง มีหลายแบบอยู่ด้วยกัน

2.2.6 แบบให้เรียงลำดับความสำคัญ โดยเขียนเรียงลำดับความชอบต่อสิ่งนั้น

2.2.7 แบบเติมคำสั้น ๆ ลงในช่องว่าง สิ่งที่เคยมีเฉพาะเจาะจง

3. หลักเกณฑ์การสร้างแบบสอบถาม มีดังนี้

3.1 กำหนดจุดมุ่งหมายให้แน่นอนว่าต้องการถามอะไร

3.2 สร้างคำถามให้ตรงกับจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

3.3 เรียงข้อคำถามตามลำดับให้ต่อเนื่องสัมพันธ์กันตรงหัวข้อที่ได้วางโครงสร้างเอาไว้

3.4 ไม่ควรให้ผู้ตอบตอบมากจนเกินไป เพราะจะทำให้เบื่อหน่าย ไม่ให้ความร่วมมือหรือตอบไม่ตรงกับใจ

- 3.5 ให้ผู้ตอบคำถามมีความลำบากใจน้อยที่สุดในการตอบ ดังนั้น ควรใช้คำถามแบบปลายปิด ผู้ตอบแบบสอบถามเพียงแต่กาตอบแบบสอบถาม
- 3.6 สร้างข้อความให้มีลักษณะที่ดี คือมีลักษณะ ดังนี้
- 3.6.1 ใช้ภาษาที่ชัดเจนเข้าใจง่ายไม่กำกวม ไม่มีความซับซ้อน
 - 3.6.2 ใช้ข้อความที่สั้นกะทัดรัด ไม่มีส่วนฟุ่มเฟือย
 - 3.6.3 เป็นข้อความที่เหมาะสมกับผู้ตอบโดยคำนึงถึงสติปัญญาระดับการศึกษา ความสนใจของผู้ตอบ
 - 3.6.4 แต่ละข้อควรถามเพียงคำถามเดียว
 - 3.6.5 หลีกเลี่ยงคำถามที่จะตอบได้หลายทาง
 - 3.6.6 หลีกเลี่ยงคำถามที่จะทำให้ผู้ตอบเบื่อหน่าย ไม่รู้เรื่องหรือไม่สามารถตอบได้
 - 3.6.7 หลีกเลี่ยงคำที่ผู้ตอบตีความแตกต่างกัน เช่น บ่อย ๆ เสมอ ๆ รวย ไร่ ฉลาด
 - 3.6.8 ไม่ใช่คำถามที่เป็นคำถามนำผู้ตอบให้ตอบตามแนวหนึ่งแนวใด
 - 3.6.9 ไม่ควรเป็นคำถามที่ผู้ตอบเกิดความลำบากใจหรืออึดอัดใจ
 - 3.6.10 ไม่ถามในสิ่งที่รู้แล้ว หรือวัดด้วยวิธีอื่นได้ดีกว่า
 - 3.6.11 ไม่ถามในเรื่องที่เป็นความลับ
 - 3.6.12 คำตอบที่ให้เลือกในข้อความควรมีให้ครอบคลุมกลุ่มตัวอย่างทุกคนสามารถเลือกตอบได้ ตรงกับความเป็นจริงตามที่ต้องการตอบ
4. มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) เป็นมาตราส่วนวัดชนิดหนึ่งที่ใช้เป็นเครื่องมือประเภทแบบสอบถาม แบบวัดด้านจิตพิสัย เช่น เจตคติ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีลักษณะสำคัญ 4 ประการ ดังนี้
- 4.1 มีระดับความเข้มข้นให้ผู้ตอบเลือกตอบตามความคิดเห็น เหตุผล สภาพความเป็นจริง ตั้งแต่ 3 ระดับขึ้นไป
 - 4.2 ระดับที่เลือกอาจเป็นชนิดที่มีด้านบวกและด้านลบในข้อเดียวกัน หรือมีเฉพาะด้านใดด้านหนึ่ง โดยที่อีกด้านหนึ่งจะเป็นศูนย์หรือระดับน้อยมาก
 - 4.3 บางข้อมีลักษณะเชิงนิมาน (Positive Scale) บางข้อมีลักษณะเชิงนิเสธ (Negative Scale)
 - 4.4 สามารถแปลงผลตอบเป็นคะแนนได้ จึงสามารถวัดความคิดเห็น คุณลักษณะจิตพิสัยออกมาเป็นเชิงปริมาณได้

แบบสอบถามความพึงพอใจ ซึ่งมีความสำคัญต่อข้อความคำถามที่จะต้องครอบคลุมในช่วงของความพึงพอใจทั้งหมด แต่ละข้อความจะระบุความพึงพอใจที่มีอยู่ วิธีการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2556 อ้างถึงใน พัฒนาพรหมณี และคณะ, 2553, หน้า 63-64) มีดังนี้

1. กำหนดเป้าหมายของความพึงพอใจว่า คืออะไร มีโครงสร้างลักษณะใด ซึ่งควรกำหนดเป้าหมายให้ชัดเจนเป็นเรื่อง ๆ ลงไปว่าจะประเมินความพึงพอใจด้านใดบ้าง จากนั้นให้ความหมายของความพึงพอใจว่าหมายถึงอะไรบ้าง ต่อไปจึงกำหนดโครงสร้างของความพึงพอใจว่าประกอบด้วยด้านใดบ้าง แต่ละด้านจะประกอบด้วยตัวแปรอะไรบ้าง ซึ่งอาจกำหนดประเด็นกว้าง ๆ เป็นข้อ ๆ
2. รวบรวมข้อความเกี่ยวกับความพึงพอใจที่มีต่อเป้าหมาย หลีกเลียงข้อความกำกวม ไม่น้อยกว่า 20 ข้อ โดยกำหนดข้อความจากโครงสร้างความพึงพอใจที่ได้กำหนดไว้แล้ว แบ่งเป็นด้าน ๆ แล้วสร้างและรวบรวมข้อความแต่ละด้านตามประเด็นที่กำหนดไว้
3. นำข้อความที่สร้างแล้วไปทดลองใช้เพื่อตรวจสอบความชัดเจนของข้อความว่าตรงตามโครงสร้างของการประเมินความพึงพอใจตามที่ได้กำหนดไว้แล้วในแต่ละด้านและในแต่ละประเด็นย่อยหรือไม่ หากมีความคลุมเครือหรือไม่ชัดเจนจะได้แก้ไขก่อนสร้างเป็นแบบสอบถาม จากนั้นทดลองใช้กับผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 10 เท่าของจำนวนข้อในพื้นที่ที่คล้ายคลึงกันหรือใกล้เคียงกับพื้นที่ในการเก็บข้อมูลจริง
4. กำหนดน้ำหนักในการตอบแต่ละตัวเลือก โดยกำหนดน้ำหนักคะแนนเป็น 5, 4, 3, 2, 1

จากข้อความข้างต้น ผู้วิจัยได้ศึกษาในหลักการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ ซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้ 1) กำหนดเป้าหมายหรือหัวข้อที่ต้องการประเมิน 2) กำหนดหัวข้อแบ่งออกเป็นด้าน ๆ ประเด็นต่าง ๆ ที่ต้องการ 3) สร้างข้อความคำถามในด้านต่าง ๆ จำนวน 20 ข้อ หรือตามที่ผู้วิจัยต้องการวัด และ 4) กำหนดน้ำหนักในแต่ละประเด็นตามน้ำหนักที่ต้องการ โดยผู้วิจัยกำหนดเป็น Rating Scale คือ 5 = มากที่สุด 4 = มาก 3 = ปานกลาง 2 = น้อย 1 = น้อยที่สุด

4. การสร้างความพึงพอใจในการเรียน

ความพึงใจในการเรียน การที่จะเกิดความพึงพอใจได้นั้น จะต้องมียุทธศาสตร์ที่จะก่อให้เกิดความพึงพอใจ ความชื่นชอบให้เกิดขึ้นได้ ซึ่งมีนักการศึกษาหรือนักจิตวิทยากล่าวถึงการสร้างความพึงพอใจในการเรียนไว้ ดังนี้

ประสาธ อิศรปริดา (2546, หน้า 331-334 อ้างถึงใน นิดา โมทนา, 2558, หน้า 100-101) ได้กล่าวถึงหลักในการสร้างแรงจูงใจในการเรียนไว้อย่างสรุป ไว้ดังนี้

1. การสร้างเสริมความเชื่อมั่น และการคาดหวังเชิงบวกในการเรียนแก่เด็ก
 - 1.1 ให้เด็กเริ่มเรียนในสิ่งที่มีความยากที่เด็กสามารถทำได้ แล้วจึงค่อย ๆ เลื่อนไปเรียนในสิ่งที่มีความยากมากขึ้นในขั้นต่อไป
 - 1.2 กำหนดจุดมุ่งหมายของบทเรียนให้แจ่มชัด และแน่ใจว่าสามารถสอนให้เด็กเกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายนั้นได้
 - 1.3 เน้นการเปรียบเทียบกับตนเองมากกว่าการเปรียบเทียบกับผู้อื่น
 - 1.4 สื่อให้เด็กทราบว่าความสามารถในการเรียนเป็นสิ่งที่พัฒนาปรับปรุง
 - 1.5 เสนอแม่แบบ (Model) หรือแบบฉบับที่ดีแก่เด็ก
2. การให้เด็กเห็นคุณค่าของสิ่งที่เรียน
 - 2.1 ครูควรเตรียมกิจกรรมที่สอดคล้องกับความสนใจของเด็ก
 - 2.2 การกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็น
 - 2.3 การทำบทเรียนให้สนุก
 - 2.4 การสอนเนื้อหาที่แปลกใหม่ และใช้วิธีการที่หลากหลาย
 - 2.5 การเน้นให้เด็กเห็นว่าเนื้อหาที่เรียนในปัจจุบันมีความสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงกับชีวิตในอนาคตอย่างไร
 - 2.6 การเตรียมรางวัลสำหรับผู้เรียน
3. การช่วยให้เด็กเกิดความมุ่งมั่นและใส่ใจในสิ่งที่เรียน
 - 3.1 เปิดโอกาสให้เด็กได้ตอบสนองให้มาก
 - 3.2 เปิดโอกาสให้เด็กทำงานสำเร็จ
 - 3.3 หลีกเลี่ยงการให้ความสำคัญของคะแนน และไม่เน้นการแข่งขัน
 - 3.4 สำหรับงานที่ยาก ๆ ครูควรใช้เวลาในการทำงานเพิ่มขึ้นมากกว่าใช้วิธีลดความยากของงานให้ง่ายลง
 - 3.5 เสนอแม่แบบ (Model) ที่ดีแก่เด็ก
 - 3.6 สอนกลเม็ดในการเรียนแก่เด็ก

เหมยวดี ทาศรีภู (2559, หน้า 85-86) กล่าวถึงการสร้างความพึงพอใจในการเรียนไว้ว่า หลักในการสร้างความพึงพอใจที่ดีในการเรียน ครูควรจัดสิ่งแวดล้อมหรือประสบการณ์ที่ทำให้นักเรียนเกิดความพึงพอใจและสนุกสนาน ครูจะต้องเป็นต้นฉบับที่ดีทั้งด้านความคิด ความประพฤติและเรื่องระเบียบวินัย ด้านเรียนรู้และด้านสังคม ในส่วนของ

การเปลี่ยนแปลงความพึงพอใจในการเรียน คือ ให้การแนะแนว โดยชี้แนะแนวทางการปฏิบัติต่อการเรียนรู้ให้ถูกต้องและเหมาะสม ชี้ให้เห็นแนวโน้มที่จะตอบสนองในทางบวกต่อสิ่งที่ทำ คุณประโยชน์แก่ตนเอง พยายามให้การเสริมแรงที่ตรงกับความถนัดและความต้องการแก่เด็กแต่ละคน เพื่อให้กำลังใจที่จะเรียนมากกว่าการลงโทษ พยายามให้เด็กได้ลงมือปฏิบัติด้วยตัวเอง และมีส่วนรับผิดชอบต่อส่วนนั้น เช่น การสอนโดยโครงงาน นักเรียนได้ศึกษาและลงมือปฏิบัติจริงด้วยตัวเอง ทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจและในที่สุดนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ในวิชานั้น ๆ

จากข้อความข้างต้น มีนักวิชาการได้กล่าวถึงการสร้างความพึงพอใจในการเรียน ซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้ หลักในการสร้างความพึงพอใจในการเรียน ซึ่งครูผู้สอนจะต้องจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียน โดยที่สภาพแวดล้อมหรือการเรียนการสอนที่สนุกสนาน เน้นให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติโดยไม่เน้นการท่อง ครูบรรยายตลอดคาบเรียน ซึ่งจะก่อให้เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนรู้ ฉะนั้น ผู้สอนจะต้องกระตุ้นการเรียนรู้ของผู้เรียนตลอด และสร้างบทเรียนที่สนุกต่อการเรียน พร้อมทั้งเรียนอย่างมีเป้าหมายทั้งผู้เรียนและผู้สอน อันจะนำไปสู่การเรียนการสอนที่มีคุณภาพและผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนของรายวิชาดังกล่าว

5. คุณลักษณะของเครื่องมือวัดความพึงพอใจ

ในการสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ประเมินความพึงพอใจในการทำงานของบุคคลนั้น จะต้องศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน มีนักวิชาการได้กล่าวถึงคุณลักษณะของเครื่องมือหรือแบบสอบถามความพึงพอใจ ซึ่งควรมีคุณลักษณะ ดังต่อไปนี้ (ทองสุข วงศ์ทิพย์, 2549, หน้า 45)

1. ความถูกต้อง แบบสอบถามวัดความพึงพอใจในการทำงานจะต้องวัดสิ่งที่มุ่งหมายจะวัดคำถามต่าง ๆ และจะต้องมีความสัมพันธ์ระหว่างกันสูง
2. ความเชื่อถือได้ แบบสอบถามความพึงพอใจในการทำงานจะต้องให้ผลลัพธ์ที่แน่นอนและมีคำถามหลายข้อที่วัดแต่ละลักษณะของความพึงพอใจในการทำงาน
3. เนื้อหาแบบสอบถามความพึงพอใจในการทำงาน จะต้องระบุปัจจัยที่กระทบต่อชีวิตการทำงานและความมีประสิทธิภาพขององค์กร
4. ภาษา คำถามที่ใช้จะต้องชัดเจน ไม่คลุมเครือและใช้ได้กับองค์กรหลายประเภท

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า คุณลักษณะของเครื่องมือที่ใช้ในการวัดความพึงพอใจ ต้องมีความถูกต้อง น่าเชื่อถือได้ ในแบบสอบถามที่กำหนดไว้ตามความมุ่งหมายและมีความสัมพันธ์กัน ภาษาที่ใช้ต้องมีความชัดเจนเข้าใจง่าย ซึ่งจะนำไปสู่เครื่องมือที่มีคุณภาพได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศและงานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและนำมาเป็นแนวทางในการวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

1. งานวิจัยในประเทศ

ณัฐพร พรหมวัง (2562, บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้ Activity-Based Learning ร่วมกับ 2W3P และทฤษฎีการวางเงื่อนไข การกระทำ ที่ส่งผลต่อความสามารถในการฟัง-พูด เจตคติ และความมั่นใจในตนเอง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้ Activity-Based Learning ร่วมกับ 2W3P และทฤษฎีการวางเงื่อนไข การกระทำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.72 มีค่าสัมประสิทธิ์ความผันแปรเท่ากับ 0.08 2) ชุดการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้ Activity-Based Learning ร่วมกับ 2W3P และทฤษฎีการวางเงื่อนไขการกระทำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ชุดการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้ Activity-Based Learning ร่วมกับ 2W3P และทฤษฎีการวางเงื่อนไขการกระทำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ส่งผลให้นักเรียนมีเจตคติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) ชุดการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้ Activity-Based Learning ร่วมกับ 2W3P และทฤษฎีการวางเงื่อนไขการกระทำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ส่งผลให้นักเรียนมีความมั่นใจในตนเองหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 5) ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ เจตคติ และความมั่นใจในตนเองของนักเรียนที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) หลังได้เรียนด้วยชุดการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้ Activity-Based Learning ร่วมกับ 2W3P และทฤษฎีการวางเงื่อนไขการกระทำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จิตรารัตน์ นคร (2563, บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่อง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สถานการณ์จำลองประกอบสื่อมัลติมีเดีย วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง English for daily life ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการหาค่าประสิทธิภาพของการเรียนโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สถานการณ์จำลอง ประกอบสื่อ

มัลติมีเดีย มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 86.82/87.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 2) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้สถานการณ์ จำลองประกอบ สื่อมัลติมีเดียสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้สถานการณ์จำลอง สื่อมัลติมีเดียสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ณัฐสุตา สุภารัตน์ (2563, บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นและเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติมีผลคะแนนการพูด ภาษาญี่ปุ่นหลังเรียนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 79.49 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานร้อยละ 70 ที่กำหนดไว้ มีผลคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ภาพรวมอยู่ในระดับมาก

พรเทพ เจริญทนต์ (2563, หน้า 64) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยใช้บทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนสตรีสิริเกศ ผลวิจัยพบว่า การจัดกิจกรรมเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น 1) ผลการประเมินค่าประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ เท่ากับ 78/83 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ 75/75 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยใช้บทบาทสมมติมีคะแนนหลังเรียน คะแนนเฉลี่ย 33.39 นักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยใช้บทบาทสมมติ เทียบกับเกณฑ์การผ่านคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 60.00 จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00

เมธาวี ปัญญาจันทร์สว่าง และสุรัตนา อติพัฒน์ (2565, บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านมีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความพึงพอใจของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน อยู่ในระดับมาก ($M = 4.45$, $S.D. = 0.41$)

ธนันพัชญ์ ตันติคงพันธ์ (2565, บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาญี่ปุ่นโดยใช้แนวคิดห้องเรียนกลับด้านร่วมกับการสอนแบบตรงในชั้นเรียน เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง-พูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาญี่ปุ่น ซึ่งผลวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีทักษะการฟังภาษาญี่ปุ่นสูงกว่ากลุ่มควบคุม

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และกลุ่มทดลองมีทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญสถิติที่ระดับ .01 หลังจากการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านร่วมกับสอนแบบตรง และนักเรียนกลุ่มทดลองมีความพึงพอใจสำหรับการเรียนตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน ร่วมกับการสอนแบบตรง อยู่ในระดับความพึงพอใจมาก

ยุพดี หวลอารมณ์ (2565, หน้า 148) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนห้องเรียนกลับด้านผ่าน Zoom Meeting ผลการวิจัยพบว่า การจัดกิจกรรมเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น ผลการประเมินค่าประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้เท่ากับ 84/93 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ 80/80

พนิตดา สีนบัว (2566, หน้า 218) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการฟังภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยเกมดิจิทัลเพื่อการศึกษา ซึ่งผลการวิจัยพบว่า 1) ทักษะการฟังภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยเกมดิจิทัลเพื่อการศึกษาหลังเรียน (ค่าเฉลี่ย 15.76, S.D. = 2.99) สูงกว่าก่อนเรียน (ค่าเฉลี่ย 10.65, S.D. = 6.61) และนักเรียนมีพัฒนาการทักษะการฟังภาษาญี่ปุ่นเพิ่มขึ้นร้อยละ 55.872) ผลจากการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเกมดิจิทัลเพื่อการศึกษา พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความคิดเห็นโดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.74, S.D. = 0.25)

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Makita (1995, pp. 317-325) ได้ศึกษาประสิทธิผลของกิจกรรมการแสดงละครและกิจกรรมบทบาทสมมติในห้องเรียนภาษาญี่ปุ่น วัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ เพื่ออธิบายถึงประสิทธิผลของกิจกรรมการแสดงละครและกิจกรรมบทบาทสมมติที่เอื้อประโยชน์ต่อความเข้าใจในการเรียนภาษาในระดับมหาวิทยาลัยในประเทศญี่ปุ่น กิจกรรมการแสดงละครและบทบาทสมมติเป็นเทคนิคการเรียนที่มีค่ามาก ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการพัฒนาในการเรียนภาษาที่สอง นักเรียนควรมีโอกาสนำประสบการณ์ที่ได้เรียนไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างแท้จริง ทั้งนี้ครูสามารถจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่หลากหลาย เพื่อให้นักเรียนได้บรรลุตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสารได้ นอกจากนี้กิจกรรมบทบาทสมมดียังช่วยให้ครูสร้างสรรค์วิธีการเรียนด้วยบรรยากาศสนุกสนาน ซึ่งจะสามารถกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาตามเป้าที่ตั้งไว้ กิจกรรมที่หลากหลายในการเรียนแสดงละคร หรือบทบาทสมมตินั้น ส่งเสริมให้ครูได้ให้โอกาสแก่นักเรียนในการใช้ภาษาเป้าหมายในสถานการณ์ที่หลากหลายและในบริบทของการใช้ภาษาอย่างมีความหมาย

Collier (2001, Abstract) ได้ทำรายงานการบรรยายเกมสร้างสรรค์ สำหรับ
 ผู้ใช้ภาษา : กิจกรรมที่สร้างแรงจูงใจในการใช้ภาษาเป็นการใช้เกมบทบาทสมมติ และ
 สถานการณ์จำลอง ในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (ESL) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
 เพื่อสร้างกำลังใจในการเรียนรู้เรื่องใหม่ และใช้ความรู้และทักษะให้กว้างขวางออกไปเป็นการ
 แนะนำเกมและวิธีที่จะสร้างกิจกรรมในห้องเรียน (เกม บทบาทสมมติ และการสร้าง
 สถานการณ์จำลอง) เพื่อเป็นสื่อเสริมให้นักเรียนแต่ละคนใช้ภาษาได้คล่องแคล่วยิ่งขึ้น สื่อที่ใช้
 คือ เกมบัตรคำที่เหมาะสมกับเนื้อหาในบทเรียนแต่ละระดับชั้นสร้างเกมพื้นฐาน 3 เกม เพื่อพัฒนา
 เด็กที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและโรงเรียนสองภาษาเกมแต่ละชุด มีคำแนะนำในการ
 ใช้อย่างละเอียด ตั้งแต่ส่วนประกอบ การจัดกลุ่ม จุดประสงค์ ขั้นตอน และกลยุทธ์ในการเล่น

Asaka, Shinozaki & Yoshida (2018, p. 84) ได้ทำวิจัยเรื่อง ผลการจัดการ
 เรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านต่อเจตคติของนักเรียนญี่ปุ่น ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
 รายวิชาภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ผลปรากฏว่า 1) การนำกลยุทธ์ห้องเรียน
 กลับด้านมาใช้ในการสอนแบบ Present Progressive ดูเหมือนจะมีบทบาทในการยกระดับ
 ไวยากรณ์และการพูดของนักเรียนมากขึ้น 2) ความแตกต่างของผลลัพธ์เมื่อวิเคราะห์ผลการ
 ทดสอบหลังเรียนทั้งหมด ซึ่งบ่งชี้ได้ว่าห้องเรียนกลับทางยังไม่สามารถสรุปว่าเป็นวิธีที่มี
 ประสิทธิภาพ และ 3) แบบสอบถามและการสัมภาษณ์แสดงให้เห็นว่าทัศนคติของนักเรียนและ
 ครูต่อการใช้แนวคิดห้องเรียนกลับด้านในชั้นเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศนั้น
 เป็นไปในทางที่ดี

Mori (2018, Abstract) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ ห้องเรียนกลับด้าน: รูปแบบการ
 เรียนการสอนเพื่อส่งเสริมกิจกรรมการเรียนรู้ ผลการศึกษาพบว่า ห้องเรียนกลับด้านเหมาะ
 สำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ประสบผล โดยผ่านกระบวนการเรียนรู้แบบนอกห้องเรียน
 และในห้องเรียน ดังนั้น ห้องเรียนกลับด้านจึงเป็นหนึ่งในรูปแบบการจัดการเรียนการสอน
 ที่มีประสิทธิภาพมาก สำหรับการทำความเข้าใจในเนื้อหาและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก
 ให้มีประสิทธิภาพ

จากการศึกษาผลวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า การเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน
 เป็นการจัดการเรียนการสอนที่สามารถสร้างผลสัมฤทธิ์ทางเรียนของนักเรียนหลังเรียนสูงขึ้นกว่า
 ก่อนเรียนและเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยให้ผู้เรียนคิดรวบยอด
 ศึกษาเนื้อหาامل่วงหน้าโดยผ่านบทเรียนออนไลน์ หรือจดบันทึกในประเด็นที่สงสัยมาร่วมทำ
 กิจกรรม อภิปรายในห้องเรียนต่อ และร่วมเรียนรู้ในกิจกรรมการเรียนรู้ในห้องเรียน ในส่วนของ
 การเรียนการสอนที่ต่อเนื่องด้วยการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน ซึ่งเน้นให้ผู้เรียนลงมือ

ปฏิบัติด้วยตัวเองด้วยกิจกรรม เช่น การเล่นเกม การแสดงบทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง การทำกิจกรรมร่วมกันระหว่างครูและผู้เรียนหรือผู้เรียนกับผู้เรียน ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ส่งผลต่อให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนมากขึ้น ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจนำแนวคิดห้องเรียนกลับด้านร่วมกับกิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) มาทำการวิจัยครั้งนี้ เพื่อพัฒนาและส่งเสริมทักษะภาษาญี่ปุ่น ให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติโดยผ่านการทำกิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถภาษาญี่ปุ่นด้านการพูดและการฟัง สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 ให้ดียิ่งขึ้น และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนการเรียนภาษาญี่ปุ่นด้วยวิธีสอนในรูปแบบดังกล่าว

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

รายละเอียดในแต่ละขั้นตอนมี ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากร คือ นักเรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนมุกดาวิทยานุกูล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาอุดรธานี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 6 ห้องเรียน รวมนักเรียนทั้งหมด 120 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมุกดาวิทยานุกูล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาอุดรธานี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 16 คน ซึ่งได้มาโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) การจัดชั้นเรียนในแต่ละห้อง จัดแบบความสามารถของผู้เรียน เก่ง ปานกลาง และอ่อน เหมือนกันทุกห้อง โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 5 แผนการจัดการเรียนรู้

1.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประกอบด้วย

1.2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถการฟังภาษาญี่ปุ่น เรื่อง การซื้อของ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นข้อสอบแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ครอบคลุมเนื้อหา ดังตาราง 14

ตาราง 14 แผนระบุแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง เรื่อง การซื้อของ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ที่	เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อ
1	ตัวเลขและแนะนำอักษรคันจิ	1. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์ และตัวอักษรคันจิได้ 2. เพื่อให้นักเรียนใช้คำศัพท์ในประโยคได้ ถูกต้องและเหมาะสม	2
2	ทักทายและสอบถามเส้นทาง - การทักทาย - แนะนำเส้นทาง	1. เพื่อให้นักเรียนถามตอบเกี่ยวกับตัวเอง บอก สัญชาติ ประเทศ และสนทนาเกี่ยวกับข้อมูล พื้นฐาน 2. เพื่อให้นักเรียนถามตอบเกี่ยวกับเส้นทางการ เดินไปสถานที่ที่ต้องการได้	3
3	ร้านสะดวกซื้อหรือร้านอาหาร - การสั่งซื้ออาหารในร้าน สะดวกซื้อ - การสั่งอาหารในร้านอาหาร	1. เพื่อให้นักเรียนถามตอบเกี่ยวกับการสั่ง อาหารได้ 2. เพื่อให้นักเรียนถามตอบเกี่ยวกับราคาสินค้า ลักษณะสิ่งของที่ต้องการและลักษณะนามของ สิ่งของได้	8
4	การสั่งสินค้า การจอง ร้านอาหารแบบออนไลน์ - สิ่งที่ชอบ - ลักษณะสินค้า	1. เพื่อให้นักเรียนสามารถถามตอบเกี่ยวกับ สินค้าได้ โดยระบุลักษณะ ราคา 2. เพื่อให้นักเรียนสามารถพูดสอบถามการสั่ง สิ่งของและจองร้านอาหารออนไลน์ได้	5

ตาราง 14 (ต่อ)

ที่	เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อ
5	สื่อโฆษณา - การฟังพูดสื่อโฆษณา - การฟังพูดสื่อโฆษณา เพื่อความบันเทิง	1. เพื่อให้นักเรียนสามารถฟังประโยค บทสนทนาและข้อความแล้วจับใจความได้	2
รวม (จำนวนข้อ)			20

1.2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น เรื่อง การซื้อของ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถโดยให้นักเรียนสนทนา
จากสถานการณ์ที่กำหนดให้ จำนวน 1 ข้อ 25 คะแนน ซึ่งคะแนนเป็นไปตามเกณฑ์การประเมิน
การพูดของ (Harris) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ทั้งหมด 5 ระดับ

ตาราง 15 เกณฑ์การวัดความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น

ระดับคะแนน	เกณฑ์การพิจารณา
ระดับ 1 การออกเสียง (Pronunciation)	มีปัญหาทางการออกเสียงมากจึงทำให้ไม่เข้าใจในสิ่งที่พูดได้เลย (1 คะแนน)
	มีปัญหาการออกเสียงมาก ยากแก่การทำความเข้าใจ ในคำพูดได้ ผู้ฟังต้องถามซ้ำ (2 คะแนน)
	มีปัญหาในการออกเสียงน้อย ผู้ฟังต้องตั้งใจฟังจึงจะ สามารถเข้าใจ ได้มีการออกเสียงผิดทำให้ผู้ฟังสับสนในบางครั้ง (3 คะแนน)
	ผู้พูดออกเสียงได้ดีแต่มีปัญหาในการออกเสียงอยู่บ้าง แต่ผู้ฟัง สามารถฟังเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร (4 คะแนน)
	ผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดีเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา (5 คะแนน)
ระดับ 2 ไวยากรณ์ (Grammar)	ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้ เนื่องจากใช้ ไวยากรณ์ผิด และเรียงลำดับไม่ถูกต้อง (1 คะแนน)
	ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ง่าย ๆ ได้ แต่มักใช้ไวยากรณ์และการ เรียงคำผิด บ่อย ๆ ทำให้ฟังเข้าใจยาก ประโยคที่พูดผิดไป (2 คะแนน)

ตาราง 15 (ต่อ)

ระดับคะแนน	เกณฑ์การพิจารณา
ระดับ 2 ไวยากรณ์ (Grammar)	ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้งจนทำให้ความหมายของคำ ผิดไป (3 คะแนน)
	ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ้าง แต่สื่อความหมายได้ถูก (4 คะแนน)
	ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ตลอดจนเรียงลำดับคำมีข้อผิดพลาดน้อยมาก และสามารถแก้ไขข้อบกพร่องใหม่ได้อย่างถูกต้อง (5 คะแนน)
ระดับ 3 คำศัพท์ (Vocabulary)	ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายได้เพราะไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์ (1 คะแนน)
	ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดเนื่องจากมีความรู้ด้านคำศัพท์ อย่างจำกัด ทำให้ยากแก่การทำความเข้าใจความหมายของประโยคที่พูด (2 คะแนน)
	ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดในประโยคบทสนทนา เนื่องจากผู้พูดมีปัญหาในการคิดหาคำศัพท์มาใช้ในการสื่อสาร (3 คะแนน)
	ผู้พูดใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมกับสถานการณ์เป็นบางครั้ง (4 คะแนน)
	ผู้พูดมีความสามารถในการใช้คำศัพท์วลีและสำนวน คล่องแคล่วได้ เทียบเท่ากับเจ้าของภาษา (5 คะแนน)
ระดับ 4 ความคล่องแคล่วใน การใช้ภาษา (Fluency)	ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่องในการสนทนาเป็นเวลานานมาก จึงทำให้การสนทนาไม่รู้เรื่อง (1 คะแนน)
	ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่องในการสนทนาบ่อยครั้ง เพราะมีความรู้จำกัดในการใช้ภาษา (2 คะแนน)
	ผู้พูดมีความคล่องแคล่วในการพูดไม่มากนัก เนื่องจากติดขัดเรื่องการใช้ภาษา (3 คะแนน)
	ผู้พูดมีความเร็วและความคล่องแคล่วในการพูด แต่มีการสะดุดเป็นบางครั้ง (4 คะแนน)
	ผู้พูดมีความสามารถในการพูดอย่างคล่องแคล่ว เทียบกับเจ้าของภาษา (5 คะแนน)

ตาราง 15 (ต่อ)

ระดับคะแนน	เกณฑ์การพิจารณา
ระดับ 5 ความเข้าใจ (Comprehension)	ผู้ฟังไม่เข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดสื่อสาร ผู้พูดไม่สามารถพูดสื่อสารเพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจได้ (1 คะแนน)
	ผู้พูดติดขัดในการพูด มักจะพูดซ้ำ ๆ เนื่องจากใช้เวลาในการหาคำพูด (2 คะแนน)
	ผู้พูดเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด และพูดสนทนาได้เป็นส่วนมาก แต่ค่อนข้างช้า (3 คะแนน)
	ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วน แต่มีการพูดข้อความซ้ำเป็นบางครั้ง (4 คะแนน)
	ผู้พูดสามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมด โดยไม่มีปัญหา (5 คะแนน)
รวมทั้งหมด 5 ระดับ	คะแนนรวม 25 คะแนน

1.3 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง การซื้อของ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ ประกอบด้วยข้อคำถาม ดังนี้

ตาราง 16 ข้อคำถามแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน

ด้านครูผู้สอน	
1	ครูเอาใจใส่และให้ความเป็นกันเองกับผู้เรียน
2	ครูแนะนำรูปแบบการสอนโดยใช้แนวคิดห้องเรียนกลับด้านอย่างละเอียด
3	ครูมีการชี้แจง ให้คำแนะนำ นัดหมาย มอบหมายงานและรับ-ส่งสิ่งผ่านช่องทางออนไลน์
4	ครูทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวก รับฟัง และให้คำปรึกษาในเรื่องที่เรียนเมื่อผู้เรียนไม่เข้าใจเกี่ยวกับบทเรียน

ตาราง 16 (ต่อ)

ด้านครูผู้สอน	
5	ครูเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนทั้งในชั้นเรียน และในห้องเรียนออนไลน์
ด้านการจัดการเรียนรู้	
6	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับเนื้อหาและเวลา
7	กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนได้ใช้สื่อออนไลน์และเกมตรงกับความสนใจของนักเรียน
8	กิจกรรมการเรียนรู้มีลำดับขั้นตอนชัดเจนและเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก
9	กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทำความเข้าใจบทเรียนได้หลายรอบ
10	กิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียนส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองโดยไม่จำกัดเวลา ส่งผลให้มีความพร้อมในการทำแบบฝึกหัดเมื่อเข้าเรียนในชั้นเรียน
ด้านการวัดประเมินผลการเรียนรู้	
11	มีวิธีการวัดและประเมินผลมีความชัดเจนและสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน
12	วิธีการวัดผลและประเมินผลมีความหลากหลาย
13	เกณฑ์การวัดและประเมินผลมีความชัดเจนและเหมาะสม
14	มีการตรวจงาน คินงาน และแจ้งข้อมูลป้อนกลับอย่างเหมาะสม
ด้านการเห็นคุณค่าและความเชื่อมั่นในตนเอง	
15	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองกล้าแสดงออก และกล้าแสดงความคิดเห็นมากขึ้น
16	ข้าพเจ้าสามารถทำงานร่วมกับคนอื่นได้ดี
17	ข้าพเจ้าสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ที่ได้รับมอบหมายได้สำเร็จเป็นที่น่าพอใจ
18	ข้าพเจ้ามีความมุ่งมั่นและกระตือรือร้นในการเรียนเพื่อให้ตนเองได้ประสบผลสำเร็จ
19	ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจเวลาที่ใช้ภาษาญี่ปุ่นในการสนทนาหรือถามตอบในชั้นเรียน
20	ข้าพเจ้ากล้าซักถามครูเมื่อมีข้อสงสัยหรือไม่เข้าใจ

2. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

ในการสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ มีลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง การซื้อของ มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

2.1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น หลักสูตรพื้นฐาน 3 ปี ม.4-ม.6) เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับความสำคัญ สาระการเรียนรู้ แนวดำเนินการ คำอธิบายรายวิชา และการวัดและประเมินผล

2.1.2 ศึกษาองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้หลักการหรือแนวทางการสร้าง รวมทั้งวิธีการหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ จากหนังสือ ตำรา งานวิจัย หรือเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

2.1.3 กำหนดองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ สำหรับใช้ในการจัดการเรียนรู้ มีดังนี้

2.1.3.1 ส่วนนำ เป็นส่วนแรกขององค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วย 1) ชื่อหน่วยการเรียนรู้ 2) ชื่อแผนการจัดการเรียนรู้ 3) จำนวนชั่วโมงที่เรียน และ 4) วัน เดือน ปี ที่ดำเนินการจัดการเรียนการสอน

2.1.3.2 ส่วนเนื้อหา ซึ่งประกอบด้วย 1) สาระสำคัญ 2) จุดประสงค์การเรียนรู้ 3) สาระการเรียนรู้หรือเนื้อหา 4) หลักฐานการเรียนรู้ (ชิ้นงาน/ภาระงาน) 5) กิจกรรมการเรียนรู้ 6) สื่อและแหล่งเรียนรู้ และ 7) การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

ในส่วนการจัดกิจกรรมตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน มีขั้นตอน ดังนี้

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียน

ขั้นที่ 1 ขั้นแนะนำวิธีการเรียนรู้และสร้างความสนใจ ผู้สอนชี้แนะวิธีการเรียนรู้กับผู้เรียนและสร้างความสนใจโดยอาศัยสื่อวีดิทัศน์จากผู้สอน Power Point สื่ออินเทอร์เน็ตต่าง ๆ เช่น เกม สื่อบทความ หรือสื่อออนไลน์จาก YouTube สร้างคำถาม หรือจัดกิจกรรมและสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนมีความสนใจในเนื้อหาของบทเรียน โดยนักเรียนเรียนผ่านกลุ่ม Facebook ของรายวิชา จัดทำโดยผู้วิจัย

ขั้นที่ 2 ขั้นสืบค้นและสร้างองค์ความรู้ เพื่อให้เกิดมโนทัศน์รวบยอด นักเรียนสืบค้น ข้อมูลและศึกษาสื่อการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายเพื่อให้เกิดองค์ความรู้และสร้างองค์ความรู้ จากสื่อที่ได้รับจากการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยการใช้สื่อสังคมออนไลน์แสดงความคิดเห็นลงในกระดานสำหรับอภิปรายออนไลน์ของกลุ่ม Facebook

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุปเตรียมความรู้สู่ห้องเรียน นักเรียนเตรียมองค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษา เตรียมข้อสงสัย ประเด็นในการซักถาม โดยการจดบันทึกข้อมูลไว้ เพื่อช่วยเตือนความจำหรือเก็บไว้เป็นหลักฐาน เพื่อนำไปแลกเปลี่ยนเรียนรู้โดยผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ในห้องเรียน

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่โรงเรียน

ขั้นที่ 4 ขั้นนำเข้าสู่กิจกรรม คือการเริ่มอธิบายบทเรียนให้น่าสนใจ เพื่อเป็นการกระตุ้นผู้เรียนและสร้างความพร้อมก่อนรับเนื้อหาความรู้ใหม่และแนะนำกติกาต่าง ๆ และครูกับนักเรียนร่วมอภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากกิจกรรมที่บ้านและนำเสนอข้อมูลจากการอภิปรายออนไลน์ของกลุ่มเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน จัดกิจกรรมได้อย่างราบรื่นและมีเป้าหมาย

ขั้นที่ 5 ขั้นปฏิบัติกิจกรรม คือนักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรมทำงานร่วมกันตามกิจกรรมที่ครูจัดเตรียมไว้ โดยกิจกรรมที่จัดเตรียมสามารถเป็นได้ทั้งกิจกรรมเดี่ยวและกิจกรรมกลุ่ม โดยใช้เกม บทบาทสมมุติ สถานการณ์จำลอง กรณีตัวอย่าง

ขั้นที่ 6 ขั้นสะท้อนความคิดและอภิปราย คือ การให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนประสบการณ์ความคิดความรู้สึกและการเรียนรู้ที่เกิดขึ้น

ขั้นที่ 7 ขั้นสรุปและประเมินผล คือ การรวบรวมความคิดเห็นและข้อมูลต่าง ๆ จากขั้นกิจกรรมและอภิปรายมาประสานกันจนได้ข้อสรุปที่ชัดเจน รวมทั้งกระตุ้นให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมนำประสบการณ์จากการเรียนรู้ที่ได้รับไปปฏิบัติและใช้จริงในชีวิตประจำวัน พร้อมทั้งประเมินผลดูว่าผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้หรือไม่ และมีการมอบหมายงานล่วงหน้าเพื่อให้เป็นการศึกษาด้วยตนเองจาก Google Classroom, VDO, สื่อ Social Media เช่น Facebook แล้วให้นักเรียนสรุปเขียนเนื้อหาหรือคำศัพท์ที่ยากและการตอบคำถาม แล้วนำมาแลกเปลี่ยนกันในช่วงโมงเรียนถัดไป ก่อนเข้าบทเรียนใหม่

2.1.3.3 ส่วนท้าย ซึ่งประกอบด้วย 1) บันทึกหลังสอน และ 2) ภาคผนวก อันเป็นส่วนรวบรวมหลักฐานรายละเอียดข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ เช่น สื่อการเรียนการสอน ใบงาน ใบความรู้ แหล่งเรียนรู้ เครื่องมือวัดและประเมินผล

2.1.4 วิเคราะห์หลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนมุกดาวิทยานุกูล ศึกษาความสัมพันธ์สาระการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาญี่ปุ่น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพื่อนำมาเป็นกรอบในการจัดทำแผนการเรียนรู้ ดังตาราง 17

ตาราง 17 วิเคราะห์เนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ จำนวนชั่วโมง เรื่อง การซื้อของ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ที่	เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวน ชั่วโมง
	ปฐมนิเทศนักเรียน	1. เพื่อสร้างความเข้าใจร่วมกันเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดห้องเรียนกลับด้านร่วมกับกิจกรรมเป็นฐาน 2. เพื่อให้รู้ และเข้าใจแนวทางการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน ร่วมกับกิจกรรมเป็นฐาน 3. เพื่อให้รู้จักพฤติกรรมการทำงานร่วมกัน	
1	ตัวเลขและแนะนำอักษรคันจิ	1. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์และตัวอักษรคันจิได้ 2. เพื่อให้นักเรียนเขียนตัวอักษรคันจิได้ 3. เพื่อให้นักเรียนใช้คำศัพท์ในประโยคได้ถูกต้องและเหมาะสม	2
2	ทักทายและสอบถามเส้นทาง -แนะนำเส้นทาง	1. เพื่อให้นักเรียนถามตอบเกี่ยวกับตัวเอง บอกสัญชาติ ประเทศ และสนทนาเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐาน 2. เพื่อให้นักเรียนถามตอบเกี่ยวกับเส้นทางในการเดินทางไปสถานที่ที่ต้องการได้	2
3	ร้านสะดวกซื้อหรือร้านอาหาร - การสั่งซื้ออาหารในร้าน สะดวกซื้อ - การสั่งอาหารใน ร้านอาหาร	1. เพื่อให้นักเรียนสามารถฟังและพูดเพื่อถามตอบเกี่ยวกับการสั่งอาหารได้ 2. เพื่อให้นักเรียนถามตอบเกี่ยวกับราคาสินค้า ลักษณะสิ่งของที่ต้องการและลักษณะนามของสิ่งของได้	6
4	การสั่งสินค้า การจอง ร้านอาหารแบบออนไลน์ - สิ่งที่ชอบ - ลักษณะสินค้า	1. เพื่อให้นักเรียนสามารถถามตอบเกี่ยวกับสินค้าได้โดยระบุลักษณะ ราคา 2. เพื่อให้นักเรียนสามารถพูดสอบถามการสั่งสิ่งของและจองร้านอาหารออนไลน์ได้	4
5	สื่อโฆษณา - การฟังพูดสื่อโฆษณา - การฟังพูดสื่อโฆษณา เพื่อความบันเทิง	1. เพื่อให้นักเรียนสามารถฟังประโยคบทสนทนาและข้อความแล้วจับใจความได้ 2. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจถึงวัฒนธรรมการใช้ภาษาของประเทศญี่ปุ่น	2
รวม (จำนวนชั่วโมง)			16

2.1.5 เขียนแผนการจัดการเรียนรู้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 5 แผนการจัดการเรียนรู้ ดังตาราง 18

ตาราง 18 ตารางกำหนดแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การซื้อของ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

แผน ที่	เรื่อง	จุดประสงค์การเรียนรู้	กิจกรรมที่ใช้	จำนวน ชั่วโมง
ปฐมนิเทศนักเรียน		1. เพื่อสร้างความเข้าใจร่วมกันเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน 2. เพื่อให้รู้และเข้าใจแนวทางการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน 3. เพื่อให้รู้จักพฤติกรรมการทำงานร่วมกัน		
1	ตัวเลขและ แนะนำ อักษรคันจิ	1. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์และตัวอักษรคันจิได้ 2. เพื่อให้นักเรียนเขียนตัวอักษรคันจิได้ 3. เพื่อให้นักเรียนใช้คำศัพท์ในประโยคได้ถูกต้องและเหมาะสม	กิจกรรมเกม - เกม빙โก - เกมคันจิ จิกซอร์	2
2	ทักทายและ สอบถาม เส้นทาง	1. เพื่อให้นักเรียนถามตอบเกี่ยวกับตัวเอง บอกลักษณะ ประเทศ และสถานที่เกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐาน 2. เพื่อให้นักเรียนถามตอบเกี่ยวกับเส้นทาง การเดินทางไปสถานที่ที่ต้องการได้	กิจกรรม บทบาทสมมติ	2
3	ร้านสะดวก ซื้อหรือ ร้านอาหาร	1. เพื่อให้นักเรียนถามตอบเกี่ยวกับการสั่งอาหารได้ 2. เพื่อให้นักเรียนถามตอบเกี่ยวกับราคาสินค้า ลักษณะสิ่งของที่ต้องการและลักษณะนามของสิ่งของได้	กิจกรรม สถานการณ์ จำลอง	6
4	การสั่งสินค้า การจอร์น อาหาร แบบออนไลน์	1. เพื่อให้นักเรียนสามารถถามตอบเกี่ยวกับสินค้าได้ โดยระบุลักษณะ ราคา 2. เพื่อให้นักเรียนสามารถพูดสอบถามการสั่งสิ่งของ และจอร์นร้านอาหารออนไลน์ได้	1. กรณี ตัวอย่าง 2. กิจกรรม สถานการณ์ จำลอง	4

ตาราง 18 (ต่อ)

แผน ที่	เรื่อง	จุดประสงค์การเรียนรู้	กิจกรรมที่ใช้	จำนวน ชั่วโมง
5	สื่อโฆษณา	1. เพื่อให้นักเรียนสามารถฟังประโยค บทสนทนาและข้อความแล้วจับใจความได้ 2. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจถึงวัฒนธรรมการใช้ภาษา ของประเทศญี่ปุ่น	กิจกรรมเกมสื่อ การตัดสินใจ	2
รวม (จำนวนชั่วโมง)			16	

2.1.6 นำร่างแผนการจัดการเรียนรู้ไปให้คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม และให้ข้อเสนอแนะ

2.1.7 ปรับปรุงแก้ไขร่างแผนการจัดการเรียนรู้ตามข้อเสนอแนะของ
คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

2.1.8 สร้างแบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีขั้นตอน
ดังนี้

2.1.8.1 ศึกษาหลักการและแนวทางการสร้างแบบประเมิน แผนการจัดการ
เรียนรู้ จากหนังสือตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1.8.2 กำหนดลักษณะของแบบประเมิน เป็นชนิดมาตราประมาณค่า
5 ระดับ มีการให้คะแนน 5, 4, 3, 2 และ 1 หมายถึง มีความเหมาะสม มากที่สุด มาก
ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ตามลำดับ

2.1.8.3 เขียนรายการประเมินจำแนกตามองค์ประกอบของแผนการจัดการ
เรียนรู้

2.1.8.4 จัดทำแบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้
ที่สมบูรณ์ สำหรับนำไปใช้ในการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ต่อไป

2.1.9 ประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น
โดยใช้แบบประเมินถูกต้องความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน
5 ท่าน ประกอบด้วย

2.1.9.1 ดร.ปทุมทริกา น้อยนันท อาจารย์ประจำสาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและ
การสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

2.1.9.2 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ญาดาวิ ไชยมาตย์ อาจารย์ประจำสาขา
วิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

2.1.9.3 นางสาวณัฐยา พาที ครูวิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนบ้านไผ่ จังหวัดขอนแก่น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาขอนแก่น

2.1.9.4 นางวิมลรัตน์ วาริยาตร์ ครูวิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนธาตุพนม จังหวัดนครพนม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครพนม

2.1.9.5 นายกันตวิญญ์ งามสิทธิ์ ครูวิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียน
อากาศอำนวยศึกษา จังหวัดสกลนคร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสกลนคร
โดยพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ประกอบด้วย 1) ความเหมาะสมความสอดคล้อง
สาระสำคัญ 2) จุดประสงค์การเรียนรู้ 3) เนื้อหาสาระ 4) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 5) สื่อการ
เรียนรู้ 6) การวัดและประเมินผล และจากการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการ
เรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน มีค่าเฉลี่ย 4.95 ซึ่งมีความเหมาะสมมากที่สุด

2.1.10 ปรับปรุงแก้ไขในส่วนที่ยังบกพร่องตามข้อเสนอแนะ ของผู้เชี่ยวชาญ
จากนั้นจัดทำเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ สำหรับใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิด
ห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูด
ภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างต่อไป โดยใช้เกณฑ์ผลคะแนนมาตราส่วนประมาณค่า
5 ระดับ ซึ่งดัดแปลงมาจากการประเมินและแปลผลความหมายของ บุญชม ศรีสะอาด (2545,
หน้า 167) แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

คะแนน 5 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด

คะแนน 4 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมมาก

คะแนน 3 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง

คะแนน 2 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

คะแนน 1 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ในการแปลผลความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนการสอน ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวัดความสามารถในการฟังภาษาญี่ปุ่น เรื่อง การซื้อของ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

2.2.1 ศึกษาแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนการฟังภาษาอังกฤษ ภาษาต่างประเทศ มาเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง ภาษาญี่ปุ่น

2.2.2 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาสาระสำคัญ จุดประสงค์ การเรียนรู้ และกำหนดประเด็นคุณลักษณะแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาญี่ปุ่น โดยอาศัยความรู้พื้นฐานเดิมและเนื้อหาใหม่ที่ได้จากกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียน กลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

2.2.3 เขียนข้อคำถามแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาญี่ปุ่น สร้างขึ้นเป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ มีบทฟังสำหรับให้นักเรียนฟัง เพื่อเลือกตอบคำถามในแต่ละข้อ เพื่อจะเลือกใช้จริง 20 ข้อ โดยการให้คะแนน คือ ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือตอบไม่ถูกหรือตอบมากกว่า 1 ข้อ ให้ 0 คะแนน โดยประเมิน ความสามารถในการฟัง 5 ระดับ ได้แก่ 1) ระดับกลไก 2) ระดับความรู้ 3) ระดับการถ่ายโอน 4) ระดับการสื่อสาร และ 5) ระดับการวิเคราะห์วิจารณ์

2.2.4 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาญี่ปุ่นที่สร้างเสร็จแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องความสอดคล้องระหว่างข้อสอบและวัตถุประสงค์

2.2.5 ปรับปรุงแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาญี่ปุ่น ตามที่ ผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำและเสนอเสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และความ สอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ความชัดเจนของคำถาม และให้ ข้อเสนอแนะเพื่อแก้ไขปรับปรุง แล้วนำผลการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าความ สอดคล้องของข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้สูตร IOC (Index of Item-Objective Congruence) ถ้าข้อคำถามมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ .50-1.00 ถือว่าข้อสอบข้อนั้น สอดคล้อง ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

เห็นว่าสอดคล้อง เมื่อข้อสอบนั้นวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ให้คะแนน +1

ไม่แน่ใจว่า ข้อสอบนั้นวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ให้คะแนน 0

เห็นว่าไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ให้คะแนน -1

ซึ่งผู้เชี่ยวชาญประเมินค่าความสอดคล้องของแบบทดสอบวัด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวัดความสามารถในการฟังที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ได้เท่ากับ 0.96

2.2.6 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาญี่ปุ่น ที่ได้ไปทดลองใช้ (Try-Out) กับนักเรียนแผนการเรียนรู้อาเซียน โรงเรียนมุกดาวิทยานุกูล ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ที่ได้เรียนเนื้อหาแล้วที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

2.2.7 นำผลการทดสอบจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาญี่ปุ่น วิเคราะห์หาความยากรายข้อ (p) และค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) โดยกำหนดเกณฑ์คุณภาพของข้อสอบที่มีค่าความยากตั้งแต่ 0.20 ถึง 0.80 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ถึง 1.00 เพื่อใช้เป็นแบบทดสอบที่มีคุณภาพจำนวน 20 ข้อ โดยข้อสอบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีค่าความยาก 0.38 ถึง 0.63 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.25 ถึง 0.50

2.2.8 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาญี่ปุ่นที่ผ่านการคัดเลือกแล้ว มาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้ KR-20 ของ Kuder-Richardson ได้เท่ากับ 0.92

2.2.9 จัดทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาญี่ปุ่นฉบับสมบูรณ์ แล้วนำแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาญี่ปุ่น จำนวน 20 ข้อ ที่ผ่านการหาค่าความเชื่อมั่นแล้ว นำไปทดลองกับนักเรียนตัวอย่างต่อไป

2.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวัดความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น เรื่อง การซื้อของ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

2.3.1 ศึกษาแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนการพูดภาษาอังกฤษ ภาษาต่างประเทศ มาเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น

2.3.2 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาสาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้กำหนดประเด็นคุณลักษณะแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยอาศัยความรู้พื้นฐานเดิมและเนื้อหาใหม่ที่ได้จากกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

2.3.3 เขียนข้อคำถามแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น สร้างขึ้นเป็นข้อคำถามสถานการณ์โดยครอบคลุมเนื้อหาตามแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 1 ข้อ สามารถตอบคำถามในแต่ละข้อได้อย่างอิสระ โดยให้นักเรียนพูดสนทนาจากหัวข้อสถานการณ์ที่ได้รับจำนวน 1 ข้อ 25 คะแนน

2.3.4 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นที่สร้างเสร็จแล้ว เสนอเสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และความสอดคล้องประสงค์การเรียนรู้ความชัดเจนของคำถาม และให้ข้อเสนอแนะเพื่อแก้ไขปรับปรุง แล้วนำผลการตรวจสอบ

ของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าความสอดคล้องของข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้สูตร IOC (Index of Item- Objective Congruence) ถ้าข้อคำถามมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ .50-1.00 ซึ่งค่าความสอดคล้องของแบบทดสอบที่พัฒนาขึ้นได้เท่ากับ 1.00 ถือว่าข้อสอบข้อนั้น สอดคล้อง ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

เห็นว่าสอดคล้อง เมื่อข้อสอบนั้นวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้
ให้คะแนน +1

ไม่แน่ใจว่า ข้อสอบนั้นวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้
ให้คะแนน 0

เห็นว่าไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ให้คะแนน -1
ซึ่งผู้เชี่ยวชาญประเมินค่าความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวัดความสามารถในการพูดที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ได้เท่ากับ 1.00

2.3.5 ปรับปรุงแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น ตามที่ผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำ ได้แก่ การตรวจสอบข้อคำถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้

2.3.6 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น ที่ได้ไปทดลองใช้ (Try-Out) กับนักเรียนแผนการเรียนรู้อาเซียน โรงเรียนมุกดาวิทยานุกูล จำนวน 3 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ที่ได้เรียนเนื้อหามาแล้วและไม่ใช้กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งนักเรียนสามารถทำแบบทดสอบที่พัฒนาขึ้นได้เป็นอย่างดี

2.3.7 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน (Rater Agreement Index: RAI) ของเกณฑ์การให้คะแนน ซึ่งค่า RAI ที่คำนวณได้ คือ 0.87 แสดงว่ามีความสอดคล้องกันระหว่างผู้ประเมิน จำนวน 2 คน ได้แก่ ผู้วิจัยและครูผู้สอน ภาษาญี่ปุ่นประสบการณ์อย่างน้อย 5 ปี สามารถนำเกณฑ์ที่สร้างขึ้นไปได้ใช้ได้ ไม่ว่าจะให้ผู้ใดเป็นผู้ตรวจก็จะอยู่ในมาตรฐานเดียวกัน

2.3.8 จัดทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นฉบับสมบูรณ์ แล้วนำแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยเป็นข้อสอบกำหนดขึ้น จำนวน 1 ข้อ ทั้งหมด 25 คะแนน ไปทดลองกับนักเรียนตัวอย่างต่อไป

2.4 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

2.4.1 กำหนดลักษณะของแบบสอบถามความพึงพอใจเป็นชนิด มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยให้นักเรียนรายงานตนเอง (Self-report) ตามรายการต่าง ๆ ที่ต้องการวัดจากระดับมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ซึ่งมีการให้คะแนนเป็น 5, 4, 3, 2 และ 1 ตามลำดับ โดยมีทั้งหมด 4 ประเด็น ประกอบด้วย 1) ด้านครูผู้สอน 2) ด้านการจัดการเรียนการสอน 3) ด้านการวัดประเมินผลการเรียนรู้ 4) ด้านการเห็นคุณค่าและความเชื่อมั่นในตนเอง

2.4.2 ศึกษาหลักการและแนวทางการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนที่เป็นชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยให้นักเรียนรายงานตนเอง (Self-report) จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.4.3 นิยามปฏิบัติการของคำว่า “ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นโดยใช้แนวคิดห้องเรียนกลับด้านร่วมกับกิจกรรมเป็นฐาน”

2.4.4 ร่างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน โดยการเขียนรายการหรือข้อกระทงหรือข้อคำถามให้สอดคล้องและครอบคลุมตามนิยามปฏิบัติการที่ได้นิยามไว้

2.4.5 นำร่างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ไปให้คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมและให้ข้อเสนอแนะ

2.4.6 ปรับปรุงแก้ไขร่างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

2.4.7 นำร่างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ซึ่งเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญด้านเนื้อหาสาระ และด้านการวัดและการประเมินผล ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง “ข้อคำถามหรือรายการที่สอบถาม” กับ “นิยามปฏิบัติการ” โดยที่ข้อคำถามหรือรายการที่สอบถามผ่านเกณฑ์ต้องมีค่า IOC มากกว่าหรือเท่ากับ 0.50 คัดเลือกข้อคำถาม ที่มีค่า IOC ตามเกณฑ์ โดยมาตราส่วนประมาณค่าตามวิธีลิเคอร์ท มี 5 ระดับ และเกณฑ์การตรวจให้คะแนนดังนี้

คะแนน 5 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด

คะแนน 4 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมมาก

คะแนน 3 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง

คะแนน 2 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

คะแนน 1 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ในการแปลผลความเหมาะสมของแบบสอบถามมีเกณฑ์ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับน้อยที่สุด

ผู้เชี่ยวชาญประเมินค่าความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจที่พัฒนาขึ้น ได้เท่ากับ 0.96

2.4.8 ปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามหรือรายการที่สอบถามที่ไม่ผ่านเกณฑ์หรือตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

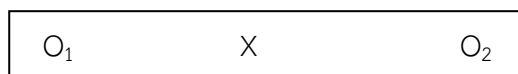
2.4.9 จัดทำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ฉบับสมบูรณ์ จำนวน 20 ข้อ เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างในการทดลองใช้กิจกรรมต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบแผนการทดลอง

แบบแผนการทดลองใช้รูปแบบการทดลองกลุ่มเดียว และมีการวัดก่อนการทดลอง 1 ครั้ง และหลังการทดลอง 1 ครั้ง (One Group Pretest Posttest Design) เขียนเป็นรูปแบบการทดลอง ดังนี้

รูปแบบการทดลอง

O_1 หมายถึง วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประกอบด้วย การวัดความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่นก่อนเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

X หมายถึง การทดลองจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน วิชาภาษาญี่ปุ่น

O₂ หมายถึง วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประกอบด้วย การวัดความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่นหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

2. ขั้นตอนดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกับกลุ่มตัวอย่างโดยดำเนินการ ดังนี้

2.1 ชี้แจงให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทราบถึงแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพื่อให้ทุกคนเข้าใจตรงกันและปฏิบัติกิจกรรมได้ถูกต้อง

2.2 ทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน (Pre-test) ด้วยการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง จำนวน 20 ข้อ มีคะแนนรวม 20 คะแนน และแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูด จำนวน 1 ข้อ มีคะแนน 25 คะแนน

2.3 ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มตัวอย่าง ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พร้อมทั้งเก็บคะแนนในส่วนการทดสอบย่อยตามเนื้อหา

2.4 ทำการทดสอบหลังเรียน (Post-test) ด้วยการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวัดความสามารถในการฟังและการพูด ซึ่งเป็นชุดเดียวกันกับการทดสอบก่อนเรียน (Pretest) แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย

2.5 ให้นักเรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แล้วบันทึกคะแนนเปรียบเทียบกับเกณฑ์วัดความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. หาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการหาค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ย ที่ได้มาจากการปฏิบัติกิจกรรมระหว่างเรียน กับคะแนนที่ได้มาจากการทำแบบทดสอบการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยใช้ E_1/E_2 เพื่อหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้สถิติ Dependent Samples t-test และวิเคราะห์รายด้าน ประกอบด้วย

2.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น โดยใช้สถิติ t-test ชนิด Dependent Samples

2.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น โดยใช้สถิติ t-test ชนิด Dependent Samples

3. วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยกับเกณฑ์การแปลความหมาย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ระดับความพึงพอใจ
1.00-1.50	น้อยที่สุด
1.51-2.50	น้อย
2.51-3.50	ปานกลาง
3.51-4.50	มาก
4.51-5.00	มากที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. สถิติพื้นฐาน

สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. สถิติตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

สถิติตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย ได้แก่

2.1 หาค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบโดยหาดัชนีความสอดคล้อง IOC พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2556, หน้า 139) ดังนี้

$$\text{สูตร} \quad IOC = \frac{\Sigma R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์

ΣR แทน ผลรวมของคะแนนการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ

n แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 ค่าความยาก และอำนาจจำแนก ของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 97)

ค่าความยากง่าย

$$P = \frac{P_H + P_L}{2n}$$

ค่าอำนาจจำแนก

$$r = \frac{P_H - P_L}{n}$$

เมื่อ P แทน ค่าความยาก

r แทน ค่าอำนาจจำแนก

P_H แทน จำนวนคนที่ตอบถูกในกลุ่มสูง

P_L แทน จำนวนคนที่ตอบถูกในกลุ่มต่ำ

n แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงหรือกลุ่มต่ำ

2.3 หาค่าความเที่ยงหรือความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร ดังนี้ (วโร เพ็งสวัสดิ์, 2551, หน้า 236-240) ดังนี้

$$r_{tt} = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\Sigma pq}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ r_{tt} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

k แทน จำนวนแบบทดสอบ

p แทน สัดส่วนของผู้ตอบถูกในแต่ละข้อ

q แทน สัดส่วนของผู้ตอบผิดในแต่ละข้อ หรือ $q = 1 - p$

s_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

2.4 ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน (Rater Agreement Index) กรณีมีคุณลักษณะที่ประเมินหลายคุณลักษณะจำนวนหรือได้รับการประเมินหลายคน และจำนวนผู้ประเมินหลายคน คำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้ประเมินได้ โดยใช้สูตร ดังนี้ (Burry-Stock et al., 1996 อ้างถึงใน LE THI MAI THU, 2566, หน้า 168)

$$RAI = 1 - \frac{\sum k \sum n |R_{1kn} - R_{2kn}|}{kn(I-1)}$$

เมื่อ RAI แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน

R_{1kn} แทน คะแนนที่ได้จากผู้ประเมินคนที่ 1 ของนักเรียน
คนที่ n ในพฤติกรรมที่ k

R_{2kn} แทน คะแนนที่ได้จากผู้ประเมินคนที่ 2 ของนักเรียน
คนที่ n ในพฤติกรรมที่ k

k แทน จำนวนของพฤติกรรมทั้งหมด

n แทน จำนวนของนักศึกษาทั้งหมด

I แทน จำนวนของคะแนนทั้งหมดที่เป็นไปได้

3. สถิติตรวจสอบสมมติฐาน

สถิติตรวจสอบสมมติฐาน ได้แก่

3.1 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานที่ว่า “กิจกรรมการเรียนรู้
ภาษาญี่ปุ่นตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนา
ความสามารถการฟังและการพูด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์
ร้อยละ 75/75” ได้แก่ ประสิทธิภาพของนวัตกรรม E_1/E_2 (ชวลิต ชูกำแพง, 2553, หน้า 131-
132) ดังนี้

$$E_1 = \frac{\frac{\sum x}{n}}{A} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ

$\sum x$ แทน คะแนนรวมของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำ
แบบทดสอบย่อยหลังเรียนของแต่ละเรื่องจำนวน 5 ครั้ง

n แทน จำนวนผู้เรียน

A แทน คะแนนเต็มจากแบบทดสอบย่อย 5 ครั้ง

$$E_2 = \frac{\frac{\sum x}{n}}{B} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

$\sum x$ แทน คะแนนรวมของคะแนนที่นักเรียนทุกคนทำได้จาก
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน

n แทน จำนวนผู้เรียน

B แทน คะแนนเต็มจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนหลังเรียน

3.2 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานที่ว่า “ความสามารถในการฟัง
ภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้
ที่พัฒนาขึ้น” และ “ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น” คือ การทดสอบค่าเฉลี่ยโดยใช้
t-test ชนิด Dependent Samples (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 83)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

$$df = n - 1$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤติเพื่อทราบ
ความมีนัยสำคัญทางสถิติ

D แทน ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่

n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่คะแนน

$\sum D$ แทน ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่

$\sum D^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	แทน	จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
%	แทน	ร้อยละ
t	แทน	ค่าสถิติที่ได้จากการทดลองค่าทีชนิดสองกลุ่มไม่อิสระกัน

(Dependent Samples t-test)

(E₁) แทน คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทำใบงานกิจกรรมและทดสอบระหว่างเรียน
คะแนนคิดเป็นร้อยละ 75

(E₂) แทน คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
หลังเรียนเสร็จสิ้น ได้คะแนนคิดเป็นร้อยละ 75

** แทน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

ลำดับชั้นในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ผู้วิจัยได้นำเสนอตามลำดับของความมุ่งหมายของการวิจัย ดังนี้

1.1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตามเกณฑ์ ร้อยละ 75/75

1.2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ ทดสอบโดยใช้สถิติ Dependent Samples t-test

1.3 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับต่อไปนี้

1.1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตามเกณฑ์ร้อยละ 75/75

ตาราง 19 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1/E_2)

คะแนนระหว่างจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (E ₁)						คะแนนหลังเรียน (E ₂)				
แผน ที่	n	คะแนน เต็ม	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ	n	คะแนน เต็ม	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ
		ปฐมนิเทศ				16	45	35.31	4.74	77.93
1	16	10	7.94	1.48	79.37					
2	16	10	8.25	0.93	82.50					
3	16	10	8.50	1.09	85.00					
4	16	10	8.31	1.01	83.12					
5	16	10	8.50	1.21	85.00					
รวม	16	50	41.50	4.95	83.00					
ประสิทธิภาพกระบวนการ (E ₁) เท่ากับ 83.00						ประสิทธิภาพผลลัพธ์ (E ₂) เท่ากับ 77.93				

จากตาราง 19 พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น มีคะแนนเฉลี่ยจากการปฏิบัติกิจกรรมระหว่างเรียนและแบบทดสอบย่อยแต่ละกิจกรรม เท่ากับ 41.50 คะแนน จากคะแนนเต็ม 50 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 83.00 ของคะแนนเต็ม (E_1) และมีคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นหลังเรียน เท่ากับ 35.31 จากคะแนนเต็ม 45 คะแนน หรือคิดเป็นร้อยละ 77.93 (E_2) แสดงว่ากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ มีประสิทธิภาพกระบวนการ (E_1) เท่ากับ ร้อยละ 83.00 และมีประสิทธิภาพผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ ร้อยละ 77.93 ดังนั้น กิจกรรมการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ เท่ากับ 83.00/77.93 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ร้อยละ 75/75

1.2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ ทดสอบโดยใช้สถิติ Dependent Samples t-test

ตาราง 20 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นโดยจำแนกตามความสามารถทางการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	n	คะแนนเต็ม	ก่อนเรียน (Pre-test)		หลังเรียน (Post-test)		t	Sig. (1-tailed)
			$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ความสามารถการฟัง	16	20	7.18	2.45	15.06	2.48	13.33**	.00
ความสามารถการพูด	16	25	13.62	1.54	20.25	2.64	13.06**	.00
รวม	16	45	20.81	3.78	35.31	4.74	16.04**	.00

** ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 20 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนหลังเรียน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำแนกออกเป็นรายด้าน พบว่า ทั้งความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ หลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.3 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ

ตาราง 21 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ

รายการ	ผลการวิเคราะห์		ระดับความพึงพอใจ
	$\bar{X}$	S.D.	
1. ด้านครูผู้สอน			
1.1 ครูเอาใจใส่และให้ความเป็นกันเองกับผู้เรียน	4.68	0.60	มากที่สุด
1.2 ครูแนะนำรูปแบบการสอนโดยใช้แนวคิดห้องเรียนกลับด้านอย่างละเอียด	4.50	0.73	มาก
1.3 ครูมีการชี้แจง ให้คำแนะนำ นัดหมายมอบหมายงานและรับ-ส่งลิงก์ผ่านช่องทางออนไลน์	4.62	0.61	มากที่สุด

ตาราง 21 (ต่อ)

รายการ	ผลการวิเคราะห์		ระดับความพึงพอใจ
	$\bar{X}$	S.D.	
1. ด้านครูผู้สอน			
1.4 ครูทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวก รับฟังและให้คำปรึกษาในเรื่องที่เรียนเมื่อผู้เรียนไม่เข้าใจเกี่ยวกับบทเรียน	4.75	0.57	มากที่สุด
1.5 ครูเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนทั้งในชั้นเรียนและในห้องเรียนออนไลน์	4.68	0.47	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.65	0.59	มากที่สุด
2. ด้านการจัดการเรียนการสอน			
2.1 กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับเนื้อหาและเวลา	4.50	0.63	มาก
2.2 กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนได้ใช้สื่อออนไลน์และเกมตรงกับความสนใจของนักเรียน	4.37	0.88	มาก
2.3 กิจกรรมการเรียนรู้มีลำดับขั้นตอนชัดเจนและเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก	4.43	0.81	มาก
2.4 กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทำความเข้าใจบทเรียนได้หลายรอบ	4.56	0.62	มากที่สุด
2.5 กิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียนส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองโดยไม่จำกัดเวลา ส่งผลให้มีความพร้อมในการทำแบบฝึกหัดเมื่อเข้าเรียนในชั้นเรียน	4.37	0.71	มาก
เฉลี่ย	4.45	0.72	มาก
3. ด้านการวัดประเมินผลการเรียนรู้			
3.1 มีวิธีการวัดและประเมินผลมีความชัดเจนและสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน	4.25	0.44	มาก
3.2 วิธีการวัดผลและประเมินผลมีความหลากหลาย	4.50	0.63	มาก

ตาราง 21 (ต่อ)

รายการ	ผลการวิเคราะห์		ระดับความพึงพอใจ
	$\bar{X}$	S.D.	
3. ด้านการวัดประเมินผลการเรียนรู้			
3.3 เกณฑ์การวัดและประเมินผลมีความชัดเจนและเหมาะสม	4.18	0.75	มาก
3.4 มีการตรวจงาน คั่นงาน และแจ้งข้อมูลป้อนกลับอย่างเหมาะสม	4.43	0.72	มาก
เฉลี่ย	4.34	0.64	มาก
4. ด้านการเห็นคุณค่าและความเชื่อมั่นในตนเอง			
4.1 ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณค่าตนเองกล้าแสดงออกและกล้าแสดงความคิดเห็นมากขึ้น	4.56	0.62	มากที่สุด
4.2 ข้าพเจ้าสามารถทำงานร่วมกับคนอื่นได้ดี	4.56	0.62	มากที่สุด
4.3 ข้าพเจ้าสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ที่ได้รับมอบหมายได้สำเร็จเป็นที่น่าพอใจ	4.56	0.62	มากที่สุด
4.4 ข้าพเจ้ามีความมุ่งมั่นและกระตือรือร้นในการเรียนเพื่อให้ตนเองได้ประสบผลสำเร็จ	4.31	0.47	มาก
4.5 ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจเวลาที่ใช้ภาษาญี่ปุ่นในการสนทนาหรือถามตอบในชั้นเรียน	4.37	0.50	มาก
4.6 ข้าพเจ้ากล้าซักถามครูเมื่อมีข้อสงสัยหรือไม่เข้าใจ	4.43	0.81	มาก
เฉลี่ย	4.46	0.63	มาก
รวมทุกด้าน	4.48	0.65	มาก

จากตาราง 21 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ พบว่า โดยภาพรวมนักเรียนมีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.48$, S.D. = 0.65) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจมากที่สุดมีด้านเดียว คือ ด้านครูผู้สอน ($\bar{X} = 4.65$, S.D. = 0.59) ด้านที่เหลืออยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อนักเรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด จำนวน 8 ข้อ และข้อที่เหลืออยู่ในระดับมาก

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ดำเนินการโดยผู้วิจัยเป็นผู้ทำการสังเกต สัมภาษณ์นักเรียนอย่างไม่เป็นทางการ และสรุปวิเคราะห์ข้อมูล จากการปฏิบัติกิจกรรมของ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างในขณะที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูด ภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และความคิดเห็นของนักเรียนในระหว่างการ เรียนการสอน สามารถแบ่งเป็นประเด็นต่าง ๆ คือ 1) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน 2) ด้านการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยี 3) ด้านการใช้ภาษาในการนำเสนอ 4) ด้านการทำงานเป็นกลุ่ม 5) ความพึงพอใจ

2.1 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูด ภาษาญี่ปุ่น ซึ่งเป็นผลการเรียนเฉลี่ยของคะแนนรวมจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน จากการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ ซึ่งจำแนก ตามความสามารถทางด้านการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น

ภาพประกอบ 2 การทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่น เรื่อง การซื้อของ

จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน สัมภาษณ์นักเรียนอย่างไม่เป็นทางการ และสนทนากับนักเรียน พบว่า นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในด้านเนื้อหาเพิ่มมากยิ่งขึ้น โดยผ่าน การศึกษาเนื้อหาข้อมูลจากกลุ่มเพจห้องเรียนกลับด้านที่ครูสร้างขึ้นที่สามารถย้อนกลับไปทบทวน เมื่อยังไม่เข้าใจเนื้อหานั้น ๆ ได้ตลอดเวลา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

“ผมชอบที่ครูลงคลิปวิดีโอเกี่ยวกับสอนแบบนี้ครับ เพราะสามารถดูบทวนได้ตลอดครับ ทำให้บทวนก่อนสอบได้ มั่นใจในการทำข้อสอบขึ้นครับ”

(นักเรียนคนที่ 1, สัมภาษณ์, 15 สิงหาคม 2567)

“หนูเป็นคนที่ยากเรียนซ้ำ เมื่อครูลงเนื้อหาไว้ ก็ทำให้หนูได้บทวนเรียนรู้ทันเพื่อนได้ค่ะ และดีใจมากคะแนนสูงขึ้น”

(นักเรียนคนที่ 2, สัมภาษณ์, 15 สิงหาคม 2567)

“หนูคิดว่าการเรียนแบบนี้เป็นการเรียนที่ดีมากคะ เหมาะกับยุคปัจจุบันที่ทุกคนใช้เทคโนโลยีเป็น มีเวลาเตรียมสอบ ทบทวนบทเรียนได้ดีค่ะ”

(นักเรียนคนที่ 3, สัมภาษณ์, 15 สิงหาคม 2567)

2.2 ด้านการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยี ได้แก่ การใช้ E-Dictionary, JT-Dic และ Google Translation ในระหว่างดำเนินการเรียนการสอน ครูสร้างความมั่นใจในการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยให้นักเรียนสืบค้นคำศัพท์และการออกเสียง เพื่อความถูกต้องและมั่นใจในการใช้ภาษาญี่ปุ่น ซึ่งผู้เรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมเป็นอย่างดี ได้สืบหาคำตอบด้วยตนเอง ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นนิสัยใฝ่รู้ ใฝ่เรียน นำไปสู่การเรียนรู้ตลอดชีวิต

ภาพประกอบ 3 นักเรียนสืบค้นคำศัพท์และการออกเสียง เพื่อความถูกต้องและมั่นใจในการใช้ภาษาญี่ปุ่น โดยผ่านการใช้ E-Dictionary การใช้ JT-Dic และการใช้ Google Translation ในระหว่างดำเนินการเรียนการสอน

“ผมรู้สึกว่าการใช้ JT-Dic ทำให้ผมแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้เป็นอย่างดีครับ แล้วเรียนรู้ได้ต่อเนื่องและเร็วขึ้นครับ”

(นักเรียนคนที่ 4, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2567)

“ผมว่าเวลาผมออกเสียงไม่ค่อยถูก ก็ฟัง Google Translation แล้วสามารถออกเสียงตามได้ และมั่นใจขึ้นครับ”

(นักเรียนคนที่ 5, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2567)

2.3 ด้านการใช้ภาษาในการนำเสนอ

การเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเนื้อหาบทเรียนผ่านกิจกรรมและผู้เรียนเป็นคนลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง เช่น เกม บทบาทสมมติ สถานการณ์จำลองในการนำเสนอกิจกรรมผ่านการใช้ภาษาญี่ปุ่น ซึ่งครูผู้สอนมีหน้าที่ช่วยแนะนำแนวทางเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ กระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในกิจกรรมและส่งเสริมให้ช่วยเหลือกันจากการทำกิจกรรม

ภาพประกอบ 4 กิจกรรมการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation) เรื่อง “การซื้อของที่ร้านอาหารสะดวกซื้อ コンビニで買い物”

จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน สัมภาษณ์นักเรียนอย่างไม่เป็นทางการและสนทนากับนักเรียน พบว่า นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการทำงาน และสนุกสนาน มีความสุขกับการเรียนโดยผ่านการใช้ภาษาญี่ปุ่นในการทำกิจกรรมสถานการณ์จำลอง และนักเรียนร่วมกันทำงาน สามัคคี ร่วมมือกันมากขึ้น

“หนูอาจจะกังวลในการใช้ภาษาญี่ปุ่น แต่ก็สนุกสนาน ที่ได้แก้ปัญหา และได้ร่วมมือทำกิจกรรมกับเพื่อน ๆ ค่ะ”

(นักเรียนคนที่ 6, สัมภาษณ์, 16 สิงหาคม 2567)

“ผมว่าเป็นการเรียนที่สามารถเพิ่มทักษะทางด้านการพูดภาษาญี่ปุ่น และมีความมั่นใจที่จะพูดมากขึ้นครับ”

(นักเรียนคนที่ 7, สัมภาษณ์, 16 สิงหาคม 2567)

“หนูได้พูดคุยกับเพื่อนมากขึ้น ได้พูดภาษาญี่ปุ่นมากขึ้นจากการทำกิจกรรมในครั้งนี้”

(นักเรียนคนที่ 8, สัมภาษณ์, 16 สิงหาคม 2567)

2.4 ด้านการทำงานเป็นกลุ่ม

การเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน นอกจากจะเรียนรู้ด้วยกิจกรรมแล้วยังอาศัยกระบวนการแบบร่วมมือในการสร้างกิจกรรมร่วมกันในช่วงเวลานั้น ๆ เพื่อให้งานกลุ่มหรือกิจกรรมกลุ่มของตนเองสำเร็จตามจุดประสงค์ได้

ภาพประกอบ 5 เตรียมกิจกรรมกลุ่มในการสร้างสถานการณ์จำลอง (Simulation)

เรื่อง “การซื้อของ ที่ร้านอาหารสะดวกซื้อ コンビニで買い物”

จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน สัมภาษณ์นักเรียนอย่างไม่เป็นทางการ และสนทนากับนักเรียน พบว่า นักเรียนมีความกระตือรือร้น ความสามัคคีในการทำงานกลุ่มร่วมกัน เพิ่มโอกาสในการพูดคุยกันระหว่างกลุ่ม ส่งเสริมการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างเพื่อนมากขึ้น

“ผมว่า ผมได้ทำงานร่วมกันกับเพื่อนมากขึ้น สนุกสนานมากครับ”

(นักเรียนคนที่ 9, สัมภาษณ์, 16 สิงหาคม 2567)

“หนูได้พูดคุยกับเพื่อนมากขึ้น ถ้าทีจะพูดคุยภาษาญี่ปุ่นกับเพื่อน โดยที่ไม่ต้องอาย”

(นักเรียนคนที่ 10, สัมภาษณ์, 16 สิงหาคม 2567)

2.5 ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยภาพรวมนักเรียนมีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.48$, S.D. = 0.65) ดังรายละเอียดสรุปได้ ดังนี้

2.5.1 ด้านครูผู้สอน

ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ ในด้านครูผู้สอน อยู่ในระดับมากที่สุด อาจจะเพราะ ครูทำการจัดการเรียนการสอนโดยเป็นผู้อำนวยความสะดวกมากกว่าการบรรยาย

หน้าชั้นเรียน เอาใจใส่ผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้แบบตอบโต้กันทั้ง 2 ฝ่าย มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอน จากการสัมภาษณ์นักเรียนอย่างไม่เป็นทางการ นักเรียนมีความคิดเห็น ดังนี้

“หนูรู้สึกสนุกกับการเรียนมากขึ้น ได้ทำกิจกรรมโดยไม่ต้องฟังครูบรรยายอย่างเดียวค่ะ”

(นักเรียนคนที่ 11, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2567)

“หนูอยากเรียนภาษาญี่ปุ่นเพิ่มขึ้นค่ะ”

(นักเรียนคนที่ 12, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2567)

2.5.2 ด้านการจัดการเรียนการสอน

ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ ในด้านการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก อาจจะเป็นเพราะ การจัดการเรียนการสอนเป็นแบบ Active Learning ให้ผู้เรียนลงปฏิบัติอย่างเต็มความสามารถและกิจกรรมเหมาะกับตัวผู้เรียน จากการสัมภาษณ์นักเรียนอย่างไม่เป็นทางการ นักเรียนมีความคิดเห็น ดังนี้

“ผมชอบมากครับ ได้ออกแบบกิจกรรมและทำวิดีโอด้วยครับ”

(นักเรียนคนที่ 13, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2567)

“หนูไม่ค่อยกลัวพูดภาษาญี่ปุ่น พอได้ทำวิดีโอร่วมกันกับเพื่อน หนูกล้าแสดงออกมากขึ้น”

(นักเรียนคนที่ 14, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2567)

ภาพประกอบ 6 กิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียนส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองโดยไม่จำกัดเวลา ส่งผลให้มีความพร้อมในการทำแบบฝึกหัดเมื่อเข้าเรียนในชั้นเรียน

ภาพประกอบ 7 วิดีโอกิจกรรมการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation)

เรื่อง “การซื้อของที่ร้านอาหารสะดวกซื้อ レンストランで買い物”

2.5.3 ด้านการเห็นคุณค่าและความเชื่อมั่นในตนเอง

ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ ในด้านการเห็นคุณค่าและความเชื่อมั่นในตนเอง อยู่ในระดับมาก อาจจะเป็นเพราะนักเรียนได้เรียนรู้โดยศึกษาเนื้อหาด้วยตัวเอง (Flipped Classroom) แล้วนำมาร่วมทำกิจกรรมที่โรงเรียน ซึ่งกิจกรรมเป็นกิจกรรมบทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ สถานการณ์จริงได้ จากการสัมภาษณ์นักเรียนอย่างไม่เป็นทางการ นักเรียนมีความคิดเห็น ดังนี้

“ครูให้ทำบทบาทสมมติ ทำให้หนูได้เข้าใจถึงบริบทของประโยค และวิธีการใช้ไวยากรณ์ได้ชัดเจน เห็นภาพในการนำไปใช้ค่ะ”

(นักเรียนคนที่ 15, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2567)

“หนูว่าภาษาญี่ปุ่นยากมาก ๆ ค่ะ แต่ว่าครูหาวิธีทำให้เข้าใจในการเรียนมากขึ้น ได้ร่วมทำสถานการณ์ ถ่ายวิดีโอ มีความมั่นใจและรู้สึกกล้าแสดงออกค่ะ”

(นักเรียนคนที่ 16, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2567)

ภาพประกอบ 8 กิจกรรมการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ (Role-Play) เรื่อง “การแนะนำตัว 自己紹介の活動”

จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน สัมภาษณ์นักเรียนอย่างไม่เป็นทางการ และการสนทนากับนักเรียน พบว่า นักเรียนมีความมั่นใจในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นเพิ่มมากขึ้น จากการทำกิจกรรมบทบาทสมมติสถานการณ์จำลอง และเข้าใจถึงการใช้ประโยคสนทนาเกี่ยวกับการซื้อของ นำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริงต่อไปได้ นอกจากนั้นยังเน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง โดยครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกมากกว่าการบรรยายหน้าชั้นเรียน

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิด ห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง และการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยเฉพาะความสามารถในการฟังและการฟังภาษาญี่ปุ่น ผ่านการเรียนรู้ด้วยห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ซึ่งผู้เรียนได้ศึกษาเนื้อหาข้อมูลจากแพลตฟอร์มดิจิทัล ได้แก่ google classroom และ Facebook ที่ผู้สอนสร้างขึ้นและที่มีอยู่ในอินเทอร์เน็ต สามารถเรียนรู้ ทบทวน ได้ตลอดเวลา หลังจากนั้นมาทำกิจกรรมด้วยกันที่โรงเรียน ผ่าน เกม การแสดงบทบาทสมมติ และสร้างสถานการณ์จำลอง อีกทั้งยังได้ร่วมกันทำกิจกรรมร่วมกันกับผู้อื่น ฝึกความสามัคคี ในกลุ่ม ซึ่งเป็นการพัฒนาผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องและบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สรุปผลตามลำดับ ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สรุปผล
6. อภิปรายผล
7. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดความมุ่งหมายของการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 5 แผนการจัดการเรียนรู้

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประกอบด้วย

2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาญี่ปุ่น เรื่อง การซื้อของ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นข้อสอบแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน

2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น เรื่อง การซื้อของ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถโดยให้นักเรียนสนทนา จากสถานการณ์ที่กำหนดให้ จำนวน 1 ข้อ 25 คะแนน

3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง การซื้อของ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ ประกอบด้วย 4 ด้าน คือ 1) ด้านครูผู้สอน 2) ด้านการจัดการเรียนการสอน 3) ด้านการวัดประเมินผลการเรียนรู้ 4) ด้านการเห็นคุณค่าและความเชื่อมั่นในตนเอง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยเสนอคำร้องต่อสำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ทำหนังสือเพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์เพื่อขอความร่วมมือในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลต่อผู้อำนวยการโรงเรียนมุกดาวิทยานุกูล สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษาเขตมุกดาหาร

2. ทดสอบก่อนเรียนกับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การซื้อของ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ประกอบด้วย ความสามารถในการฟังเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ จำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน และการพูดภาษาญี่ปุ่น เป็นแบบทดสอบสถานการณ์จำลอง 1 ข้อ 25 คะแนน

3. ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวคิด ห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง และการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 5 แผนการจัดการเรียนรู้

4. ทดสอบหลังเรียนกับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประกอบด้วย ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น เรื่อง การซื้อของ ชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน และทำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง การซื้อของ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ

5. นำข้อมูลมาวิเคราะห์สรุป และอภิปรายผลตามลำดับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป ดังนี้

1. หาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้จากการปฏิบัติกิจกรรมระหว่างเรียนกับคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประกอบด้วย ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยใช้สูตร E_1/E_2 เพื่อหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้สถิติ Dependent Samples t-test

3. วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยกับเกณฑ์การแปลความหมาย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ระดับความพึงพอใจ
4.51 - 5.00 แปลความหมายว่า	มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด
3.51 - 4.50 แปลความหมายว่า	มีความพึงพอใจในระดับมาก
2.51 - 3.50 แปลความหมายว่า	มีความพึงพอใจในระดับปานกลาง
1.51 - 2.50 แปลความหมายว่า	มีความพึงพอใจในระดับน้อย
1.00 - 1.50 แปลความหมายว่า	มีความพึงพอใจในระดับน้อยที่สุด

สรุปผล

จากการดำเนินการวิจัย การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูด ภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูด ภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ 83.00/77.93 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 75/75

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำแนกได้ ดังนี้

2.1 ความสามารถทางการฟังภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 ความสามารถทางการพูดภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.48, S.D. = 0.65)

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยนำเสนอการอภิปรายผลในประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. จากการวิจัยพบว่า กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ 83.00/77.93 ซึ่งหมายความว่า นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบย่อยระหว่างเรียนของแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้คิดเป็นร้อยละ 83.00 และได้คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 77.93 แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 และเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า กิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีการออกแบบเป็นระบบและเป็นขั้นตอน ตามแนวคิดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน รวมทั้งผ่านการประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญ โดยมีค่าเฉลี่ยความเหมาะสมเท่ากับ 4.95 ซึ่งมีความเหมาะสมมากที่สุด นอกจากนั้น อาจเป็นเพราะมีการศึกษา วิเคราะห์หลักสูตรสถานศึกษา (กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาญี่ปุ่น) โรงเรียนมุกดาวิทยานุกูล นำมาสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ออกแบบกิจกรรม เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่นที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ได้รับการตรวจสอบปรับปรุง แก้ไขโดยได้รับคำชี้แนะจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และจากผู้เชี่ยวชาญที่มีความความถนัดเฉพาะทางด้านทางด้านภาษาญี่ปุ่น การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลที่เหมาะสม และนำไปทดลองกับผู้เรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ปรับปรุง แก้ไข พัฒนากิจกรรมที่เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่นำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป นับเป็นว่าเป็นแผนการจัดการเรียนการสอนและเป็นกระบวนการสอนที่มีคุณภาพมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้กิจกรรมกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน ส่งเสริมพัฒนาทักษะการเรียนรู้ผ่านเทคโนโลยี เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ เรียนรู้ที่บ้านมาทำกิจกรรมที่โรงเรียน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ฝึกทักษะกระบวนการทำอยู่ร่วมกันกับคนอื่น มีส่วนร่วมในการกิจกรรมทุกกิจกรรม จึงเป็นการเรียนที่มีความน่าสนใจ สนุกสนาน เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้อง

กับผลวิจัยของ ยุพดี หวลอารมณ์ (2565, หน้า 148) ที่ได้พัฒนาทักษะการฟังและการพูด ภาษาจีนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนห้องเรียนกลับด้านผ่าน Zoom Meeting ผลการวิจัยพบว่า การจัดกิจกรรมเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น ผลการประเมินค่าประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ เท่ากับ 84/93 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ 80/80 และสอดคล้องกับ Mori (2018, p. 95) ได้ศึกษาเกี่ยวกับห้องเรียนกลับด้าน รูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมกิจกรรมการเรียนรู้ ผลการศึกษาพบว่า ห้องเรียนกลับด้านเหมาะสำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ประสบผล โดยผ่าน กระบวนการเรียนรู้แบบนอกห้องเรียน และในห้องเรียน ดังนั้น ห้องเรียนกลับด้านจึงเป็นหนึ่งในรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพมาก สำหรับทำความเข้าใจในเนื้อหาและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุกให้มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังมีความสอดคล้องกับงานวิจัยที่ใช้กิจกรรมในการเรียนการสอนของ พรเทพ เจริญชุนทด (2563, หน้า 64) ทำการศึกษา เกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยใช้บทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนสตรีสิริเกศ ผลวิจัยพบว่า การจัดกิจกรรมเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น ผลการประเมินค่า ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้เท่ากับ 78/83 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ 75/75

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประกอบด้วยความสามารถในการฟังและการพูด ภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้ กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด ห้องเรียนกลับด้านเป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนเรียนรู้ผ่านแพลตฟอร์มดิจิทัลที่ ผู้สอนสร้างขึ้นในรูปแบบออนไลน์ ได้แก่ Facebook, Google Meet, YouTube, Word Wall และ Kahoot โดยในแพลตฟอร์มดังกล่าว ประกอบด้วย เกม วิดีโอการเรียนแบบฝึกหัด เป็นต้น ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และทบทวนได้ทุกสถานที่ ทุกเวลา แล้วนำองค์ความรู้ที่ครูกำหนดให้ นอกห้องเรียนมาร่วมกันทำกิจกรรมโดยมีครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกและให้คำแนะนำอย่าง ใกล้ชิด โดยใช้จัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานมาร่วมจัดการเรียนรู้ ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเนื้อหาบทเรียนผ่านกิจกรรมและผู้เรียนเป็นผู้ลงมือ ปฏิบัติด้วยตนเอง พร้อมทั้งได้ร่วมมือทำงานเป็นกลุ่มผ่านกระบวนการจัดกิจกรรม เช่น เกม บทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง ฝึกการสนทนาสื่อสารภาษาญี่ปุ่นด้วยสถานการณ์ต่าง ๆ จนส่งผลให้ตัวผู้เรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาญี่ปุ่นเพิ่มมากขึ้นและนำไปใช้ได้ ในชีวิตประจำวันได้ สามารถสื่อสารกับชาวญี่ปุ่นได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ในทุกกิจกรรม ซึ่งตัว

ครูผู้สอนมีหน้าที่ช่วยแนะนำแนวทางเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ กระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในกิจกรรมและส่งเสริมให้ช่วยเหลือกันจากการทำกิจกรรม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย ธนันท์พัชร์ ดันติคงพันธ์ (2565, หน้า 101) ที่ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ ผลการจัดการเรียนรู้รายวิชา ภาษาญี่ปุ่นโดยใช้แนวคิดห้องเรียนกลับด้านร่วมกับการสอนแบบตรงในชั้นเรียน เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง-พูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาญี่ปุ่น ผลการวิจัยพบว่า คะแนนด้านทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่น ระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม พบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่นสูงกว่ากลุ่ม ควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับ Asaka, Shinozaki & Yoshida (2018, p. 84) ได้ทำวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านต่อเจตคติของ นักเรียนญี่ปุ่น ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น รายวิชาภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ผลปรากฏว่า 1) การนำกลยุทธ์ห้องเรียนกลับด้านมาใช้ในการสอนแบบ Present Progressive มีบทบาทในการยกระดับไวยากรณ์และการพูดของนักเรียนเพิ่มมากขึ้น 2) ความแตกต่างของ ผลลัพธ์เมื่อวิเคราะห์ผลจากการทดสอบหลังเรียนทั้งหมด สรุปว่าเป็นวิธีที่มีประสิทธิผล อีกทั้ง ยังสอดคล้องกับการศึกษาของ พนิดา สีนบัว (2566, หน้า 218) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการ พัฒนาทักษะการฟังภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดการเรียนรู้ด้วย เกมดิจิทัลเพื่อการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการฟังภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเกมดิจิทัลเพื่อการศึกษา หลังเรียนสูงกว่าก่อน และ นักเรียนมีพัฒนาการทักษะการฟังภาษาญี่ปุ่นเพิ่มขึ้นร้อยละ 55.87

3. ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน ด้วยกิจกรรม การเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนา ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยภาพรวม นักเรียนมีระดับความพึงพอใจมีค่าเฉลี่ย 4.48 อยู่ในระดับมาก เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า ในด้านครูผู้สอน ครูเอาใจใส่และให้ความเป็นกันเองกับผู้เรียน ทำหน้าที่เป็น ผู้อำนวยความสะดวก รับฟัง และให้คำปรึกษาในเรื่องที่เรียนเมื่อผู้เรียนไม่เข้าใจเกี่ยวกับบทเรียน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนทั้งในชั้นเรียน ซึ่งในการ จัดการเรียนการสอนในห้องเรียน ผู้สอนได้ใช้สื่อเทคโนโลยี เกมดิจิทัล กิจกรรมบทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง เป็นต้น ที่เป็นกิจกรรมทั้งนอกและในห้องเรียนออนไลน์ ด้านการจัดการ เรียนรู้ นั้น อาจจะเป็นเพราะกิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับเนื้อหาและเวลา กิจกรรม การเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนได้ใช้สื่อออนไลน์และเกมตรงกับความต้องการของนักเรียนและมีลำดับ ขั้นตอนชัดเจนและเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก และยังมีกิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียนที่

ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองโดยไม่จำกัดเวลา ส่งผลให้มีความพร้อมในการทำแบบฝึกหัดเมื่อเข้าเรียนในชั้นเรียน สนุกสนานไปกับการเรียนการสอนที่ผู้เรียนและร่วมกันสร้างขึ้น ด้านการวัดและประเมินผล มีวิธีการวัดและประเมินผลมีความชัดเจนและสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน มีเกณฑ์การวัดและประเมินผลมีความชัดเจนและเหมาะสมกับตัวผู้เรียน จากที่กล่าวมาส่งผลให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าและมีความเชื่อมั่นในตนเอง รู้สึกว่าตนเองกล้าแสดงออกและกล้าแสดงความคิดเห็นมากขึ้น สามารถทำงานร่วมกับคนอื่นได้เป็นอย่างดี เกิดความมุ่งมั่นและกระตือรือร้นในการเรียนเพื่อให้ตนเองได้ประสบผลสำเร็จ และรู้สึกภูมิใจเวลาที่ใช้ภาษาญี่ปุ่นในการสนทนาหรือถามตอบในชั้นเรียนกับครูผู้สอนและเพื่อน ๆ จนเกิดความพึงพอใจที่ดีต่อภาษาญี่ปุ่นเพิ่มมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ธนันท์พัชญ์ ตันติคงพันธ์ (2565, หน้า 101) ที่ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ ผลการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาญี่ปุ่นโดยใช้แนวคิดห้องเรียนกลับด้านร่วมกับการสอนแบบตรงในชั้นเรียน เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง-พูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาญี่ปุ่น ผลการวิจัยพบว่า ผลการศึกษาของพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านร่วมกับการสอนแบบตรงเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.48 และสอดคล้องกับ ณัฐสุดา สุภารัตน์ (2563, หน้า 51) ได้ทำการศึกษเกี่ยวกับ ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นและเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น มีความมั่นใจที่จะพูดภาษาญี่ปุ่น และนักเรียนมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.01 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.77 ซึ่งอยู่ในระดับมาก ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ ดังนี้

1.1 การจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดห้องเรียนกลับด้านครูควรศึกษาเกี่ยวกับขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดความเข้าใจและสามารถวางแผนการสอนได้ถูกต้องตามกระบวนการและตามความเหมาะสม รวมไปถึงการเตรียมความพร้อมให้กับนักเรียนก่อนการใช้การจัดการเรียนการสอน

1.2 การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น เนื่องจากผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างเต็มที่และเต็มศักยภาพ ครูควรศึกษา

ลำดับขั้นตอนการจัดกิจกรรมให้ดี เตรียมอุปกรณ์สื่อต่าง ๆ ให้พร้อม เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายและการเรียนรู้แบบกิจกรรมนี้ยังส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถมีทักษะทางด้าน การฟังและพูดภาษาญี่ปุ่นที่สูงขึ้น เพื่อพัฒนาตามของผู้เรียนศักยภาพให้เพิ่มขึ้นต่อไป

1.3 การใช้แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับโดยใช้กิจกรรม เป็นฐาน ครูควรวางแผนและศึกษาขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนและความเหมาะสมของเวลา ให้เป็นอย่างดี เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องและให้โอกาสนักเรียนได้แสดงผลงานของ ตนเองอย่างเหมาะสม ทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนเพื่อกระตุ้นความสนใจและส่งเสริมให้ ผู้เรียนพัฒนาผลงาน

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

ผู้วิจัยขอเสนอแนะปฏิบัติ ดังนี้

2.1 ควรนำการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูด ไปปรับใช้กับเทคนิคอื่น ๆ และนักเรียนระดับชั้น อื่น ๆ หรือรายวิชาภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน) เพื่อได้ข้อสรุปผลการวิจัยที่ กว้างขวางมากยิ่งขึ้น

2.2 ควรสร้างกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้ กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อพัฒนาความสามารถทางด้านทักษะการอ่าน การเขียนในภาษาญี่ปุ่น หรือภาษาอื่น ในหน่วยการเรียนรู้อื่น ๆ เพื่อเป็นการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ อย่างต่อเนื่อง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ กอกหวาน. (2564). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง ลำนวนไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียประเภทสถานการณ์จำลอง. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). การสังเคราะห์รูปแบบการจัดกระบวนการเรียนรู้ของครูต้นแบบ. กรุงเทพฯ: วิ.เจ.พรินต์ติ้ง.
- กฤษณพงษ์ พรหมบึงรา. (2551). การใช้กิจกรรมสถานการณ์จำลองในวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กัญญา ชัยรัตน์. (2547). ศาสตร์การสอน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กาญจนาภา วัฒนธรรม. (2563). การพัฒนาโมบายล์แอปพลิเคชันที่ใช้เทคโนโลยีเสียงในห้องเรียน กลับด้าน เพื่อส่งเสริมทักษะและความมั่นใจในการฟัง-พูดภาษาจีนของนักเรียน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กรแก้ว พิเมย. (2563). การพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้สถานการณ์จำลองในผู้ลี้ภัยผู้ใหญ่ เขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยรังสิต.
- กานต์ชนิด จันทรสว่าง. (2556). การพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เกวณีน หวังมูทิตากุล. (2565). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน (FLIPPED CLASSROOM) ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษและความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- คณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา (กอปศ.). (2564). แผนการปฏิรูปประเทศ ด้านการศึกษา. เข้าถึงได้จาก <http://nscr.nesdc.go.th/wpcontent/uploads/2022/03/แผนการปฏิรูปประเทศด้านการศึกษา.pdf> 15 สิงหาคม 2566.

- จารุพล เรืองสุวรรณ. (2564). ทบทวนแนวโน้มสถานการณ์ความมั่นคงของโลก สิ่งไทยควรตระหนักและเตรียมการรับมือ. เข้าถึงได้จาก
<http://www.polsci.tu.ac.th/direk/view.aspx?ID=505> 28 กันยายน 2566.
- ชนาธิป พรกุล. (2552). ระบบและนวัตกรรมการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ:
 โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ชลธิชา วิมลจันทร์. (2563). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยใช้แนวคิดห้องเรียนกลับด้าน เรื่องอัตราส่วน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- ชลิดา สตราชาดาสคลัส. (2564). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคิดขั้นสูง โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ในรายวิชาวัฒนธรรมไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยรังสิต.
- ชวลิต ชูกำแพง. (2553). การวิจัยหลักสูตรและการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 2). มหาสารคาม:
 มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชาตรี เกิดธรรม. (2545). เทคนิคการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ:
 โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เชษฐรัฐ กองรัตน์. (2564). ห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom): การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อพัฒนาผู้เรียนในยุคความปกติถัดไป (Next Normal). วารสารราชพฤกษ์, 11(8), 1-15.
- ณัฐภรณ์ หลาวทอง. (2559). การสร้างเครื่องมือการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ:
 โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐพร พรหมวัง. (2562). การพัฒนาชุดการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยใช้ Activity-Based Learning ร่วมกับ 2W3P และทฤษฎีการวางเงื่อนไขการกระทำที่ส่งผลต่อความสามารถในการฟัง-พูด เจตคติ และความมั่นใจในตนเอง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- ณัฐภูมิ สุกุณี. (2559). การพัฒนาเจตคติแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์และพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้การจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน. *Online Journal of Education*, 12(2), 50-66.

- ณัฐสุตา สุภารัตน์. (2563). ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นและเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอน โดยใช้การแสดงบทบาทสมมุติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. *Journal of Graduate School Sakon Nakhon Rajabhat University*, 17(76), 47-55.
- ดัชนี สอนรัมย์. (2558). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโครงงาน เรื่อง ชีวิตกับสิ่งแวดล้อม เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถในการแก้ปัญหาทางวิทยาศาสตร์ และความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- เด่นพงษ์ สุดภักดี. (2556). การเรียนรู้แบบ Flipped Classroom ในงานสัมมนาเชิงวิชาการ เรื่อง Flipped Classroom “กลับด้านการเรียนรู้” สู่ห้องเรียนกลับด้าน. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ดวงสรณ์ องอาจ. (2561). การเพิ่มผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นให้กับผู้เรียน ด้วยเทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ STAD กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่ง. วิทยานิพนธ์ บ.ม. กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.
- ทองสุข วงศ์ทิพย์. (2549). การสร้างชุดกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทย ตามมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. อุตรดิตถ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- ทัศนีย์ ถนอม. (2563). วิถีชีวิตใหม่กับสื่อสารการตลาดดิจิทัล. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี*, 13(1), 298-304.
- ทิตนา แหมมณี. (2545). 14 วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2547). *ศาสตร์การสอน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธนภรณ์ กาญจนพันธ์. (2558). ผลการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับทางที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาชีววิทยา การกำกับตนเองและความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ป.ด. ปัตตานี: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.
- ธิดารัตน์ นคร. (2563). การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สถานการณ์จำลอง ประกอบสื่อมัลติมีเดีย วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. *Journal of Educational Technology and Communications Faculty of Education Mahasarakham University (JETC)*, 2(6), 106-118.

- ธูปทอง กว้างสวาสดี. (2545). *สัมมนาหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษ*. มหาสารคาม: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- _____. (2549). *คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ธนันท์พัชญ์ ดันติคงพันธ์. (2565). ผลการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาญี่ปุ่นโดยใช้ แนวคิด ห้องเรียนกลับด้านร่วมกับการสอนแบบตรงในชั้นเรียน เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง-พูด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาญี่ปุ่น. *Journal of Graduate School, Pitchayat, Ubon Ratchathani Rajabhat University*, 17(2), 97-105.
- นริศรา ศิริวงศ์. (2566). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- นรรัตน์ ฝันเขียว. (2562). *เทคนิคการสอนแบบการแสดงบทบาทสมมติ (Role playing)*. เข้าถึงได้จาก <https://www.trueplookpanya.com/dhamma/content/76456> 28 กันยายน 2566.
- นิตา โมท่า. (2558). *การพัฒนาคู่มือการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือบูรณาการกับโครงการ ภาษาอังกฤษ ที่มีต่อความพึงพอใจในการเรียน พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม และ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- เนาวรัตน์ อินทรประสิทธิ์ และอาคม สระบัว. (2561). *การพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษผ่านกิจกรรมการโต้ว่าที*. พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ.
- บตี ทะนอก. (2565). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง เมทริกซ์ ตามแนวคิด ห้องเรียนกลับด้าน โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

- บุญยงค์ ตาลวิลาส. (2562). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน โดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือแบบ TAI เรื่อง เรขาคณิตวิเคราะห์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- บุญล้อม พันธนาค. (2560). ผลการจัดการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทางกับแบบตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สมุทรปราการ: มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- บุษกร ภูักดี. (2557). การพัฒนาความสามารถในการฟังและเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เพลงประกอบการสอน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- เบญจรักษ์ น้ำฟ้า. (2556). *Flip Your Classroom*. [สไลด์]. เพชรบูรณ์: สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 40.
- ประสาธ เนืองเฉลิม. (2556). *วิจัยการเรียนการสอน* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ทวีพริ้น.
- ปราณี หล้าเบญญะ. (2559). *การหาคุณภาพเครื่องมือวัดและประเมินผล*. ยะลา: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.
- บุญยพัทธ์ โภชาลี. (2562). การพัฒนาชุดกิจกรรมนิทาน เพลงภาษาจีน โดยใช้การสอนแบบ CIPPA Model ร่วมกับ Top-Down Model ที่ส่งผลต่อทักษะการฟังการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- พรรณี ลีกิจวัฒน์. (2559). *วิธีการวิจัยทางการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: มินิเซอร์วิสซัพพลาย.
- พนิตตา สีนบัว. (2566). การพัฒนาทักษะการฟังภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยเกมดิจิทัลเพื่อการศึกษา. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 21(2), 208-225.
- พิชิต ฤทธิ์จรูญ. (2556). *หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: เฮ้าส์ ออฟ เคอร์มิสท์.
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). *สุดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- พรเทพ เจริญทนต์. (2563). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยใช้บทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนสตรีสิริเกศ. *วารสารญี่ปุ่นศึกษาศาสตร์*, 37(1), 58-67.

- พัฒนา พรหมณี และคณะ. (2553). แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจและการสร้าง
แบบสอบถามความพึงพอใจในงาน. *APHEIT JOURNAL*, 26(1), 59-66.
- พิมพรรณ ต๊ะสุภา. (2558). การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อพัฒนาทักษะการฟังพูดภาษาจีน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเวียงเจดีย์วิทยา อำเภอสี จังหวัดลำพูน.
วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ภัทรสร นรเหรียญ. (2562). การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน ร่วมกับสื่อประสมเพื่อพัฒนา
ความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.
วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ภัทรทิพย์ ธงवास. (2565). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนร่วมกับกระบวนการ
จัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูด
ภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วารสารวิชาการวิทยาลัย
สันตพล, 6(1), 39-47.
- ภาณุวัฒน์ สงแสง. (2563). ผลของการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านที่มีต่อ
ความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. ปรียญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มนตรี วงษ์สะพาน. (2563). พื้นฐานวิจัยหลักสูตรและการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 2).
มหาสารคาม: ตักศิลาการพิมพ์.
- เมธาวิ ปัญญาจันทร์สว่าง และสุรตนา อติพัฒน์. (2565). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้
คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านสำหรับนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. *Journal of Roi Kaensarn Academi*, 7(6), 105-116.
- ยุพดี หวลอารมณ์. (2565). การพัฒนาทักษะการฟังการพูดภาษาจีนด้วยรูปแบบการเรียนรู้
การสอนห้องเรียนกลับด้านผ่าน Zoom Meeting. *Academic Journal of
Humanities and Social Sciences Burapha University*, 30(1), 135-157.
- รุ่งลาวัณย์ วงษ์ธนาสิริ. (2558). การพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้
การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติควบคู่กับกิจกรรมแสดงบทบาทสมมติ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร:
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

- รัชชก ก้นชม. (2562). การพัฒนามโนคติทางวิทยาศาสตร์ เรื่องการสืบพันธุ์ของพืชดอก และการเจริญเติบโต โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ 7 ขั้น ร่วมกับ กลวิธีการเดินชมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (Gallery Walk) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- รัชนีวรรณ สุขเสนา. (2550). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง บทประยุกต์ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่าง การจัดการเรียนโดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL) กับการเรียนรู้ตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เรื่อนใจ อิศรางกูร ณ อยุธยา. (2554). ผลการใช้แบบฝึกเสริมทักษะเพื่อพัฒนาทักษะ การเขียนสะกดคำพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. บุรีรัมย์: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- วรเชษฐ แสงเจีย. (2562). พัฒนาทักษะการสื่อสารและการคิดอย่างร่วมมือ ด้วยการโต้วาที (debate) ในห้องเรียน. เข้าถึงได้จาก <https://www.educathai.com/knowledge/articles/667> 28 กันยายน 2566.
- วรภรณ์ พุทธารงค์. (2564). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชาวิทยาศาสตร์ โดยใช้ ห้องเรียนกลับด้านร่วมกับgoogle classroom ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยรังสิต.
- วรรณ แกมเกตุ. (2555). วิธีวิทยาการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัชร เกษพิชัยณรงค์. (2557). การเรียนรู้เชิงรุกและเทคนิควิธีการจัดการเรียนการสอนที่เน้น การเรียนเชิงรุก. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วารุณี ศิริ. (2560). การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ กศ.ม มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วาโร เพ็งสวัสดิ์. (2551). วิธีวิทยาการวิจัย. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วิจารณ์ พานิช. (2556). ครูเพื่อศิษย์สร้างห้องเรียนกลับทาง (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: มูลนิธิสยามกัมมาจล.
- วิโรจน์ ประรัมย์. (2561). ผลการใช้กิจกรรมเพลงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษและความรู้คำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. บุรีรัมย์: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.

- ศรัญญาพร แก้วกล้า. (2563). ผลการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่น โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับ Quizlet application สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ค.ม. อุตรดิตถ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- ศศิธร ลิจันทร์พร. (2556). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเป็นฐานโดยใช้แอปพลิเคชันเพื่อการศึกษาบนอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่เพื่อส่งเสริมความมีวินัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิรารัตน์ ปิงเมือง, จันทรพร พรหมมาศ และเด่นชัย ปราบจันดี. (2565). การพัฒนากระบวนการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น โดยบูรณาการแนวการสอนวรรณกรรมสัมพันธ์ ร่วมกับแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์เชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, 32(2), 43-59.
- ศุภสิริ โสมาเกต. (2544). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนและความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการเรียนรู้ด้วยโครงการกับการเรียนรู้ตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สงบ ลักษณะ. (2533). แนวการทำแผนการสอน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สถาพร พงษ์พิบูล. (2558). การจัดการเรียนการสอนแบบ Active Learning. เข้าถึงได้จาก https://km.buu.ac.th/article/frontend/article_detail/141 28 กันยายน 2566.
- สมจิตต์ สินธุชัย. (2560). การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองเสมือนจริง: การนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน. วารสารพยาบาลทหารบก, 18(1), 29-38.
- สมบูรณ์ จารุณะ. (2557). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการอภิปรายกลุ่มเรื่องพระพุทธศาสนาน่ารู้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้แบบอภิปรายกลุ่มโดยใช้สื่อโสตทัศน. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2561). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2556). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นและภาษาเยอรมันตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา (สกสค) ลาตพร้าว.
- สำนักบริหารการมัธยมศึกษาตอนปลาย. (2558). *แนวทางการจัดทำทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สำราญ กำจัดภัย. (2562). *สถิติเพื่อการวิจัยทางหลักสูตรและการสอน (ฉบับปรับปรุง)*. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- สุจินต์ พิงบุญเก่า. (2563). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยใช้ห้องเรียนกลับด้าน บนเว็บแอปพลิเคชัน สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง*. สารนิพนธ์ ศษ.ม ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). *การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2532). *การสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). *วิธีการสอนภาษาอังกฤษ (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรศักดิ์ ปาเฮ. (2556). *ห้องเรียนกลับทาง : ห้องเรียนมิติใหม่ในศตวรรษที่ 21 เอกสารประกอบการประชุมผู้บริหารโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาแพร่ เขต 2.แพร่: สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาแพร่ เขต 2.*
- สุวิทย์ มูลคำ และคณะ. (2551). *การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการคิด (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- สุวิธิดา จรุงเกียรติกุล. (2561). *ทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 (The Twenty-First Century Skills) เข้าถึงได้จาก*
<https://www.truelookpanya.com/education/content/66054/-teaartedu-teaart-teaarttea> 15 สิงหาคม 2566.
- สุวิมล ติรกานันท์. (2551). *ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์: แนวทางสู่การปฏิบัติ (พิมพ์ครั้งที่ 7)*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- เหมยวดี ทาศรีภู. (2559). การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ผังกราฟิกร่วมกับ
การคิดแบบโยนิโสมนสิการ เพื่อเสริมสร้างความพึงพอใจการคิดอย่างมีวิจารณญาณ
และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาประวัติศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- อรพรรณ ธุนาบาล. (2555). การพัฒนาชุดกิจกรรมส่งเสริมทักษะการอ่านและการเขียน
ควบคู่กัน เน้นการเรียนรู้แบบร่วมมือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2539). การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ.
กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2538). แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- อาชวิน นิสสัยกล้า. (2564). การเปรียบเทียบความสามารถในการฟังและการพูดภาษาจีน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยวิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ.
Ratchaphruek Journal, 20(1), 156-166.
- อาภรณ์ ใจเพียง. (2553). หลักการสอน (ฉบับปรับปรุง) (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ:
โอเดียนสโตร์.
- อินทิรา บุญยาทร. (2542). หลักการสอน. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
สมเด็จพระเจ้าพระยา.
- อุไร มากคณา. (2556). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษา
สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรมคณะบริหารธุรกิจ พื้นที่วังไกลกังวล.
วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. นครปฐม: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์.
- LE THI MAI THU. (2566). การพัฒนาชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษา
เวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษา
เพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏ
สกลนคร.
- Asaka, S., Shinozaki, F., & Yoshida, H. (2018). *THE EFFECT OF A FLIPPED
CLASSROOM APPROACH ON EFL JAPANESE JUNIOR HIGH SCHOOL
STUDENTS' PERFORMANCES AND ATTITUDES*. In *Proceeding: 2nd
International Conference on Social Sciences, Humanities and
Technology (ICSHT 2018)* (p. 84-99). Kota Bharu: GAE.

- Byrne, Donn. (1987). *Teaching Oral English*. New York: Longman.
- Collier, Catherine. (2001). *Education Resources Information Center, Separating Difference & Disability*, ERIC. Retrieved from <http://www.eric.ed.gov/ERICWebPortal/search/simpleSearch.jsp> November 20th, 2023.
- Herzberg, F. (1959). *The Motivation to work*. New York: John Wiley & Sons.
- Harsburgh, D. (1944). Activity-based learning in India. Retrieved from http://en.wikipedia.org/wiki/Activity-based_learning_in_India September 21st, 2023.
- Makita, Y. (1995). *The effectiveness of dramatic/Role playing activity in the Japanese classroom*. Retrieved from <http://mcel.palicu.edu/aspac/papers/scholar//Makita.html> November 20th, 2023.
- McCallum, S., Schultz, J., Sellke, K., & Spartz, J. (2015). An examination of the flipped classroom approach on college student academic involvement. *International Journal of Teaching and Learning in Higher Education*, 27(1), 42-55.
- Mehring, J. (2016). *Present research on the flipped classroom and potential tools for the EFL classroom*. *Computers in the Schools*, 33(1), 1-10.
- Mori, T. (2018). *Deep Active Learning: Toward Greater Depth in University Education*. Retrieved from <https://n9.cl/rj0wt> November 25th, 2023.
- Scott, R. (1981). *“Speaking” in Communication in the Classroom*. London: Longman Group,Ltd.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญและหนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ ในการหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย

1. ดร.ปฐพีริกา น้อยนนท์ ตำแหน่ง อาจารย์ประจำสาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์.ดร.ญาดาวิ ไชยมาตย์ ตำแหน่ง อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
3. นางสาวณัฐธิยา พาที ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ สังกัดโรงเรียนบ้านไผ่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น
4. นางวิมลรัตน์ วาริยาตร์ ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ สังกัดโรงเรียนธาตุพนม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครพนม จังหวัดนครพนม
5. นายกันตวิษณุ งามสิทธิ์ ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ สังกัดโรงเรียนอากาศอำนวยศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสกลนคร จังหวัดสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๖๙๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถนนิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๐ มิถุนายน ๒๕๖๗

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ดร.ปณชริกา น้อยนนท์

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ
๒. เครื่องมือการวิจัย
๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายทองศักดิ์ ดวงหม่อง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๕๔๒๑๒๔๙๓๐๓ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง 買い物 (การซื้อของ) เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นายทองศักดิ์ ดวงหม่อง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๑๔๗๕ ๓๙๔๙

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๖๙๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๐ มิถุนายน ๒๕๖๗

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ญาดา วิชัยมาตย์

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ

๒. เครื่องมือการวิจัย

๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายทองศักดิ์ ดวงหม่อง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๕๔๒๑๒๔๙๓๐๓ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง 賣い物 (การซื้อของ) เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นายทองศักดิ์ ดวงหม่อง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๑๔๗๕ ๓๙๔๙

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๖๙๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๐ มิถุนายน ๒๕๖๗

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นางสาวณัฐยา พาที

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ
๒. เครื่องมือการวิจัย
๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายทองศักดิ์ ดวงหม่อง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๕๔๒๑๒๔๙๓๐๓ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง 賣い物 (การซื้อของ) เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นายทองศักดิ์ ดวงหม่อง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๑๔๗๕ ๓๙๔๙

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๖๙๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิติโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๐ มิถุนายน ๒๕๖๗

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นางวิมลรัตน์ วาริยาตย์

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ
๒. เครื่องมือการวิจัย
๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายทองศักดิ์ ดวงหม่อง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๕๔๒๑๒๔๙๓๐๓ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง 買い物 (การซื้อของ) เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นายทองศักดิ์ ดวงหม่อง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๑๔๗๕ ๓๔๔๙

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๖๙๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๐ มิถุนายน ๒๕๖๗

เรื่อง ขออนุมัติครุภัณฑ์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายกันตวิทย์ งามสิทธิ์

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ
๒. เครื่องมือการวิจัย
๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายทองศักดิ์ ดวงหม่อง รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๕๔๒๑๒๔๙๓๐๓ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิจัยหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง 賣い物 (การซื้อของ) เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขออนุมัติครุภัณฑ์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นายทองศักดิ์ ดวงหม่อง โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๑๔๗๕ ๓๙๔๙

ภาคผนวก ข

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการฟังภาษาญี่ปุ่น เรื่อง การซื้อของ
3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น เรื่อง การซื้อของ
4. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง การซื้อของ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 3 รหัสวิชา ญ32203
 หน่วยการเรียนรู้เรื่อง 買い物 การซื้อของ เวลา 18 ชั่วโมง
 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง ร้านสะดวกซื้อ/ร้านอาหาร เวลา 6 ชั่วโมง
 ผู้สอน นายทนต์ศักดิ์ ดวงหม่อง วันที่..... เดือน..... พ.ศ.

1. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ต1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัดที่ 3 พูดและเขียนแสดงความต้องการของตนเองง่าย ๆ

2. สาระสำคัญ

ภาษาที่ใช้แสดงความต้องการในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การถามตอบราคาสินค้า การถามตอบเกี่ยวกับการเลือกซื้อสิ่งของ การถามตอบเกี่ยวกับการสั่งอาหาร เป็นต้น

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถฟังและพูดเพื่อถามตอบเกี่ยวกับการสั่งอาหารได้
2. เพื่อให้นักเรียนถามตอบเกี่ยวกับราคาสินค้า ลักษณะสิ่งของที่ต้องการและลักษณะนามของสิ่งของได้

4. สาระการเรียนรู้

4.1 การถามตอบราคาสินค้า	A: このN	は	いくらですか。
	B: そのN	は	(จำนวนเงิน) パーツです。
えんです。

4.2 หลักไวยากรณ์การบอกลักษณะนาม การนับจำนวนสิ่งของต่าง ๆ ในภาษาญี่ปุ่น ประกอบด้วย まい・だい・さつ・ほん・つ เป็นต้น

4.3 การถามตอบเกี่ยวกับการเลือกซื้อสิ่งของ

โครงสร้างไวยากรณ์ N1を ลักษณะนามと N2をลักษณะนาม V。

4.4 การถามตอบเกี่ยวกับการสั่งอาหาร

โครงสร้างไวยากรณ์ N を く ださい。

5. กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 ขั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียนเป็นกิจกรรมตามแนวคิดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน

1.1 แนะนำวิธีการเรียนรู้และสร้างความสนใจ

1. ครูอัปโหลดรูปภาพเมนูอาหารและตั้งกระทู้คำถามบน Facebook ในกลุ่ม “Flipped Classroom: Benz Sensei” โดยมีข้อความเกี่ยวเนื้อหาที่จะเรียนดังนี้

1.1 みなさんは何を食べたいですか。

(สิ่งที่นักเรียนอยากกินในร้านอาหารคืออะไร)

1.2 そのりょうりはいくらですか。

(อาหารชนิดนั้น ราคาเท่าไร)

2. นักเรียนทุกคนร่วมกันตอบคำถามพร้อมทั้งแสดงความคิดเห็นได้โพสต์ที่ครูตั้งกระทู้ไว้

3. ครูอัปโหลดใบงานกิจกรรมที่ 1 เรื่อง どんな場面? ตามหนังสือ AKIKO TO TOMODACHI 2 ประกอบ พร้อมกับอัปโหลดคลิปเสียงประกอบการทำกิจกรรม <https://drive.google.com/drive/folders/1H2c1iTf3lyjmbEbi1LLHZOZTSPBvPI04> ประกอบด้วย MP3 (032_AKIKO 2.mp3 ถึง 038_AKIKO 2.mp3)ลงในกลุ่มปิด “Flipped Classroom: Benz Sensei”

1.2 สืบค้นเพื่อให้เกิดมโนทัศน์รวบยอด

1. นักเรียนศึกษาเนื้อหาจากวิดีโอ ในกลุ่ม “Flipped Classroom: Benz Sensei” ด้วยตนเองและเตรียมสรุปองค์ความรู้ที่ได้รับจากการศึกษาเนื้อหา ดังนี้

คลิปวิดีโอที่ 1 การบอกราคาสินค้า

<https://www.youtube.com/watch?v=AjOGW90IEU> จากช่อง

KSK Japanese PY

คลิปวิดีโอที่ 2-4 การบอกลักษณะนามสินค้า

<https://www.youtube.com/watch?v=aK0JJolkgZM>

<https://www.youtube.com/watch?v=FfMXp-0y5Lg>

<https://www.youtube.com/watch?v=54QktFNX92w> จากช่อง

KSK Japanese PY

คลิปวิดีโอที่ 5 ไวยากรณ์ N を ください。

<https://www.youtube.com/watch?v=P5hLLF0j080> จากช่อง KSK

Japanese PY

คลิปวิดีโอที่ 6 ตัวอย่างสถานการณ์การซื้อของที่ร้านสะดวกซื้อ

<https://www.youtube.com/watch?v=dx8o756L7NA&t=49s>

จากช่อง Japarrot!- Let's Learn Japanese พร้อมไฟล์ตัวอย่างสำนวนที่ใช้บ่อยในร้านสะดวกซื้อ

1.3 สรุปเตรียมความรู้สู่ห้องเรียน

1. นักเรียนสรุปองค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษาเนื้อหาจากวิดีโอลงในแบบบันทึกการเรียนรู้ (การเรียนรู้การสอนภาษาญี่ปุ่นจาก “Flipped Classroom: Benz Sensei”) และทำใบงานกิจกรรมที่ 1 เรื่อง どのような場面?
2. นักเรียนที่มีความสงสัยในเนื้อหา เตรียมข้อคำถามหลังจากที่ได้เรียนรู้ผ่านวิดีโอและศึกษาจากใบความรู้แล้ว เพื่อนำไปแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในกิจกรรมการเรียนรู้ในห้องเรียน

ขั้นที่ 2 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่โรงเรียน เป็นการนำความรู้จากการเรียนที่บ้าน มาทำกิจกรรม โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

ชั่วโมงที่ 1

2.1 นำเข้าสู่กิจกรรม (15 นาที)

1. กล่าวทักทายนักเรียนโดยใช้ภาษาญี่ปุ่นในการทักทาย

ครู : 皆さん、こんにちは！今日お元気ですか。

(ทุกคน สวัสดีครับ วันสบายดีไหมครับ)

นักเรียน : こんにちは。..... (สวัสดีค่ะ/ครับ)

ครู : 今日お元気ですか。(วันนี้ สบายดีไหมครับ)

นักเรียน : (นักเรียนตอบได้ตามอิสระ)

และสร้างบรรยากาศก่อนที่จะเริ่มเรียนโดยการบริหารร่างกาย เพื่อกระตุ้นให้สมองและร่างกายของนักเรียนเกิดความตื่นตัวโดยการเต้นเพลง (ラジオ体操) ในช่อง YouTube ตามลิงค์ <https://www.youtube.com/watch?v=GM3d3QP3yIM>

2. ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ร่วมแลกเปลี่ยนในเนื้อหาที่ได้เรียนจากกิจกรรมนอกห้องเรียนในกลุ่มปิด “Flipped Classroom: Benz Sensei” (10 นาที)

3. นักเรียนรับฟังจุดประสงค์การเรียนรู้ พร้อมทำความเข้าใจในขั้นตอนการดำเนินการเรียนรู้ในการทำกิจกรรมการเรียนรู้นี้ ทั้งหมด 2 กิจกรรม ประกอบด้วย

กิจกรรมที่ 1 การถามราคา

กิจกรรมที่ 2 การบอกลักษณะนามสิ่งของ/สินค้า

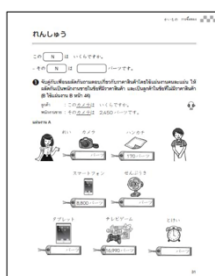
กิจกรรมที่ 3 การเลือกซื้อสิ่งของ

กิจกรรมที่ 4 การสั่งอาหาร ณ ร้านแฮมเบอร์เกอร์ของญี่ปุ่น (บัททาสมมติ)

กิจกรรมที่ 5 สถานการณ์จำลอง ณ ร้านอาหารญี่ปุ่น เมืองโอซาก้า

2.2 ปฏิบัติกิจกรรม

1. เข้าสู่กิจกรรมการเรียนรู้กิจกรรมที่ 1 การถามราคา これはいくらですか？ โดยมีลำดับขั้นตอนการเรียนดังนี้ (ใช้เวลา 35 นาที)

1.1 นักเรียนทำความเข้าใจโจทย์ “จับคู่กับเพื่อนเป็น A และ B ผลัดกันถามตอบ เกี่ยวกับราคาสินค้า โดยใช้แผ่นงานคนละแผ่น ให้ผลัดกันเป็นพนักงานขายในข้อที่มีราคาสินค้า และเป็นลูกค้าในข้อที่ไม่มีราคาสินค้า (แผ่นงาน B อยู่หน้า 66)” ของหนังสือ AKIKO 2

1.2 นักเรียนดูรูปในแบบฝึกหัดที่ 1 และลองทายว่าอะกิโกะอยู่ที่ไหน และกำลังพูดคุยกับใคร จากนั้นฟังบทสนทนาใน Track39 และทำความเข้าใจความหมายของ

บท สนทนา ครูตั้งคำถามว่า ในตัวอย่าง “ลูกค้า” ใช้คำว่า 「この」 “พนักงานขาย” ใช้คำว่า 「その」 แสดงว่าสินค้าอยู่ใกล้ใคร

1.3 ครูให้นักเรียนฟังบทสนทนาใน 「どんなばめん?」 อีกครั้ง และสังเกตการบอกราคาสินค้าที่เป็นเลขหลักร้อยและหลักหมื่นว่ามีวิธีพูดอย่างไร จากนั้นดู ตัวอย่างในแบบฝึกหัดที่ 1 ว่าการบอกราคาหลักพันมีวิธีพูดว่าอย่างไร

1.4 ครูแจกตารางด้านล่าง แล้วให้นักเรียนคิดวิธีการบอกจำนวนตัวเลขหลักร้อยหลักพัน และหลักหมื่น โดยให้นักเรียนเดาและเขียนคำลงในช่องว่าง จากนั้นให้นักเรียนจับคู่ตรวจสอบกับเพื่อนว่าเดาเหมือนกันหรือไม่ แล้วฟังครูอ่านคำตอบที่ถูกต้อง

	ひゃく	せん	まん
1	ひゃく	せん	いちまん
2			
3	※さんびゃく		さんまん
4		よんせん	
5	ごひゃく		
6	※ろっぴゃく		ろくまん
7		ななせん	
8		※はっせん	
9	きゅうひゃく		
?			なんまん

1.5 เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกราคาได้คล่อง ครูจำลองสถานการณ์ให้นักเรียนเป็นพนักงานขายและครูเป็นลูกค้า สอบถามราคาสินค้า โดยครูเขียนตัวเลขราคาให้นักเรียน แล้วให้นักเรียนตอบตามราคาที่ครูกำหนด เช่น

T: このせんぷうきはいくらですか。 (พัดลมเครื่องนี้ราคาเท่าไร)

S: はっぴゃくぱーつです。 (ราคา 800 บาท)

1.6 นักเรียนทำ せんしゅ 1 โดยจับคู่กับเพื่อนเป็น A และ B ผลัดกันถามตอบเกี่ยวกับราคาสินค้า โดยใช้แผ่นงานคนละแผ่น ให้ผลัดกันเป็นพนักงานขายใน ข้อที่มีราคาสินค้า และเป็นลูกค้าในข้อที่ไม่มีราคาสินค้า

1.7 นักเรียนตรวจสอบคำตอบโดยนำราคาสินค้าในแต่ละแผ่นงานมาเทียบกัน

1.8 นักเรียนร่วมตรวจสอบความถูกต้องกับครูผู้สอน โดยสุ่มถาม สอบถามราคาสินค้าอีกครั้ง

ハンカチ
ลูกค้า: このハンカチはいくらですか。
พนักงานขาย: そのハンカチは170パーツです。
スマートフォン
ลูกค้า: このスマートフォンはいくらですか。
พนักงานขาย: そのスマートフォンは8,800パーツです。
せんぷうき
ลูกค้า: このせんぷうきはいくらですか。
พนักงานขาย: そのせんぷうきは780パーツです。
タブレット
ลูกค้า: このタブレットはいくらですか。
พนักงานขาย: そのタブレットは10,300パーツです。
テレビゲーム
ลูกค้า: このテレビゲームはいくらですか。
พนักงานขาย: そのテレビゲームは16,990パーツです。
とけい
ลูกค้า: このとけいはいくらですか。
พนักงานขาย: そのとけいは1,000パーツです。

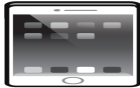

ハンカチ: 170

このハンカチはいくらですか。

そのハンカチは170バーツです。

スマートフォン: 8,800

このスマートフォンはいくらですか。

そのスマートフォンは8,800バーツです。

せんぷうき: 780

このせんぷうきはいくらですか。

そのせんぷうきは780バーツです。

タブレット: 10,300

このタブレットはいくらですか。

そのタブレットは10,300バーツです。

テレビゲーム: 16,990

このテレビゲームはいくらですか。

そのテレビゲームは16,990バーツです。

とけい: 1,000

このとけいはいくらですか。

そのとけいは1,000バーツです。

ชั่วโมงที่ 2

2. เข้าสู่กิจกรรมการเรียนรู้ในกิจกรรมที่ 2 การบอกลักษณะนามสิ่งของ/สินค้า โดยมีลำดับขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม ดังนี้ (ใช้เวลา 50 นาที)

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2.1

หมายเลข	รูปภาพ	คันจิ	การอ่าน
1	รถจักรยาน	จักรยาน	จักรยาน
2	รถจักรยานยนต์	จักรยานยนต์	จักรยานยนต์
3	รถจักรยานยนต์	จักรยานยนต์	จักรยานยนต์
4	รถจักรยานยนต์	จักรยานยนต์	จักรยานยนต์
5	รถจักรยานยนต์	จักรยานยนต์	จักรยานยนต์
6	รถจักรยานยนต์	จักรยานยนต์	จักรยานยนต์
7	รถจักรยานยนต์	จักรยานยนต์	จักรยานยนต์
8	รถจักรยานยนต์	จักรยานยนต์	จักรยานยนต์
9	รถจักรยานยนต์	จักรยานยนต์	จักรยานยนต์
10	รถจักรยานยนต์	จักรยานยนต์	จักรยานยนต์

1. นักเรียนทำความเข้าใจโจทย์ “ลองเดาว่าตรงช่องว่างในตารางต่อไปนี้มีวิธีบอก จำนวนอย่างไร แล้วเติมลงไปให้สมบูรณ์ จากนั้นฟังเฉลยว่าตรงกับที่เดาหรือไม่”

2. ครูและนักเรียนพูดคุยเกี่ยวกับการนับจำนวนในภาษาไทย เช่น ที่รี 1 เครื่อง สมุด 1 เล่ม หรือ ดินสอ 1 แท่ง จากนั้นดูวิธีบอกจำนวนในตาราง ซึ่งนักเรียนจะสังเกตเห็นว่าในภาษาญี่ปุ่นก็มีการใช้ลักษณนามตามหลังตัวเลขเช่นเดียวกัน

3. นักเรียนตรวจสอบคำบอกลักษณนามในตารางและภาพสิ่งของที่ใช้กับคำบอกลักษณนามนั้น และลองเดาว่าลักษณนามของ まい、だい、さつ、本 และ つ คืออะไร โดยครูให้นักเรียนดูภาพสิ่งของอื่น ๆ เพิ่มเติมจากภาพในตาราง

まい : ภาพกระดาษ แสตมป์ แผ่นซีดี เสื้อ ผ้าเช็ดหน้า เหยือก จาน

だい : ภาพเครื่องจักร เครื่องใช้ไฟฟ้า โทรศัพท์ วิทยุ รถยนต์ จักรยาน

さつ : ภาพสมุด หนังสือ พจนานุกรม

本 : ภาพปากกา ดินสอ เนกไท เข็มขัด กางเกง ร่ม

つ : ภาพยางลบ ผลไม้ นาฬิกาข้อมือ

4. ครูสุ่มถามนักเรียนทีละคำว่าลักษณนามในตารางใช้อย่างไร ใช้กับสิ่งของที่มี ลักษณะอย่างไร

5. นักเรียนลองเดาและเติมวิธีบอกจำนวนลงตรงช่องว่างในตาราง

6. นักเรียนฟังซีดีเกี่ยวกับลักษณนามและตรวจสอบคำตอบ โดยครูชี้แนะให้นักเรียนสังเกตลักษณนาม แบบที่ใช้ 本 ว่ามีการเปลี่ยนเสียงอ่านที่จำนวน 1,3,6,8 และ10 และลักษณนามแบบที่ใช้ つ มีการบอกจำนวนที่ไม่เหมือนลักษณนามอื่น ๆ ในตาราง

7. นักเรียนฟังซีดีอีกครั้ง และพูดตามซีดี

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2.2

1. นักเรียนทำความเข้าใจโจทย์ “ดูภาพต่อไปนี้แล้วตอบว่ามีอะไร จำนวนเท่าไร”

2. นักเรียนอ่านประโยคตัวอย่าง ดูภาพใน ㄱ, ㄴ ประกอบ ช่วยกันคิด วิธีการบอกจำนวนด้วยคำลักษณนาม ซึ่งสามารถวางไว้หน้าคำกริยา **あります** ได้โดยไม่ต้องใช้คำช่วย เช่นเดียวกับการบอกจำนวนเวลา

3. นักเรียนตรวจสอบภาพในข้อ 1)-8) ว่ามีอะไรและมีจำนวนเท่าไร ครูและนักเรียนลองทำข้อ 1)-2) ด้วยกัน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน โดยครูเป็น A และนักเรียนเป็น B

4. นักเรียนจับคู่กัน ดูภาพและผลัดกันถามตอบข้อ 3)-8) ว่ามีอะไร จำนวนเท่าไร

5. ครูถามนักเรียนว่าข้อ 1)-8) มีอะไร จำนวนเท่าไร เพื่อให้นักเรียน ทั้งห้อง ช่วยกันตอบและตรวจสอบความถูกต้อง หรืออาจกำหนดให้นักเรียนหนึ่งคนเป็นคนถาม แล้วให้เพื่อนตอบ เช่น S1 ถาม

S2 ตอบ

2.1.	ลักษณะนาม	数	数	数	数	数
1	一まい	一枚	一	一本	一	一つ
2	二まい	二枚	二	二本	二	二つ
3	三まい	三枚	三	三本	三	三つ
4	四まい	四枚	四	四本	四	四つ
5	五まい	五枚	五	五本	五	五つ
6	六まい	六枚	六	六本	六	六つ
7	七まい	七枚	七	七本	七	七つ
8	八まい	八枚	八	八本	八	八つ
9	九まい	九枚	九	九本	九	九つ
10	十まい	十枚	十	十本	十	十つ
2	何まい	何枚	何	何本	何	いくつ

2.2	数え	A: 何がありますか。 B: ショウが三まいあります。 A: 何がありますか。 B: 名が三まいあります。 A: 何がありますか。 B: ペンが五本あります。 A: 何がありますか。 B: ノートが四つあります。 A: 何がありますか。 B: リンゴが三つあります。 A: 何がありますか。 B: 色鉛筆が二まいあります。 A: 何がありますか。 B: かばんが二つあります。 A: 何がありますか。 B: 靴が一つあります。 A: 何がありますか。 B: かさが六本あります。
-----	----	--

ชั่วโมงที่ 3

3. เข้าสู่กิจกรรมการเรียนรู้ในกิจกรรมที่ 3 การเลือกซื้อสิ่งของ โดยมีลำดับขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม ดังนี้ (ใช้เวลา 50 นาที)

Activity 3: Shopping List and Table

Shopping List:

- Apples (りんご)
- Bananas (バナナ)
- Oranges (オレンジ)
- Apples (りんご)
- Bananas (バナナ)
- Oranges (オレンジ)
- Apples (りんご)
- Bananas (バナナ)
- Oranges (オレンジ)

Table:

品名	数量	単位	合計
りんご	200	個	200
バナナ	100	本	100
オレンジ	50	個	50
りんご	100	個	100
バナナ	50	本	50
オレンジ	20	個	20
りんご	50	個	50
バナナ	20	本	20
オレンジ	10	個	10

1. นักเรียนทำความเข้าใจโจทย์ “ถามและตอบเกี่ยวกับการเลือกซื้อสิ่งของ”
2. ครูสอบถามให้นักเรียนช่วยกันคิดว่าเมื่อซื้อของสิ่งเดียวหรือซื้อหลายอย่างจะพูดเป็นภาษาญี่ปุ่นอย่างไร โดยครูอาจเขียนลงบนกระดาน เช่น
 - ซื้อสิ่งเดียว ペンをかいます。(ซื้อปากกา)
 - ซื้อ 2 อย่าง ペンとノートをかいます。(ซื้อปากกากับสมุดโน้ต)
 - ซื้อ 3 อย่าง ペンとノートとけしゴムをかいます。(ซื้อปากกา สมุดโน้ตและยางลบ)

ยางลบ)

- ซื้อมากกว่านั้นペンとノートとけしゴムと…と…をかいます。
3. นักเรียนและครูช่วยกันคิดว่า เมื่อจะซื้อของมากกว่าหนึ่งอย่าง พร้อมระบุจำนวนด้วย จะพูดได้อย่างไร ครูอาจชี้แนะให้นักเรียนสังเกตรูปประโยคการบอกจำนวน จากใน わんしゅう (แบบฝึกทักษะ) 2.2 เช่น

- ซื้อสิ่งเดียว ペンを2ほんかいます。(ซื้อปากกา 2 แท่ง)
- ซื้อ 2 อย่าง ペンを2ほんとノートを1さつ かいます (ซื้อปากกา 2แท่งและสมุด1เล่ม)
- ซื้อ 3 อย่าง ペンを2ほんとノートを3さつと けしゴムを1つかいます。
(ซื้อปากกา 2 แท่ง สมุด 1 เล่ม และยาง 1 ชิ้น)

4. นักเรียนอ่านประโยคตัวอย่างและตรวจสอบความหมายว่า B ซื้ออะไร จำนวนเท่าไร
5. ฟังซีดี track46 เกี่ยวกับการสนทนาการซื้อสิ่งของ จำนวนและช่วยกันสรุปวิธีการบอกสิ่งของและจำนวนที่ต้องการจะซื้อ
6. นักเรียนดูรูปภาพสิ่งของ ช่วยกันตรวจสอบคำศัพท์และข้อมูลในตาราง
7. นักเรียนแบ่งกลุ่มกลุ่มละ 4-5 คน ช่วยกันบอกลักษณะนามของสิ่งของในภาพ โดยอาจจัดให้เป็นหมวดหมู่ ดังนี้

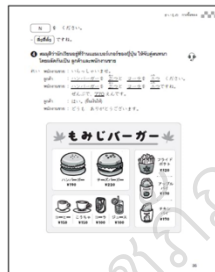
- ~まい : Tシャツ、ハンカチ、CD
- ~本 : ビデオ、ネクタイ、ペン、えんぴつ、かさ
- ~さつ : じしょ、本、ノート、ざっし
- ~つ : とけい、ハンバーガー、ケーキ、りんご、かばん
- ~だい : CDプレーヤー、テレビ、スマートフォン、
タブレット、コンピューター

8. ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจสอบลักษณะนามที่แต่ละกลุ่มคิด โดยครูสุ่มถามแต่ละกลุ่มและนักเรียนช่วยกันตรวจสอบความถูกต้อง
9. นักเรียนเขียนสิ่งที่ตัวเองต้องการซื้อ 3 ชนิดพร้อมระบุจำนวน โดยเลือกสิ่งของที่มีลักษณะนามต่างกัน แล้วกรอกลงในช่อง わたし

10. นักเรียนผลัดกันถามตอบเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการซื้อและจำนวน โดยเวียนกันถาม ภายในกลุ่ม หากจำนวนนักเรียนไม่มากนัก ครูอาจให้นักเรียนลุกขึ้นเดินถามเพื่อน ๆ ในห้อง โดยไม่ต้องจำกัดเฉพาะในกลุ่มก็ได้
11. นักเรียนจดสิ่งที่เพื่อนบอก แล้วกรอกข้อมูลของเพื่อนแต่ละคนลงในตาราง
12. นักเรียนตรวจสอบความถูกต้องกับรายละเอียดที่เพื่อนเขียนไว้ตรงกันหรือไม่

ชั่วโมงที่ 4

4. เข้าสู่กิจกรรมการเรียนรู้ในกิจกรรมที่ 4 การสั่งอาหาร ณ ร้านแฮมเบอร์เกอร์ของญี่ปุ่น (บทบาทสมมติ) โดยมีลำดับขั้นตอนการเรียนรู้ ดังนี้ (ใช้เวลา 50 นาที)

1. นักเรียนทำความเข้าใจโจทย์ “สมมติว่านักเรียนอยู่ที่ร้านแฮมเบอร์เกอร์ของญี่ปุ่น ให้จับคู่สนทนาโดยผลัดกันเป็นลูกค้าและพนักงานขาย”
2. นักเรียนดูเมนูอาหารที่ร้าน もみじハンバーガー (ร้านแฮมเบอร์เกอร์MOMIJI) และบอกชื่ออาหารและราคา โดยครูนำเสนอสัญลักษณ์ของหน่วยเงินเยน (¥) และบอกค่าเงินเยนคร่าว ๆ เมื่อคิดเป็นเงินไทยและแนะนำให้นักเรียนใช้ Currency Converter ดูอัตราแลกเปลี่ยนเงิน ณ ปัจจุบัน

3. ครูสอบถามนักเรียนว่า เวลาไปสั่งอาหารจะใช้พูดว่าอย่างไร
4. ครูและนักเรียนสมมติว่าตอนนี้อยู่ที่ร้านแฮมเบอร์เกอร์ แล้วฟังบทสนทนา ระหว่างพนักงานขายและลูกค้าในซีดี

5. ครูสอบถามนักเรียนว่าลูกค้าสั่งซื้อแฮมเบอร์เกอร์อย่างไร พนักงานขายบอก ราคาอย่างไร พนักงานกล่าวต้อนรับหรือขอบคุณลูกค้าอย่างไรและให้นักเรียนช่วยกันคิด ความหมายและวิธีการใช้ さんで เช่น

- พนักงานขายกล่าวต้อนรับ: いらっしゃいませ (ยินดีต้อนรับ)
- ลูกค้าสั่งซื้อ: ~をください。 (เอา.....)
- พนักงานถามเพื่อความแน่ใจ: ~ですね。 (.....ใช่ไหม?)
- พนักงานบอกราคารวมทั้งหมด: さんで〇〇えんです。
- พนักงานขายกล่าวขอบคุณลูกค้า: どうもありがとうございます。

6. นักเรียนจับคู่สนทนา โดยผลัดกันเป็นลูกค้าและพนักงานขาย

7. ครูสุ่มถามนักเรียน เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง หรือครูอาจให้นักเรียนจับคู่ใหม่ เพื่อให้เพื่อนช่วยตรวจสอบความถูกต้องของเมนูและจำนวนที่นักเรียนเลือก และราคารวม

ชั่วโมงที่ 5-6

5. เข้าสู่กิจกรรมการเรียนรู้ในกิจกรรมที่ 5 สถานการณ์จำลอง ณ ร้านอาหารญี่ปุ่น เมืองโอซาก้า โดยมีลำดับขั้นตอนการเรียนรู้ ดังนี้ (ใช้เวลา 70 นาที)

1. นักเรียนทำความเข้าใจข้อตกลงด้วยกันกับครูผู้สอน แล้วแบ่งกลุ่ม โดยครูแบ่งสมาชิกกลุ่มละ 5 คนแบบละความสามารรถ พร้อมกับแจกเอกสารประกอบการเรียน ใบความรู้กิจกรรมและใบกิจกรรมที่ 2 สถานการณ์จำลอง ณ ร้านอาหารญี่ปุ่น เมืองโอซาก้า (2 นาที)
2. นักเรียนในกลุ่มทำความเข้าใจในสถานการณ์จำลองของกลุ่มตนเอง ซึ่งนักเรียนทุกคนสามารถคิดเรื่องราวได้อย่างอิสระ และนักเรียนร่วมวิเคราะห์บทบาทสมมติและสถานการณ์จำลองในสถานการณ์ที่ได้รับร่วมกัน พร้อมทั้งเขียนข้อมูลลงในใบกิจกรรมที่ 1 (ใช้เวลา 30 นาที) โดยมีครูผู้สอนคอยให้คำแนะนำตลอดเวลา
3. กิจกรรมบทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง “ณ ร้านอาหารญี่ปุ่น เมืองโอซาก้า” นักเรียนแต่ละกลุ่มออกไปถ่ายทำวิดีโอที่แต่ละกลุ่มได้รับในภายในเวลากำหนด (35 นาที) แล้วส่งวิดีโอในกลุ่ม “Flipped Classroom: Benz Sensei”
4. นักเรียนและครูร่วมสรุปกิจกรรมสถานการณ์จำลอง “ณ ร้านอาหารญี่ปุ่น เมืองโอซาก้า” (3 นาที)

2.3 สะท้อนความคิดและอภิปราย (15 นาที)

1. กลุ่มนักเรียนอาสาสมัครนำเสนอวิดีโอสถานการณ์จำลอง “ณ ร้านอาหารญี่ปุ่น เมืองโอซาก้า” หน้าชั้นเรียน พร้อมทั้งร่วมกันอภิปรายและร่วมให้ข้อเสนอแนะกับครูผู้สอนและเพื่อน ๆ

2. นักเรียนร่วมกันสรุปผลเนื้อหาไวยากรณ์ทั้งหมดที่ได้เรียนมา พร้อมทั้งซักถามหากนักเรียนมีข้อสงสัยในประเด็นใด

2.4 ขั้นสรุปและประเมินผล (10 นาที)

1. นักเรียนทำแบบทดสอบย่อย ในการวัดความสามารถในการฟัง (ใช้เวลา 8 นาที) จำนวน 5 ข้อ ผ่าน Google Form ซึ่งนักเรียนที่ได้ 3 คะแนนขึ้นไปถือว่าผ่านเกณฑ์

2. สรุปผลลงในตารางคะแนนการประเมินการทดสอบย่อย การถามราคา สิ่งของ

5. สื่อและแหล่งเรียนรู้

5.1 ใบกิจกรรมที่ 1 เรื่อง どんな場面? (มาลองทายสถานการณ์กัน)

5.2 ใบความรู้กิจกรรมที่ 1 ตัวอย่างการสั่งสินค้า

5.3 ใบกิจกรรมที่ 1 สถานการณ์จำลอง ณ ร้านอาหารญี่ปุ่น เมืองโอซาก้า

5.4 สื่อ YouTube จากช่อง KSK Japanese PY และช่องช่อง Japarrot!- Let's Learn Japanese

5.5 คลิปเสียงและสื่อจาก <https://ba.jpf.go.jp/th> (JAPANFOUNDATION BKK)

5.6 หนังสือเรียนภาษาญี่ปุ่น อากิโกะโตะโทะโมะตะจิ 2 ฉบับปรับปรุง

5.7 อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ

5.8 ห้องปฏิบัติการศูนย์ภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนมุกดาวิทยานุกูล

6. การวัดและประเมินผล

สิ่งที่ต้องการประเมิน	วิธีการประเมิน	เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
1. นักเรียนสามารถฟังและพูดเพื่อถามตอบเกี่ยวกับการสั่งอาหารได้	ประเมินการพูดจากวิดีโอกิจกรรมสถานการณ์จำลอง	แบบประเมินการพูดจากวิดีโอกิจกรรมสถานการณ์จำลอง	มีคะแนนมากกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 80 ของคะแนนเต็มหรือระดับดีขึ้นไป จึงจะถือว่า “ผ่าน”
2. นักเรียนถามตอบเกี่ยวกับราคาสินค้า ลักษณะสิ่งของที่ต้องการ และลักษณะนามของสิ่งของได้	ประเมินการพูดจากวิดีโอกิจกรรมและการทดสอบย่อยการฟัง	แบบประเมินการพูดจากวิดีโอกิจกรรมและแบบทดสอบการฟัง	มีคะแนนมากกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 80 ของคะแนนเต็มหรือระดับดีขึ้นไป จึงจะถือว่า “ผ่าน”

ความคิดเห็นของผู้บริหาร

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นายวิษณุกร จันทรา)

ผู้อำนวยการโรงเรียนมุกดาวิทยานุกูล

7. บันทึกผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผลการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

.....

การแก้ไข/ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ..... ผู้สอน

(นายทนต์ศักดิ์ ดวงหม่อง)

วันที่..... เดือน..... พ.ศ.....

ภาคผนวก

ประจำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

- ใบกิจกรรมที่ 1 เรื่อง どんな場面？
- ใบความรู้ที่ 2 ตัวอย่างการสั่งสินค้า
- ใบกิจกรรมที่ 2 สถานการณ์จำลอง ณ ร้านอาหารญี่ปุ่น เมืองโอซาก้า
(ประเมินความสามารถในการพูด)
- แบบประเมินกิจกรรมสถานการณ์จำลอง
- แบบทดสอบย่อยความสามารถในการฟัง

ใบกิจกรรมที่ 1
เรื่อง どんな場面？ (สถานการณ์เช่นไร ลองทำดู)

คำชี้แจง ให้นักเรียนฟังคลิปเสียงที่ครูอัปโหลดไว้ในกลุ่มปิด “Flipped Classroom : Benz Sensei” ตั้งแต่ 033_AKIKO 2.mp3 ถึง 038_AKIKO 2.mp3 แล้วทำข้อ 1.1 และ ข้อ 1.2 ให้สมบูรณ์ที่สุด

1.1 นักเรียนฟังคลิปเสียงแล้วเขียนราคาที่ได้ยิน ลงในช่องสี่เหลี่ยม

ข้อ	สิ่งของ	ราคา	ข้อ	สิ่งของ	ราคา
A. หอน		_____	D. ケーキ		_____
		パーツ			パーツ
B. かばん		_____	E. Tシャツ		_____
		パーツ			パーツ
C. テレビ		_____	F. かさ		_____
		パーツ			パーツ

1.2 ให้นักเรียนฟังว่าAKIKO และ NATTA กำลังซื้อของ ทั้งสองกำลังพูดถึงอะไร ฟังแล้วเลือก A-F จากข้อ 1.1 เติมลงในตารางข้างล่างนี้

①	②	③	④	⑤
_____	_____	_____	_____	_____

ใบความรู้ที่ 1
ตัวอย่างการสั่งสินค้า สถานการณ์จำลอง

สำนวนที่เกี่ยวข้องกับร้านอาหารและการสั่ง/ซื้ออาหารในร้านสะดวกซื้อ

สถานการณ์	:	สำนวนที่ใช้
สำนวนที่ใช้เมื่อลูกค้าเข้าร้าน	:	いらっしゃいませ。
สำนวนที่ใช้เมื่อต้องการเชิญลูกค้า	:	こちらどうぞ。
สำนวนที่ใช้เมื่อต้องการรบกวนอีกฝ่าย ช่วยทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง	:	おねがいします。
สำนวนที่ใช้เมื่อต้องการขอสินค้าสิ่งใด สิ่งหนึ่ง	:	Nをください。
สำนวนที่ใช้เมื่อต้องการถามลูกค้าว่า “ต้องการถุงไหมครับ”	:	レジぶくろ いりますか。
สำนวนที่ใช้เมื่อต้องการถามลูกค้าว่า “มีบัตรสะสมแต้มครับ”	:	ポイントカードがありますか。
สำนวนที่ใช้เมื่อถามลูกค้าว่า “สินค้านี้ อุ่นหรือไม่ครับ”	:	こちら、あたためますか。
สำนวนที่ใช้เมื่อต้องการถามราคา	:	ぜんぶで、いくらですか。
สำนวนที่ใช้เมื่อต้องแจ้งลูกค้ารอสักครู่	:	ちょっとおまちください。
สำนวนที่ใช้เมื่อการถามลูกค้าว่า “รับอะไรดีครับ”	:	何にしますか。 何になさいますか。(ภาษาสุภาพ)

สถานการณ์ ณ ร้านสะดวกซื้อ

- 店员 1 いらっしゃいませ。
おにぎり どこ?
店员 2 おきゃくさん。何をさがしていますか。
ミラン すみません。おにぎりはどこですか。
店员 2 こちらです。どうぞ。
ミラン どうも。
会計のとき
店员 1 いらっしゃいませ。
ミラン おねがいします。
 肉まん 一つください。
店员 3 はい。
 デジぶくろ いらいますか。
ミラン はい。おねがいします。
店员 1 ポイントカードがありますか。
ミラン ありません。
店员 3 こちら、あたためますか。
ミラン いいえ、だいじょうぶです。
 ぜんぶで、いくらですか。
店员 1 ぜんぶで、700えんです。
ミラン はい。(お金)
店员 1 どうも ありがとうございます。

สถานการณ์ ณ ร้านโมจิแฮมเบอร์เกอร์

店员1 いらっしゃいませ。

店员2 こちら、メニューです。

ミラン どうも。

ミラン チーズバーガーを二つ と チキンを一つ と コーラを三つ
ください。

店员1 チーズバーガーを二つ と チキンを一つ と コーラを三つですね。

ミラン はい。ぜんぶで、いくらですか。

店员2 はい。ちょっとおまちください。・・・・・・会計中(คิดเงิน)
ぜんぶで480えんです。

ミラン はい。(ยื่นเงิน)

店员1 どうも ありがとうございます。

ใบกิจกรรมที่ 1

สถานการณ์จำลอง ณ ร้านอาหารญี่ปุ่น เมืองโอซาก้า

คำชี้แจง: ให้นักเรียนร่วมกันสร้างสถานการณ์จำลอง ณ ร้านอาหารญี่ปุ่น เมืองโอซาก้า
โดยสามารถกำหนดสินค้าขึ้นมาได้อย่างอิสระ

ณ ร้านอาหารญี่ปุ่น

ช่วงที่ 1 ในระหว่างการเข้าร้าน

ช่วงที่ 2 การสั่งสินค้า

ช่วงที่ 3 การสอบถามราคาและชำระเงิน

แบบประเมินกิจกรรม สถานการณ์จำลอง ณ ร้านอาหารญี่ปุ่น เมืองโอซาก้า
วิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 3 รหัสวิชา ญ32203 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หน่วยการเรียนรู้เรื่อง การซื้อของ
เรื่อง ร้านสะดวกซื้อ/ร้านอาหาร

คำชี้แจง : ให้ครูผู้สอนตรวจใบกิจกรรมของนักเรียน แล้วใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับคะแนนกำหนด

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	การนำเสนอเนื้อหา			บทบาทผู้แสดง			ความเข้าใจ/นำเสนอใจของการแสดง			การประสานการทำงานของทีม			ความคล่องแคล่ว			คะแนนรวม/ค่าเฉลี่ยร้อยละ		อยู่ในระดับ	ผลสรุป		
		3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1	15	100				
1																						
2																						
3																						
4																						
5																						
6																						
7																						
8																						
9																						
10																						
11																						
12																						
13																						
14																						
15																						
16																						
17																						
18																						

ลงชื่อ..... ผู้สอน

(นายทองศักดิ์ ดวงหม่อง)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

เกณฑ์การประเมินการพูดบทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง
ณ ร้านอาหารญี่ปุ่น เมืองโอซาก้า

รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ			น้ำหนัก ความสำคัญ	คะแนน รวม
	มาก (3)	ปานกลาง (2)	น้อย (1)		
1. การนำเสนอเนื้อหา	เนื้อหาสาระ สอดคล้อง เข้าใจ ได้ชัดเจนทั้งที่	เนื้อหาสาระอ้างอิง โดยอ้อม สอดคล้อง เป็นบางส่วน	เนื้อหาสาระ ไม่สอดคล้องกัน	2	3
2. บทบาทของผู้แสดง	ตัวแสดงสมจริง เข้าถึงบทบาทของ ตัวละคร ตรงตาม คำอธิบาย ความหมายทุกคน	ตัวแสดงบางคนแสดง ได้สมจริงตามบทบาท แต่บางคนไม่สมจริง	ตัวแสดงยังสับสนกับ บทบาทการแสดงของ ตนเอง	2	3
3. ความเข้าใจ/น่าสนใจ ของการแสดง	บทบาท/ลีลาการ แสดง/สถานการณ์ สมจริง	การแสดงบทบาทลีลา เป็นไปตามปกติ ตามธรรมชาติ ไม่มีการ เสริมแต่งประกอบ ให้น่าสนใจ	การแสดงโดยทั่วไป น่าเบื่อหน่าย ไม่ชวนชม	2	3
4. การประสานการ ทำงานของสมาชิก	สมาชิกทุกคนมีส่วน ร่วม และได้รับ มอบหมายให้ทำ หน้าที่ครบทุกคน และรับผิดชอบการ ทำงานเด่นชัด	สมาชิกบางคนมี บทบาทโดดเด่น แต่บางคนอยู่เฉย ๆ	สมาชิกส่วนใหญ่ไม่ ให้ความร่วมมือในการ ทำงานหรือแสดง อาการเกียจคร้านทำ	2	3
5. ความคล่องแคล่ว	พูดต่อเนื่องไม่ติดขัด ชัดเจน ทำให้สื่อสาร ได้เป็นอย่างดี	พูดตะกุกตะกักบ้าง แต่ยังสื่อสารได้	พูดติดขัด หยุดเป็น ช่วง ทำให้สื่อสาร ไม่ชัด	2	3
รวม				10	15

เกณฑ์การประเมินรายบุคคล

[] ผ่าน	[] ระดับ ดีมาก	ได้คะแนน 14-15 คะแนน
[] ผ่าน	[] ระดับ ดี	ได้คะแนน 12-13 คะแนน
[] ไม่ผ่าน	[] ระดับ พอใช้	ได้คะแนน 7-11 คะแนน
[] ไม่ผ่าน	[] ระดับ ปรับปรุง	ได้คะแนน 1-6 คะแนน

ลงชื่อ.....

(นายทงศักดิ์ ดวงหม่อง)

ผู้สังเกต / ประเมิน

แบบทดสอบย่อย แผนการเรียนรู้ที่ 3
เรื่องการซื้อของร้านสะดวกซื้อ ร้านอาหาร

คำชี้แจง: ให้นักเรียนฟังคลิปเสียงการสนทนาที่ครูเปิดให้ แล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด
(ทั้งหมด 5 ข้อ 5 คะแนน)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนฟังและถามตอบเกี่ยวกับการสั่งอาหารได้
2. เพื่อให้นักเรียนฟังและถามตอบเกี่ยวกับราคาสินค้า ลักษณะสิ่งของที่ต้องการ และลักษณะนามของสิ่งของได้

れい：この本はいくらですか。

1. 60円	②. 70円
3. 80円	4. 90円

① このとけいはいくらですか。

1. 350円	2. 370円
3. 280円	4. 290円

② このかさはいくらですか。

1. 620円	2. 720円
3. 830円	4. 820円

แบบทดสอบย่อย แผนการเรียนรู้ที่ 3
เรื่องการซื้อขายของร้านสะดวกซื้อ ร้านอาหาร

③ 男の人はハンバーガーをいくつ買いますか。

④ 男の人はなにを買いますか。

もみじハンバーガーのみせへ

もみじバーガー					
ハンバーガー ¥190		チーズバーガー ¥220		フライドポテト ¥120	
コーヒー ¥150		こうちゃ ¥150		アップルパイ ¥170	
コーラ ¥100		ジュース ¥100		チキンパイ ¥170	

⑤ 女の人のオーダーは全部で いくらですか。

1. 100円

2. 120円

3. 200円

4. 220円

สคริปต์เสียงแบบทดสอบย่อย

(สำหรับครู)

れい：この本はいくらですか。

1. 60円

②. 70円

3. 80円

4. 90円

さおりさんは店員と話しています。さおりさんはこの本を買います。
この本はいくらですか。

さおり：すみません。この本はいくらですか。

店員：その本ですか。

さおり：はい。

店員：その本は70円です。

さおり：80円ですね。

店員：いいえ。70円です。

さおり：はい。どうも。

この本はいくらですか。

① このとけいはいくらですか。

1. 350円

2. 370円

③. 280円

4. 290円

さおりさんは店員と話しています。さおりさんはこのとけいを買います。
このとけいはいくらですか。

さおり：すみません。このとけいはいくらですか。

店員：そのとけいですか。

さおり：はい。

店員：そのとけいは280円です。

さおり：280円ですね。

店員：はい。

さおり：どうも。(このとけいはいくらですか。)

สคริปต์เสียงแบบทดสอบย่อย

(สำหรับครู)

③ このかさはいくらですか。

①. 620円

2. 720円

3. 830円

4. 820円

さおりさんは店員と話しています。さおりさんはこのかさを買います。
このかさはいくらですか。

さおり：すみません。このかさはいくらですか。

店員：そのかさですか。

さおり：はい。

店員：そのかさは620円です。

さおり：620円ですね。

店員：はい。

さおり：どうも。

このかさはいくらですか。

③ 男の人はハンバーガーをいくつ買いますか。

1.

②.

3.

4.

すずきさんは店員と話しています。すずきさんはハンバーガーを買います。
すずきさんはハンバーガーをいくつ買いますか。

店員：いらっしゃいませ。

すずき：ハンバーガーを二つください。

店員：ハンバーガーを二つですね。

すずき：あ！すみません。四つください。

店員：はい。わかりました。

すずきさんはハンバーガーをいくつ買いますか。

สคริปต์เสียงแบบทดสอบย่อย

(สำหรับครู)

④ 男の人はなにを買いますか。

すずきさんは店員と話しています。すずきさんは甘いものの店へ行きます。
すずきさんは何を買いますか。

店員：いらっしゃいませ。

すずき：すみません。ケーキを二つと アイスクリームを二つ ください。

店員：ケーキを二つと アイスクリームを二つですね。

すずき：はい。

.....

すずき：あ！すみません。ケーキを一つください。

店員：ケーキを一つと アイスクリームを二つですね

すずき：はい。

店員：はい。わかりました。ちょっとお待ちください。

すずきさんは何を買いますか。

สคริปต์เสียงแบบทดสอบย่อย

(สำหรับครู)

もみじハンバーガーのみせへ

⑤ 女の人のオーダーは全部で いくらですか。

1. 100円 2. 120円 3. 200円 4. 220円

さおりさんは店員と話しています。さおりさんはもみじハンバーガーのみせへ行きます。食べ物を買います。さおりさんのオーダーは全部で いくらですか

店員：いらっしゃいませ。

さおり：フライドポテトを一つとジュースを一つください。

店員：フライドポテトを一つとジュースを一つですね。

さおり：はい。全部でいくらですか。

さおりさんのオーダーは全部でいくらですか

คลิปเสียง แบบทดสอบย่อย แผนการเรียนรู้ที่ 3

เรื่องการซื้อของร้านสะดวกซื้อ ร้านอาหาร

แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
เรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

ชื่อเรื่อง

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ผู้วิจัย

นายทองศักดิ์ ดวงหม่อง โทรศัพท์มือถือ 091-4753949
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์	ประธานกรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย	กรรมการ

แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
เรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

ชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....ตำแหน่ง.....
สถานที่ทำงาน.....

คำชี้แจง

1. แบบประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้เป็นแบบประเมินสำหรับผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ โปรดแสดงความคิดเห็นต่อข้อความในแต่ละรายการว่ามีความเหมาะสมเพียงใด

2. วิธีการประเมิน ขอให้ท่านพิจารณาข้อความในแต่ละรายการแล้วเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่านที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้ โดยมีระดับความคิดเห็นเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคิร์ต (Likert) ซึ่งมี 5 ระดับ ดังนี้

เหมาะสมมากที่สุด	ให้	5 คะแนน
เหมาะสมมาก	ให้	4 คะแนน
เหมาะสมปานกลาง	ให้	3 คะแนน
เหมาะสมน้อย	ให้	2 คะแนน
เหมาะสมน้อยที่สุด	ให้	1 คะแนน

3. โปรดให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมตลอดสิ่งที่ควรแก้ไขสำหรับเป็นแนวทางในการปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้นต่อไป

ขอขอบพระคุณอย่างสูง
นายทนต์ศักดิ์ ดวงหม่อง
นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิจัยหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ				
	1	2	3	4	5
1. สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด 1.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์ของการเรียนรู้ 1.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ 1.3 มีความชัดเจน เข้าใจง่าย					
2. จุดประสงค์การเรียนรู้ 2.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ 2.2 ภาษาที่ใช้มีความชัดเจน เข้าใจง่าย 2.3 ระบุพฤติกรรมที่ต้องการวัดได้อย่างชัดเจน					
3. สาระการเรียนรู้ 3.1 เหมาะสมกับเวลา 3.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ 3.3 มีความยากง่ายพอเหมาะ 3.4 น่าสนใจและเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน					
4. กิจกรรมการเรียนรู้ 4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ 4.2 กิจกรรมสร้างความสนใจผู้เรียน 4.3 เหมาะสมกับสาระการเรียนรู้ 4.4 กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามลำดับขั้นตอน ง่ายไปหายาก 4.5 เน้นให้ผู้เรียนได้แสวงหาความรู้ มีส่วนร่วม ค้นคว้า สำรวจ วิเคราะห์ และสรุปองค์ความรู้					
5. สื่อการเรียนรู้/แหล่งเรียนรู้ 5.1 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อการเรียนรู้ 5.2 ช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาได้เร็วขึ้น 5.3 ช่วยให้นักเรียนมีความสามารถตามจุดประสงค์ 5.4 ส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักการค้นคว้าด้วยตนเอง					

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ				
	1	2	3	4	5
6. การวัดและประเมินผล 6.1 ใช้เครื่องมือวัดประเมินผลได้เหมาะสม 6.2 วัดประเมินผลได้ครอบคลุมจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ 6.3 มีการวัดผลและประเมินผลตามสภาพจริง					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม/สิ่งที่ควรแก้ไข

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้เชี่ยวชาญ

(.....)

ตำแหน่ง.....

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการฟัง
ก่อนเรียนและหลังเรียน (Pretest-Posttest)
รายวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 3 รหัสวิชา ญ32203
เรื่อง การซื้อของ
(ฉบับคัดลอกไว้)

ชื่อ.....สกุล.....
เลขที่.....

โปรดอ่านคำอธิบายให้เข้าใจ ก่อนเวลาเริ่มทำการทดสอบ

1. ข้อสอบมีทั้งหมด 20 ข้อ 20 คะแนน แบ่งออกเป็น 3 ตอน
ตอนที่ 1 ฟังการสนทนาแล้ว เลือกคำตอบจากตัวเลือกที่ 1 ถึง 4 จำนวน 11 ข้อ
(ข้อ1 ถึง ข้อ11)
ตอนที่ 2 ฟังประโยคคำถามและข้อคำตอบ แล้วเลือกคำตอบที่ตรงกับภาพ
จำนวน 7 ข้อ (ข้อ12 ถึง ข้อ18)
ตอนที่ 3 ฟังบทสนทนาแล้วจับใจความสำคัญโดยผู้บรรยายจะอ่านคำถามและคำตอบ
แล้วนักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้อง จำนวน 2 ข้อ (ข้อ19 ถึง ข้อ20)
2. ก่อนเริ่มทำการทดสอบให้เขียนชื่อ-สกุล เลขที่ให้เรียบร้อย
3. ใช้ดินสอ หรือปากกา กรอภาพคำตอบในกระดาษคำตอบและสามารถจดบันทึกในกระดาษ
คำถามนี้ได้ ถ้าต้องการเปลี่ยนตัวเลือกใหม่ ชิดเครื่องหมาย = ในข้อที่ไม่ต้องการ แล้วเลือก
กรอภาพข้อคำตอบใหม่ได้
4. แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง จะเปิดครั้งเดียวเท่านั้นโดยไม่มีการหยุด แม้แต่กรณีใด ๆ
5. เมื่อสอบเสร็จแล้ว วางชุดข้อสอบและกระดาษคำตอบไว้บนโต๊ะ
6. ห้ามนำข้อสอบออกจากห้องสอบโดยเด็ดขาด

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการฟัง
ก่อนเรียนและหลังเรียน (Pretest-Posttest)

คำชี้แจง ให้นักเรียนฟังเทปบทสนทนาต่อไปนี้ แล้วเลือกคำตอบจาก 1-4 ลงในกระดาษคำตอบ
 ให้ถูกต้อง โดยเปิดเทปแค่รอบเดียวเท่านั้น

ข้อตัวอย่าง 例：

この本はいくらですか。

1. 60円 ②. 70円 3. 80円 4. 90円

คำตอบ คือ ②. 70円

1. これ、いくら？

1. 二千四百五十バーツ 2. 二千四百六十バーツ
 3. 千四百五十バーツ 4. 千四百六十バーツ

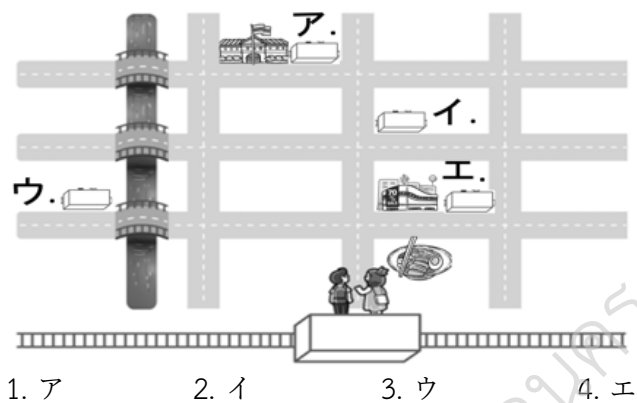
2. これ、いくら？

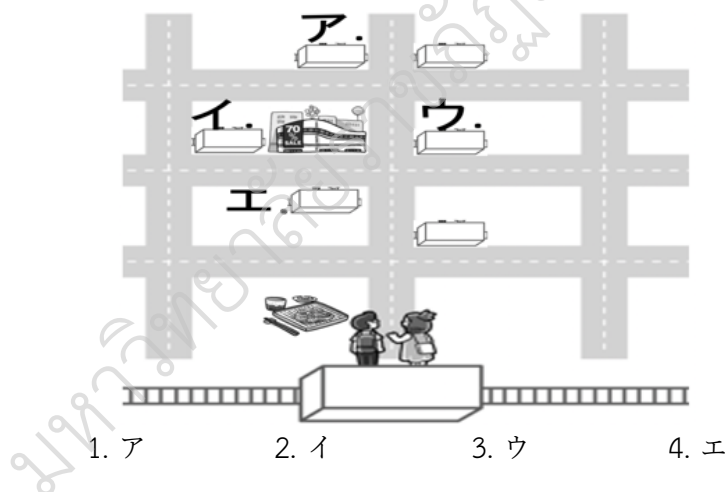
1. 七十バーツ 2. 十七バーツ 3. 百七十バーツ 4. 百十七バーツ

คำชี้แจง ให้นักเรียนฟังเทปทสนทนาต่อไปนี้ แล้วเลือกคำตอบจาก 1-4 ลงในกระดาษคำตอบ
ให้ถูกต้อง โดยเปิดเทปแค่รอบเดียวเท่านั้น

3. 「ゆすラーメン」はどこですか。

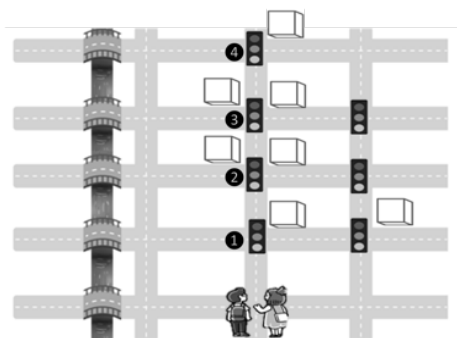

4. 「うまいそば」はどこですか。

คำชี้แจง ให้นักเรียนฟังเทปทสนทนาต่อไปนี้ แล้วเลือกคำตอบจาก 1-4 ลงในกระดาษคำตอบ
ให้ถูกต้อง โดยเปิดเทปแค่รอบเดียวเท่านั้น

5. 「セブンイレブン」は何番目のしんごうですか。

1. 1 番目

2. 2 番目

3. 3 番目

4. 4 番目

6. 女の人はどうなぼうしを買いますか。

7. 男の人はペンを何本買いますか。

8. 女の人は何を買いますか。

คำชี้แจง ให้นักเรียนฟังเทปทสนทนาต่อไปนี้ แล้วเลือกคำตอบจาก 1-4 ลงในกระดาษคำตอบ
ให้ถูกต้อง โดยเปิดเทปแค่รอบเดียวเท่านั้น

9. 男の人は何をちゅうもんします。

(คู่มือนี้ ประกอบข้อคำถามตั้งแต่ข้อ 10-11)

10. このレストランのなまえは何ですか。

1. タイ日レストラン
3. タイレストラン

2. 日本レストラン
4. うまいレストラン

11. おきゃくさんは何をちゅうもんしますか。

คำชี้แจง ให้นักเรียนฟังเทปบทสนทนาต่อไปนี้ แล้วเลือกคำตอบจาก 1-3 ลงในกระดาษคำตอบ
ให้ถูกต้อง โดยเปิดเทปแค่รอบเดียวเท่านั้น

12. おきゃくさんはネクタイをみたいです。おきゃくさんは何といいますか。

1. 2. 3.

13. 「デパートで」

おきゃくさんは、このカメラ 何円かわかりません。何といいますか。

1. 2. 3.

14. 「シャツのみせで」

おきゃくさんはしろいシャツをみません。おきゃくさんは何といいますか。

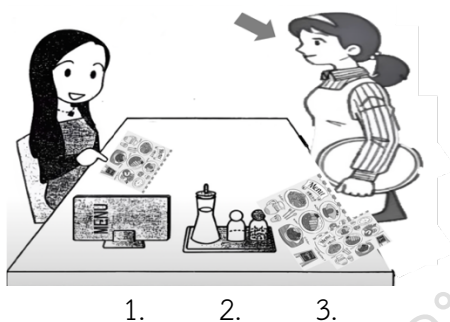

1. 2. 3.

คำชี้แจง ให้นักเรียนฟังเทปทสนทนาต่อไปนี้ แล้วเลือกคำตอบจาก 1-3 ลงในกระดาษคำตอบ
ให้ถูกต้อง โดยเปิดเทปแค่รอบเดียวเท่านั้น

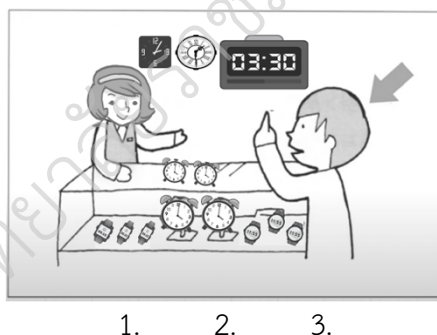
15. 「レストランで」

おきゃくさんはメニューを見ました。りょうりを注文します。
店員は何といいますか。

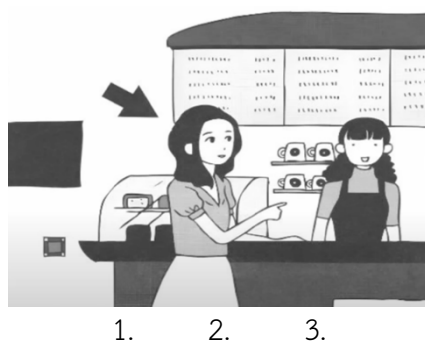

16. 「デパートで」

おきゃくさんは好きなとけいを見ました。その大きいとけいがほしいです。
おきゃくさんはてんいんに何といいますか。

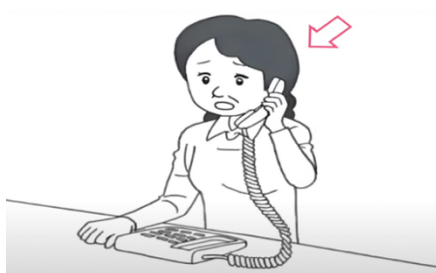

17. きっさてんでコーヒーをたのみます。何といいますか。

คำชี้แจง ให้นักเรียนฟังเทปบทสนทนาต่อไปนี้ แล้วเลือกคำตอบจาก 1-3 ลงในกระดาษคำตอบ
ให้ถูกต้อง โดยเปิดเทปแค่รอบเดียวเท่านั้น

18. おきゃくさんはラストランのよやくをでんわでします。てんいんははじめて
何といますか。

1. 2. 3.

19ばんから20ばんまでは、えなどがありません。おんを聞いて、1から3の
なかから、いちばんいいものを一つえらんでください。

19. 1. 2. 3.

20. 1. 2. 3.

คู่มือ

การใช้สคริปต์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการฟัง
(เรื่อง 「買い物」 การซื้อของ)

ภาพจาก: หนังสือ あき こと 友だち 2 (ฉบับปรับปรุง)

จัดทำโดย

นายทนต์ศักดิ์ ดวงหม่อง (ผู้วิจัย)

นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ลำดับขั้นตอนการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการฟังภาษาญี่ปุ่น เรื่อง การซื้อของ

ขั้นตอนหรือหน้าที่ของผู้คุมสอบที่ต้องดำเนินการแจ้งให้ผู้เข้าสอบเข้าใจถึงกฎ กติกาในการทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาญี่ปุ่น ก่อนเริ่มทำการทดสอบ ซึ่งมีลำดับขั้นตอนและรายละเอียด ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผู้คุมสอบแจ้งกฎ กติกาการทดสอบตามหน้าปกแบบทดสอบให้ผู้เข้าสอบมีรายละเอียดดังนี้

- 1.1 ก่อนเริ่มทำการทดสอบให้เขียนชื่อ-สกุล เลขที่ให้เรียบร้อย
- 1.2 ใช้ดินสอ หรือปากกา กากบาทคำตอบในกระดาษคำตอบและสามารถจดบันทึกในกระดาษคำถามนี้ได้ ถ้าต้องการเปลี่ยนตัวเลือกใหม่ ชิดเครื่องหมาย = ในข้อที่ไม่ต้องการ แล้วเลือกกากบาทข้อคำตอบใหม่ได้
- 1.3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง จะเปิดครั้งเดียวเท่านั้นโดยไม่มีการหยุด แม้แต่กรณีใด ๆ
- 1.4 เมื่อสอบเสร็จแล้ว วางชุดข้อสอบและกระดาษคำตอบไว้บนโต๊ะ
- 1.5 ห้ามนำข้อสอบออกจากห้องสอบโดยเด็ดขาด

ขั้นตอนที่ 2 ผู้คุมสอบแจ้งผู้เข้าสอบเกี่ยวกับจำนวนข้อสอบ และคะแนนการทดสอบรายละเอียดดังนี้

- ข้อสอบมีทั้งหมด 20 ข้อ 20 คะแนน แบ่งออกเป็น 3 ตอน
- ตอนที่ 1 ฟังการสนทนาแล้ว เลือกคำตอบจากตัวเลือกที่ 1 ถึง 4 จำนวน 11 ข้อ (ข้อ1 ถึง ข้อ11)
- ตอนที่ 2 ฟังประโยคคำถามและข้อคำตอบ แล้วเลือกคำตอบที่ตรงกับภาพ จำนวน 7 ข้อ (ข้อ12 ถึง ข้อ18)
- ตอนที่ 3 ฟังบทสนทนาแล้วจับใจความสำคัญโดยผู้บรรยายจะอ่านคำถามและคำตอบ แล้วนักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้อง จำนวน 2 ข้อ (ข้อ19 ถึง ข้อ20)

รวมการใช้เวลาในการทดสอบ 20 นาทีตามคลิปเสียงที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ในระหว่างข้อคำถามจะมีเสียงสัญญาณเปลี่ยนข้อคำถามในทุก ๆ ข้อ และจะเปิดคลิปเสียงการทดสอบการฟังครั้งเดียวเท่านั้นโดยไม่มีการหยุด แม้แต่กรณีใด ๆ

ขั้นตอนที่ 3 ผู้คุมสอบแจ้งผู้เข้าสอบ เมื่อทำการทดสอบเสร็จผู้คุมสอบจะเก็บกระดาษคำตอบโดยทันที

วิธีใช้สคริปต์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความสามารถในการฟังภาษาญี่ปุ่น เรื่อง การซื้อของ (สำหรับครู)

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการฟัง เรื่อง การซื้อของ ซึ่งการทดสอบแต่ละข้อมีลักษณะต่างกันและมีวิธีใช้ ดังนี้

ตอนที่ 1 ผู้บรรยายจะอ่านข้อความก่อน หลังจากนั้นฟังการสนทนากันระหว่างคนสองคน แล้วผู้บรรยายอ่านข้อความอีกหนึ่งรอบ และผู้เข้าสอบเลือกคำตอบที่เหมาะสมที่สุด

ตัวอย่าง

ขั้นที่ ① ผู้บรรยายจะอ่านข้อความก่อน この本はいくらですか。
さおりさんは店員と話しています。さおりさんはこの本を買います。
この本はいくらですか。

ขั้นที่ ② ฟังการสนทนากันระหว่างคนสองคน

さおり：すみません。この本はいくらですか。

店員：その本ですか。

さおり：はい。

店員：その本は70円です。

さおり：80円ですね。

店員：いいえ。70円です。

さおり：はい。どうも。

ขั้นที่ ③ ผู้บรรยายอ่านข้อความอีกหนึ่งรอบこの本はいくらですか。

ขั้นที่ ④ ผู้เข้าสอบเลือกคำตอบที่เหมาะสมที่สุด หลังจากนั้นจะมีเสียงสัญญาณการเปลี่ยนข้อ

1. 60円

②. 70円

3. 80円

4. 90円

ตอนที่ 2 ให้ผู้เข้าสอบดูภาพสถานการณ์ (5 วินาที) หลังจากนั้นผู้บรรยายอ่านข้อความหรือสถานการณ์และอ่านข้อความตอบจาก 1 ถึง 3 แล้วผู้บรรยายอ่านข้อความอีกหนึ่งรอบ ผู้เข้าสอบเลือกคำตอบที่เหมาะสมที่สุด

ตัวอย่าง

ขั้นที่ ① ผู้เข้าสอบดูภาพสถานการณ์

ขั้นที่ ② ผู้บรรยายอ่านข้อความหรือสถานการณ์และอ่านข้อความตอบจาก 1 ถึง 3

おきゃくさんはネクタイをみたいです。おきゃくさんは何といますか。

1. 見ます。
2. すみません。
3. それ、見てください。

ขั้นที่ ③ ผู้บรรยายอ่านข้อความอีกหนึ่งรอบ おきゃくさんは何といますか。

ขั้นที่ ④ ผู้เข้าสอบเลือกคำตอบที่เหมาะสมที่สุด หลังจากนั้นจะมีเสียงสัญญาณการเปลี่ยนข้อ

ตอนที่ 3 ผู้บรรยายจะอ่านข้อความก่อน หลังจากนั้นฟังการสนทนากันระหว่างคนสองคนหรือสถานการณ์ (แบบฟังจับใจความ) แล้วผู้บรรยายอ่านข้อความอีกหนึ่งรอบพร้อมกับข้อความตอบจาก 1 ถึง 3 และผู้เข้าสอบเลือกคำตอบที่เหมาะสมที่สุด

ตัวอย่าง

ขั้นที่ ① ผู้บรรยายจะอ่านข้อความก่อน

アンナさんはどこにいますか。

アンナさんはどこにいますか。

1. 果物の店です。
2. シャツの店です。
3. アイスクリームの店です。

ขั้นที่ ② ฟังการสนทนากันระหว่างคนสองคนหรือสถานการณ์ (แบบฟังจับใจความ)

店員:	いらっしゃいませ。
アンナ:	わあ、きれいな店ですね。
さおり:	ええ、有名な店です。
アンナ:	色々な果物がありますね。
さおり:	このいちごは大きいのですね。
アンナ:	美味しそう～
さおり:	すみません。このいちごはいくらですか。
店員:	このいちごは1キログラム、500円です。
アンナ:	このメロンはいくらですか。
店員:	このメロンは1キログラム、450円です。
さおり:	アンナさん。いちごもおいしそう。メロンも。どれにしますか。
アンナ:	いちごはどうですか。大きいのです。
さおり:	じゃ、4キログラムをお願いします。
店員:	いちご、4キログラムですね。 わかりました。ちょっとおまちください。
さおり:	はい。

ขั้นที่ ③ ผู้บรรยายอ่านข้อความอีกหนึ่งรอบพร้อมกับข้อความตอบจาก 1 ถึง 3

アンナさんはどこにいますか。

1. 果物の店です。
2. シャツの店です。
3. アイスクリームの店です。

ขั้นที่ ④ ผู้เข้าสอบเลือกคำตอบที่เหมาะสมที่สุด หลังจากนั้นจะมีเสียงสัญญาณการเปลี่ยนข้อ

คลิปเสียงข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการฟังภาษาญี่ปุ่น
เรื่อง การซื้อของ

สคริปต์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการฟัง
ก่อนเรียนและหลังเรียน (Pretest-Posttest)
(สำหรับครู)

ข้อตัวอย่าง 例：

この本はいくらですか。

1. 60円 ②. 70円 3. 80円 4. 90円

さおりさんは店員と話しています。さおりさんはこの本を買います。
この本はいくらですか。

さおり：すみません。この本はいくらですか。

店員：その本ですか。

さおり：はい。

店員：その本は70円です。

さおり：80円ですね。

店員：いいえ。70円です。

さおり：はい。どうも。

この本はいくらですか。

คำตอบ คือ ②. 70円

สคริปต์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการฟัง
ก่อนเรียนและหลังเรียน (Pretest-Posttest) (สำหรับครู)

1. これ、いくら？

1. 二千四百五十バーツ	2. 二千四百六十バーツ
3. 千四百五十バーツ	4. 千四百六十バーツ

A: これ、いくら？

B: これ、千四百五十バーツです。

A: 千四百五十バーツですね。

B: はい。

A: どうも。

คำตอบ คือ ③. 千四百五十バーツ

2. これ、いくら？

1. 七十バーツ	2. 十七バーツ	3. 百七十バーツ	4. 百十七バーツ

A: これ、いくら？

B: これ、百十七バーツです。

A: 百七十バーツですね。

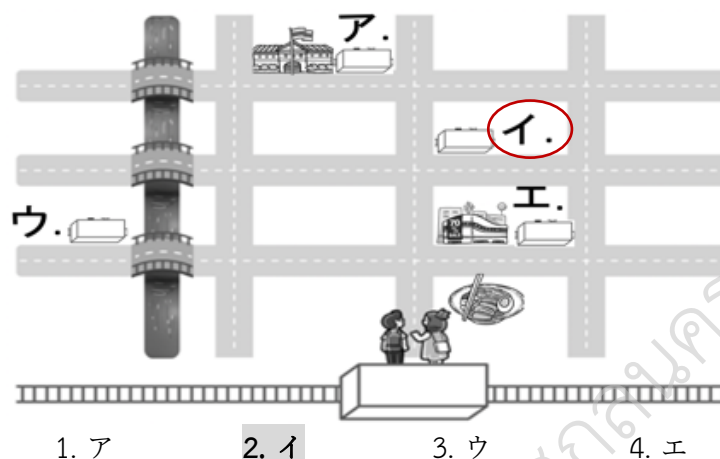
B: いいえ、ちがいます。百十七バーツです。

A: どうも。

คำตอบ คือ ④. 百十七バーツ

สคริปต์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการฟัง
ก่อนเรียนและหลังเรียน (Pretest-Posttest) (สำหรับครู)

3. 「ゆすラーメン」はどこですか。

男の人と女の方は話しています。女の方は「ゆすラーメン」へ行きます。男の人に道を聞きます。「ゆすラーメン」はどこですか。

女：「ゆすラーメン」へ行きます。どこですか。

男：学校のとなりです。それは「まるラーメン」です。

女：すみません。「ゆすラーメン」です。

男：「ゆすラーメン」はデパートのうしろです。

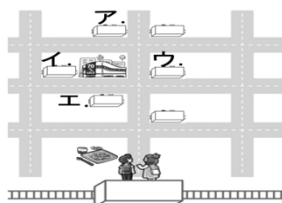
女：うしろですね。どうも ありがとうございます。

「ゆすラーメン」はどこですか。

คำตอบ คือ ②. イ

สคริปต์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการฟัง
ก่อนเรียนและหลังเรียน (Pretest-Posttest) (สำหรับครู)

4. 「うまいそば」はどこですか。

1. ア 2. イ 3. ウ 4. エ

女の人と男の人は話しています。男の人は「うまいそば」へ行きます。女の人に道を聞きます。「うまいそば」はどこですか。

男：すみません。「うまいそば」へ行きたいんですが。どこですか。

女：「うまいそば」ですね。あのデパートの近くにあります。

男：あのデパートのとなりですか。

女：はい。

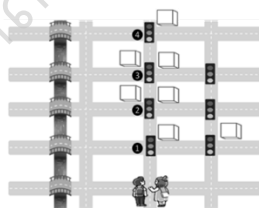
男：左ですか。

女：いいえ、右です。

男：わかりました。どうも ありがとうございます。

「うまいそば」はどこですか。 คำตอบ คือ ③. ウ

5. 「セブンイレブン」は何番目のしんごうですか。

1. 1 番目 2. 2 番目 3. 3 番目 4. 4 番目

女の人と男の人は話しています。男の人は「セブンイレブン」へ行きます。女の人に道を聞きます。「セブンイレブン」は何番目のしんごうですか。

男：すみません。「セブンイレブン」はどこですか。

女：「セブンイレブン」ですね。まっすぐ行ってください。4番目の信号の右側にあります。

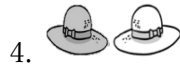
男：はい。どうも。

「セブンイレブン」は何番目のしんごうですか。

คำตอบ คือ ④. 4 番目

สคริปต์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการฟัง
ก่อนเรียนและหลังเรียน (Pretest-Posttest) (สำหรับครู)

6. 女の人とはどんなぼうしを買いますか。

女の方は店員と話しています。女の方はぼうしの店へ行きます。

女の方はどんなぼうしを買いますか。

店員： いらっしゃいませ。

女の方： すみません。黒いぼうしがありますか。

店員： こちらです。

女の方： 白いのはありますか。

店員： はい、あります。こちら どうぞ。

女の方： じゃ。白いのは二つください。

店員： はい。わかりました。

女の方はどんなぼうしを買いますか。

คำตอบ คือ ③.

7. 男の方はペンを何本買いますか。

男の方は店員と話しています。男の方はペンを買います。

男の方はペンを何本買いますか。

店員： すみません。何を探していますか。

男： あ！ ペンはどこですか。

店員： こちらです。何本欲しいですか。

男： あのう、今、12本あります。

8本おねがいします。

店員： はい。わかりました。

男の方はペンを何本買いますか。

คำตอบ คือ ①.

สคริปต์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการฟัง
ก่อนเรียนและหลังเรียน (Pretest-Posttest) (สำหรับครู)

8. 女の人は何を買いますか。

女の方は店員と話しています。女の方は甘い物の店へ行きます。

女の方は何を買いますか。

店員：ミクミクカフェ いらっしゃいませ。

女の方：すみません。ケーキを二つとアイスクリームを一つください。

店員：ケーキを二つと アイスクリームを一つですね。

女の方：はい。

.....

女の方：あ！すみません。ケーキを一つください。

店員：ケーキを一つと アイスクリームを一つですね

女の方：はい。

店員：はい。わかりました。ちょっとお待ちください。

女の方は何を買いますか。

คำตอบ คือ ②.

9. 男の方は何をちゅうもんします。

男の方は店員と話しています。男の方は店へ行きます。

男の方は何を買いますか。

店員：パンパンカフェ いらっしゃいませ。

何にしますか。

男の方：うわ！パンは美味しそう！お菓子も。でも、昨日食べました。

じゃ。ミルクをおねがいします。

店員：はい。

男の方は何を買いますか。

คำตอบ คือ ②.

สคริปต์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการฟัง
ก่อนเรียนและหลังเรียน (Pretest-Posttest) (สำหรับครู)

(ดูเมนูนี้ ประกอบข้อคำถามตั้งแต่ข้อ 10-11)

女の人は店員と話しています。女の人はレストランへ行きます。

店員：タイ日レストラン いらっしゃいませ。
何名ですか。

女の人：二人です。

店員：こちら。どうぞ。

.....

店員：お客さん。メニューです。何にしますか。

女の人：うどんもラーメンもあります。いいですね。

じゃ。タイセットを二つとジュースを二つください。

店員：タイセットを二つとジュースを二つですね。

女の人：はい。

店員：はい。わかりました。ちょっとお待ちください。

女の人は何を買いますか。

10. คำตอบ คือ ①. ไทยวันレストラン

11. คำตอบ คือ ③.

10. このレストランのなまえは何ですか。

1. ไทยวันレストラン

2. 日本レストラン

3. ไทยレストラン

4. うまいレストラン

11. おきゃくさんは何をちゅうもんしますか。

1.

2.

3.

4.

สคริปต์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการฟัง
ก่อนเรียนและหลังเรียน (Pretest-Posttest) (สำหรับครู)

12. おきゃくさんはネクタイをみたいです。おきゃくさんは何といますか。

1. 2. 3.

おきゃくさんはネクタイをみたいです。おきゃくさんは何といますか。

1. 見ます。 2. すみません。 3. **それ、見せてください。**

おきゃくさんは何といますか。

คำตอบ คือ ③. それ、見せてください。

13. 「デパートで」

おきゃくさんは、このカメラ 何円かわかりません。何といますか。

1. 2. 3.

おきゃくさんは、このカメラ 何円かわかりません。何といますか。

1. **これ、いくらですか。** 2. これ、いいですか 3. これ、かわいいですね。

おきゃくさんは何といますか。

คำตอบ คือ ①. これ、いくらですか。

สคริปต์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการฟัง
ก่อนเรียนและหลังเรียน (Pretest-Posttest) (สำหรับครู)

14. 「シャツのみせで」

おきゃくさんはしろいシャツをみません。おきゃくさんは何といますか。

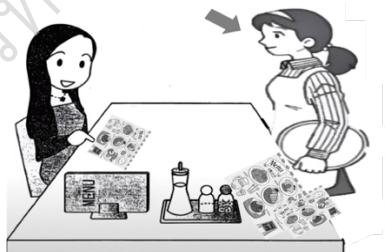
1. 2. 3.

おきゃくさんはしろいシャツをみません。おきゃくさんは何といますか。

1.これ、いくらですか。 2.これ、ありません。 3.白いのはありますか。
おきゃくさんは何といますか。
คำตอบ คือ ③. 白いのはありますか。

15. 「レストランで」

おきゃくさんはメニューを見ました。りょうりを注文します。
店員は何といますか。

1. 2. 3.

おきゃくさんはメニューを見ました。りょうりを注文します。
店員は何といますか。

1.これ、おいしいですよ。 2.何にしますか。 3.これ、いいですか。

店員は何といますか。

คำตอบ คือ ②. 何にしますか。

สคริปต์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการฟัง
ก่อนเรียนและหลังเรียน (Pretest-Posttest) (สำหรับครู)

16. 「デパートで」

おきゃくさんは好きなのけいを見ました。その大きいとけいがほしいです。
おきゃくさんはてんいんに何といますか。

1. 2. 3.

おきゃくさんは好きなのけいを見ました。その大きいとけいがほしいです。
おきゃくさんはてんいんに何といますか。

1. 大きいのをねがいします。 2. 大きいのはきれいですね。

3. そのとけい、ありがとう。

おきゃくさんは何といますか。

คำตอบ คือ ①. 大きいのをねがいします。

17. きっさてんでコーヒーをたのみます。何といますか。

1. 2. 3.

きっさてんでコーヒーをたのみます。何といますか。

1. コーヒーを飲みます。

2. コーヒーをねがいします。

3. コーヒーはおいしいですね。

きゃくは何といますか。

คำตอบ คือ ②. コーヒーをねがいします。

**สคริปต์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการฟัง
ก่อนเรียนและหลังเรียน (Pretest-Posttest) (สำหรับครู)**

18. おきゃくさんはレストランのよやくをでんわでします。てんいんははじめて何と
いいますか。

1. 2. 3.

おきゃくさんはレストランのよやくをでんわでします。てんいんははじめて何と
いいますか。

1. お電話ありがとうございます。

2. なんです。

3. もしもしだれですか。

てんいんははじめて何といいますか。

คำตอบ คือ ①. お電話ありがとうございます。

19. 「コンビニで」お客さんは肉まんを温めますか。

店員 いらっしゃいませ。

ミラン これ、おねがいします。
 肉まん 一つください。

店員 はい。
 デジぶくろ いらいますか。

ミラン はい。おねがいします。

店員 ポイントカードがありますか。

ミラン ありません。

店員 この肉まん、あたためますか。

ミラン いいえ、だいじょうぶです。
 ぜんぶで、いくらですか。

店員 ぜんぶで、700えんです。

ミラン はい。(現金)

店員 どうも ありがとうございます。

「コンビニで」お客さんは肉まんを温めますか。

สคริปต์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการฟัง
ก่อนเรียนและหลังเรียน (Pretest-Posttest) (สำหรับครู)

19. 「コンビニで」お客さんは肉まんを温めますか。(ต่อ)

1. いいえ、温めません。
2. いいえ、すみません。
3. はい、温めます。

คำตอบ คือ ①. いいえ、温めません。

20. アンナさんはどこにいますか。

店員： いらっしゃいませ。

アンナ： わあ、きれいな店ですね。

さおり： ええ、有名な店です。

アンナ： 色々な果物がありますね。

さおり： このいちごは大きいんですね。

アンナ： 美味しそう～

さおり： すみません。このいちごはいくらですか。

店員： このいちごは1 キログラム、500円です。

アンナ： このメロンはいくらですか。

店員： このメロンは1 キログラム、450円です。

さおり： アンナさん。いちごもおいしそう。メロンも。どれにしますか。

アンナ： いちごはどうですか。大きいのです。

さおり： じゃ、4 キログラムをお願いします。

店員： いちご、4 キログラムですね。

わかりました。ちょっとおまちください。

さおり： はい。

アンナさんはどこにいますか。

1. 果物の店です。
2. シャツの店です。
3. アイスクリームの店です。

คำตอบ คือ ①. 果物の店です。

(เฉลี่ย)

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการฟัง
ก่อนเรียนและหลังเรียน (Pretest-Posttest)

1.	3	6.	3	11.	3	16.	1
2.	4	7.	1	12.	3	17.	2
3.	2	8.	2	13.	1	18.	1
4.	3	9.	2	14.	3	19.	1
5.	4	10.	1	15.	2	20.	1

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

**กระดาษคำตอบการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการฟัง
รายวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 3 เรื่อง การซื้อของ**

ชื่อ-สกุล.....

ชั้น..... เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนฟังเทปบทสนทนาต่อไปนี้ แล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด ลงใน
กระดาษคำตอบให้ถูกต้อง โดยเปิดเทปแค่รอบเดียวเท่านั้น

ตอนที่ 1 ฟังการสนทนาแล้ว เลือกคำตอบจากตัวเลือกที่ 1 ถึง 4 จำนวน 11 ข้อ

(ข้อ1 ถึง ข้อ11)

ข้อ	1	2	3	4	ข้อ	1	2	3	4	ข้อ	1	2	3	4
1					5					9				
2					6					10				
3					7					11				
4					8									

ตอนที่ 2 ฟังประโยคคำถามและข้อคำตอบ แล้วเลือกคำตอบที่ตรงกับภาพ

จำนวน 7 ข้อ (ข้อ12 ถึง ข้อ18)

ข้อ	1	2	3	ข้อ	1	2	3	ข้อ	1	2	3
12				15				18			
13				16							
14				17							

ตอนที่ 3 ฟังบทสนทนาแล้วจับใจความสำคัญโดยผู้บรรยายจะอ่านคำถามและคำตอบ

แล้วนักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้อง จำนวน 2 ข้อ (ข้อ19 ถึง ข้อ20)

ข้อ	1	2	3	ข้อ	1	2	3
19				20			

คะแนนที่ได้ _____ / _____ 20 _____

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
 ทางการเรียนรู้ความสามารถในการฟังภาษาญี่ปุ่นที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตาม
 แนวคิดห้องเรียนกลับด้าน โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนา
 ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
 (สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

ชื่อเรื่อง

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
 เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น
 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ผู้วิจัย

นายทนงศักดิ์ ดวงหม่อง โทรศัพท์มือถือ 091-4753949
 ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน
 มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์	ประธานกรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย	กรรมการ

แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนความสามารถในการฟังภาษาญี่ปุ่นที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิด
ห้องเรียนกลับด้าน โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถใน
การฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

ชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....ตำแหน่ง.....
สถานที่ทำงาน.....

คำชี้แจง

ให้ผู้ประเมินทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด เพื่อหาค่า
ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้
ที่ตรงกับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

คะแนน +1 หมายถึง แน่ใจว่าถูกต้องสอดคล้องตรงกับจุดประสงค์

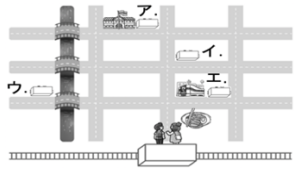
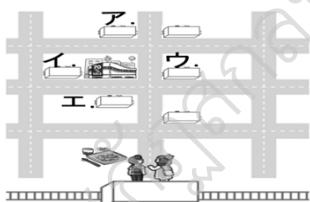
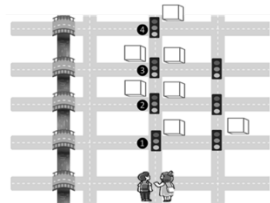
คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่ามีสอดคล้อง

คะแนน -1 หมายถึง ยังไม่ถูกต้อง ไม่สอดคล้องไม่ตรงกับจุดประสงค์

และโปรดให้คำแนะนำหรือแก้ไขข้อความที่เห็นว่าควรปรับปรุงแก้ไขเพื่อความ
สมบูรณ์ของข้อสอบ

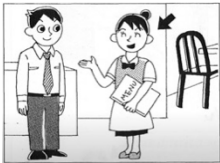
จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ		
		-1	0	+1
เข้าใจความหมายของ คำศัพท์และตัวอักษร คันจิได้	1. これ、いくら？ 1. 十バーツ 2. 百バーツ 3. 七バーツ 4. 千バーツ			

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ		
		-1	0	+1
เข้าใจความหมายของคำศัพท์และตัวอักษรคันจิได้	2. これ、いくら？ 1. 二千四百五十バーツ 2. 二千四百六十バーツ 3. 千四百五十バーツ 4. 千四百六十バーツ			
เข้าใจความหมายของคำศัพท์และตัวอักษรคันจิได้	3. これ、いくら？ 1. 二万四百バーツ 2. 二万四十バーツ 3. 一万三百バーツ 4. 一万三十バーツ			
เข้าใจความหมายของคำศัพท์และตัวอักษรคันจิได้	4. これ、いくら？ 1. 七十バーツ 2. 十七バーツ 3. 百七十バーツ 4. 百十七バーツ			

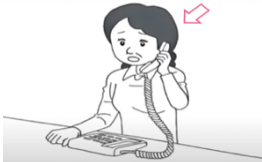
จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ		
		-1	0	+1
ถามตอบเกี่ยวกับ เส้นทางการเดินไป สถานที่ที่ต้องการได้	5. 「ゆすラーメン」はどこですか。 1. ア 2. イ 3. ウ 4. エ			
ถามตอบเกี่ยวกับ เส้นทางการเดินไป สถานที่ที่ต้องการได้	6. 「うまいそば」はどこですか。 1. ア 2. イ 3. ウ 4. エ			
ถามตอบเกี่ยวกับ เส้นทางการเดินไป สถานที่ที่ต้องการได้	7. 「セブンイレブン」は何番目のしんごうですか。 1. 1 番目 2. 2 番目 3. 3 番目 4. 4 番目			

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ		
		-1	0	+1
ถามตอบเกี่ยวกับตัวเอง บอกสัญชาติประเทศ และสนทนาเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐาน	8. すずきさんの友だちはどこから来ましたか。 1. 2. 3. 4. 			
ถามตอบเกี่ยวกับราคาสินค้า ลักษณะสิ่งของที่ต้องการและลักษณะนามของสิ่งของได้	9. 女の人とはどんなぼうしを買いますか。 1. 2. 3. 4. 			
ถามตอบเกี่ยวกับราคาสินค้า ลักษณะสิ่งของที่ต้องการและลักษณะนามของสิ่งของได้	10. さとうはケーキをいくつ買いますか。 1. 2. 3. 4. 			
ถามตอบเกี่ยวกับราคาสินค้า ลักษณะสิ่งของที่ต้องการและลักษณะนามของสิ่งของได้	11. 男の人はペンを何本買いますか。 1. 2. 3. 4. 			

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ		
		-1	0	+1
ถามตอบเกี่ยวกับราคาสินค้า ลักษณะสิ่งของที่ต้องการและลักษณะนามของสิ่งของได้	12. 女の人は何を買いますか。 1. 2. 3. 4. 			
ถามตอบเกี่ยวกับราคาสินค้า ลักษณะสิ่งของที่ต้องการและลักษณะนามของสิ่งของได้	13. 男の人は何をちゅうもんします。 1. 2. 3. 4. 			
ถามตอบเกี่ยวกับการสั่งอาหารได้	 14. このレストランなまえは何ですか。 1. タイ日レストラン 2. 日本レストラン 3. タイレストラン 4. うまいレストラン			
ถามตอบเกี่ยวกับการสั่งอาหารได้	15. おきやくさんは何をちゅうもんしますか。 1. 2. 3. 4. 			

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ		
		-1	0	+1
ถามตอบเกี่ยวกับตัวเอง บอกสัญชาติ ประเทศ และสนทนาเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐาน	16. これから、この女の人は何といますか。 1. 2. 3.			
ถามตอบเกี่ยวกับราคา สินค้า ลักษณะสิ่งของที่ต้องการและลักษณะนามของสิ่งของได้	17. おきゃくさんはネクタイをみたいです。 おきゃくさんは何といますか。 1. 2. 3.			
ถามตอบเกี่ยวกับการสั่งอาหารได้	18. 「レストランで」 おきゃくさんはみせへ来ます。店員は何といますか。 1. 2. 3.			
สามารถถามตอบเกี่ยวกับสินค้าได้ โดยระบุลักษณะ ราคา	19. 「デパートで」 おきゃくさんは、このカメラ 何円かわかりません。何といますか。 1. 2. 3.			

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ		
		-1	0	+1
สามารถถามตอบเกี่ยวกับสินค้าได้ โดยระบุลักษณะ ราคา	20. 「シャツのみせで」 おきゃくさんはしろいシャツをみません。 おきゃくさんは何といいますか。 1. 2. 3.			
ถามตอบเกี่ยวกับการสั่งอาหารได้	21. 「レストランで」 レストランには、つくえの上にメニューがありません。おきゃくさんは何といいますか。 1. 2. 3.			
ถามตอบเกี่ยวกับการสั่งอาหารได้	22. 「レストランで」 おきゃくさんはメニューを見ました。 りょうりを注文します。 店員は何といいますか。 1. 2. 3.			

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ		
		-1	0	+1
สามารถถามตอบเกี่ยวกับสินค้าได้ โดยระบุลักษณะ ราคา	23. 「デパートで」 おきゃくさんは好きなとけいを見ました。 その大きいとけいがほしいです。 おきゃくさんはてんいんに何といますか。 1. 2. 3.			
ถามตอบเกี่ยวกับการสั่งอาหารได้	24. きつてんでコーヒーをたのみます。 何といますか。 1. 2. 3.			
สามารถพูดสอบถามการสั่งซื้อของและจองร้านอาหารออนไลน์ได้	25. おきゃくさんはラストランのよやくを でんわでします。 てんいんははじめて何 といますか。 1. 2. 3.			

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ		
		-1	0	+1
สามารถทดสอบถามการสั่งสิ่งของและจองร้านอาหารออนไลน์ได้	26. おきゃくさんはレストランのよやくをでんわでします。でんわが終わりました。何といますか。 1. 2. 3.			
สามารถทดสอบถามการสั่งสิ่งของและจองร้านอาหารออนไลน์ได้	27. 「おきゃくさんはなまえとでんわばんごう、おねがいします。」 1. あきです。 2. あきの206の678です。 3. わたしです。			
สามารถฟังประโยคบทสนทนาและข้อความแล้วจับใจความได้	28. この女の人はどこにいますか。 1. 日本料理の店です。 2. 甘い物の店です。 3. タイ料理の店です。			
สามารถฟังประโยคบทสนทนาและข้อความแล้วจับใจความได้	29. 「コンビニで」 お客さんは肉まんを温めますか。 1. いいえ、温めません。 2. いいえ、すみません。 3. はい、温めます。			

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ		
		-1	0	+1
สามารถฟังประโยค บทสนทนาและ ข้อความแล้วจับ ใจความได้	30. アンナさんはどこにいますか。 1. 果物の店です。 2. シャツの店です。 3. アイスクリームの店です。			

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญ

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการพูด
รายวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 3 รหัสวิชา ญ32203
เรื่อง การซื้อของ

ชื่อ.....สกุล.....

เลขที่.....

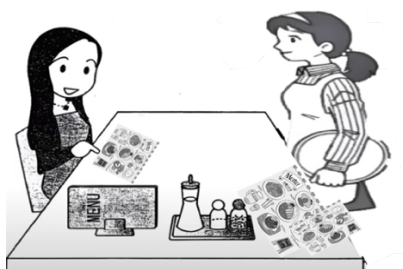
ชื่อ.....สกุล.....

เลขที่.....

โปรดอ่านคำอธิบายให้เข้าใจ ก่อนเวลาเริ่มทำการทดสอบ

1. ข้อสอบมีทั้งหมด 1 ข้อ 25 คะแนน แบ่งคะแนนตามเกณฑ์ดังนี้

1.1 การออกเสียง (Pronunciation)	5 คะแนน
1.2 ไวยากรณ์ (Grammar)	5 คะแนน
1.3 คำศัพท์ (Vocabulary)	5 คะแนน
1.4 ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)	5 คะแนน
1.5 ความเข้าใจ (Comprehension)	5 คะแนน
2. ก่อนเริ่มทำการทดสอบให้เขียนชื่อ-สกุล เลขที่ให้เรียบร้อย
3. ใช้ดินสอ หรือปากกา ในการเขียนบนทสันทนสถานการณ์จำลอง โดยใช้เวลา 30 นาที
4. การทดสอบจะเข้าห้องสอบทีละคู่ตามลำดับ คู่ละไม่เกิน 5 นาที
5. เมื่อสอบเสร็จแล้ว ส่งเอกสารข้อสอบกับคุณครูผู้ประเมินคะแนนสอบ
6. ห้ามนำข้อสอบออกจากห้องสอบโดยเด็ดขาด

(ด้านภาษา) คะแนนที่ได้ _____

ประเด็นที่ 3 การชำระเงิน

(ด้านภาษา) คะแนนที่ได้ _____

คะแนนรวมประเมินด้านภาษา _____ / 25

☐ ผ่าน	☐ ระดับมากที่สุด	ได้คะแนน 21-25 คะแนน
☐ ผ่าน	☐ ระดับมาก	ได้คะแนน 16-20 คะแนน
☐ ไม่ผ่าน	☐ ระดับปานกลาง	ได้คะแนน 11-15 คะแนน
☐ ไม่ผ่าน	☐ ระดับน้อย	ได้คะแนน 6-10 คะแนน
☐ ไม่ผ่าน	☐ ระดับน้อยที่สุด	ได้คะแนน 1-5 คะแนน

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

เกณฑ์การประเมินการพูดบทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง _____/____15_____

☐ ผ่าน	☐ ระดับ ดีมาก	ได้คะแนน 14-15 คะแนน
☐ ผ่าน	☐ ระดับ ดี	ได้คะแนน 12-13 คะแนน
☐ ไม่ผ่าน	☐ ระดับ พอใช้	ได้คะแนน 7-11 คะแนน
☐ ไม่ผ่าน	☐ ระดับ ปรับปรุง	ได้คะแนน 1-6 คะแนน

ลงชื่อ.....

ผู้สังเกต / ประเมิน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

เกณฑ์การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการพูด

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถโดยให้นักเรียนสนทนาจากสถานการณ์ที่กำหนดให้ จำนวน 1 ข้อ 25 คะแนน ซึ่งคะแนนเป็นไปตามเกณฑ์การประเมินการพูดของแฮร์ริส (Harris) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ทั้งหมด 5 ระดับ ดังตารางต่อไปนี้

ระดับคะแนน	เกณฑ์การพิจารณา
ระดับ 1 การออกเสียง (Pronunciation)	มีปัญหาทางการออกเสียงมากจึงทำให้ไม่เข้าใจในสิ่งที่พูดได้เลย (1 คะแนน)
	มีปัญหาการออกเสียงมาก ยากแก่การทำความเข้าใจ ในคำพูด ได้ผู้ฟังต้องถามซ้ำ (2 คะแนน)
	มีปัญหาในการออกเสียงน้อย ผู้ฟังต้องตั้งใจฟังจึงจะ สามารถเข้าใจ ได้มีการออกเสียงผิดพลาดให้ผู้ฟังสับสนในบางครั้ง (3 คะแนน)
	ผู้พูดออกเสียงได้ดีแต่มีปัญหาในการออกเสียงอยู่บ้าง แต่ผู้ฟัง สามารถฟังเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร (4 คะแนน)
	ผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดีเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา (5 คะแนน)
ระดับ 2 ไวยากรณ์ (Grammar)	ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้ เนื่องจากใช้ ไวยากรณ์ผิด และเรียงลำดับไม่ถูกต้อง (1 คะแนน)
	ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ง่าย ๆ ได้ แต่มักใช้ไวยากรณ์และการ เรียงคำผิด บ่อย ๆ ทำให้ฟังเข้าใจยาก ประโยคที่พูดผิดไป (2 คะแนน)
	ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้งจนทำให้ความหมายของคำ ผิดไป (3 คะแนน)
	ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ้าง แต่สื่อความหมายได้ถูก (4 คะแนน)
	ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ตลอดจนเรียงลำดับคำมีข้อผิดพลาดน้อยมาก และ สามารถแก้ไขข้อบกพร่องใหม่ได้อย่างถูกต้อง (5 คะแนน)
ระดับ 3 คำศัพท์ (Vocabulary)	ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายได้เพราะไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์ (1 คะแนน)
	ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดเนื่องจากมีความรู้ด้านคำศัพท์ อย่างจำกัด ทำให้ ยากแก่การทำความเข้าใจความหมายของประโยคที่พูด (2 คะแนน)

ระดับคะแนน	เกณฑ์การพิจารณา
ระดับ 3 คำศัพท์ (Vocabulary)	ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดในประโยคบทสนทนา เนื่องจากผู้พูดมีปัญหาในการคิดหาคำศัพท์มาใช้ในการสื่อสาร (3 คะแนน)
	ผู้พูดใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมกับสถานการณ์เป็นบางครั้ง (4 คะแนน)
	ผู้พูดมีความสามารถในการใช้คำศัพท์ได้เทียบเท่ากับเจ้าของภาษา (5 คะแนน)
ระดับ 4 ความคล่องแคล่วใน การใช้ภาษา (Fluency)	ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่องในการสนทนาเป็นเวลานานมาก จึงทำให้การสนทนาไม่รู้เรื่อง (1 คะแนน)
	ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่องในการสนทนาบ่อยครั้ง เพราะมีความรู้จำกัดในการใช้ภาษา (2 คะแนน)
	ผู้พูดมีความคล่องแคล่วในการพูดไม่มากนัก เนื่องจากติดขัดเรื่องการใช้ภาษา (3 คะแนน)
	ผู้พูดมีความเร็วและความคล่องแคล่วในการพูด แต่มีการสะดุดเป็นบางครั้ง (4 คะแนน)
	ผู้พูดมีความสามารถในการพูดอย่างคล่องแคล่ว เทียบกับเจ้าของภาษา (5 คะแนน)
ระดับ 5 ความเข้าใจ (Comprehension)	ผู้ฟังไม่เข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดสื่อสาร ผู้พูดไม่สามารถพูดสื่อสารเพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจได้ (1 คะแนน)
	ผู้พูดติดขัดในการพูด มักจะพูดซ้ำ ๆ เนื่องจากใช้เวลาในการหาคำพูด (2 คะแนน)
	ผู้พูดเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด และพูดสนทนาได้เป็นส่วนมาก แต่ค่อนข้างช้า (3 คะแนน)
	ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วน แต่มีการพูดข้อความซ้ำเป็นบางครั้ง (4 คะแนน)
	ผู้พูดสามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมด โดยไม่มีปัญหา (5 คะแนน)
รวมทั้งหมด 5 ระดับ	คะแนนรวม 25 คะแนน

แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
 ทางการเรียนความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิด
 ห้องเรียนกลับด้าน โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการ
 ฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
 (สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

ชื่อเรื่อง

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
 เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียน
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ผู้วิจัย

นายทองศักดิ์ ดวงหม่อง โทรศัพท์มือถือ 091-4753949
 ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน
 มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ	ประธานกรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย	กรรมการ

แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิด
ห้องเรียนกลับด้าน โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการ
ฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

ชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....ตำแหน่ง.....
สถานที่ทำงาน.....

คำชี้แจง

ให้ผู้ประเมินทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด เพื่อหาค่า
ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้
ที่ตรงกับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

คะแนน +1 หมายถึง แน่ใจว่าถูกต้องสอดคล้องตรงกับจุดประสงค์

คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่ามีสอดคล้อง

คะแนน -1 หมายถึง ยังไม่ถูกต้อง ไม่สอดคล้องไม่ตรงกับจุดประสงค์

และโปรดให้คำแนะนำหรือแก้ไขข้อความที่เห็นว่าควรปรับปรุงแก้ไขเพื่อความ
สมบูรณ์ของข้อสอบ

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ		
		-1	0	+1
1. นักเรียนถามตอบ เกี่ยวกับการสั่งอาหารได้ 2. นักเรียนถามตอบ เกี่ยวกับราคาสินค้า ลักษณะสิ่งของที่ ต้องการและ ลักษณะนามของ สิ่งของได้ 3. นักเรียนสามารถ ถามตอบเกี่ยวกับสินค้า ได้ โดยระบุลักษณะ ราคา 4. นักเรียนเข้าใจถึง วัฒนธรรมการใช้ภาษา ของประเทศญี่ปุ่น	นักเรียนสร้างสถานการณ์จำลอง “ที่ร้านอาหาร ญี่ปุ่น” โดยที่ 1 คนเป็นพนักงานร้าน อีก 1 คน เป็น ลูกค้า โดยสามารถสร้างสถานการณ์ได้อย่างอิสระ			

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญ

**แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน
โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง
และการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5**

คำชี้แจง 1. แบบประเมินความพึงพอใจฉบับนี้ใช้สำหรับสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 20 ข้อ ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อแล้วพิจารณาว่า นักเรียนเห็นด้วยกับข้อความนั้น ๆ หรือไม่ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความพึงพอใจของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแต่ละระดับความรู้สึกรู้สึกมีเกณฑ์ ดังนี้

5 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจ ระดับมากที่สุด

4 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจ ระดับมาก

3 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจ ระดับปานกลาง

2 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจ ระดับน้อย

1 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจ ระดับน้อยที่สุด

2. การกรอกแบบประเมินฉบับนี้ ไม่ส่งผลต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียน และไม่มีคำตอบใดถูกหรือผิด

ตัวอย่างแบบสอบถามความพึงพอใจ

ข้อ	รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
0. ด้านการจัดการเรียนการสอน						
00	ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ประโยชน์ได้จริงในชีวิตประจำวัน			✓		

คำอธิบาย

จากตัวอย่างข้อ 00 ผู้ตอบทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหมายเลข 3 แสดงว่า นักเรียนมีระดับความพึงพอใจ ด้านการจัดการเรียนการสอน “ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ประโยชน์ได้จริงในชีวิตประจำวัน” อยู่ในระดับปานกลาง

ข้อ	รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
1. ด้านครูผู้สอน						
1	ครูเอาใจใส่และให้ความเป็นกันเองกับผู้เรียน					
2	ครูแนะนำรูปแบบการสอนโดยใช้แนวคิดห้องเรียนกลับด้านอย่างละเอียด					
3	ครูมีการชี้แจง ให้คำแนะนำ นัดหมาย มอบหมายงานและรับ-ส่งลิงก์ผ่านช่องทางออนไลน์					
4	ครูทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวก รับฟัง และให้คำปรึกษาในเรื่องที่เรียนเมื่อผู้เรียนไม่เข้าใจเกี่ยวกับบทเรียน					
5	ครูเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนทั้งในชั้นเรียนและในห้องเรียนออนไลน์					
2. ด้านการจัดการเรียนรู้						
6	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับเนื้อหาและเวลา					
7	กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนได้ใช้สื่อออนไลน์และเกมตรงกับความสนใจของนักเรียน					
8	กิจกรรมการเรียนรู้มีลำดับขั้นตอนชัดเจน และเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก					
9	กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทำความเข้าใจบทเรียนได้หลายรอบ					
10	กิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียนส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองโดยไม่จำกัดเวลา ส่งผลให้มีความพร้อมในการทำแบบฝึกหัดเมื่อเข้าเรียนในชั้นเรียน					

ข้อ	รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
3. ด้านการวัดประเมินผลการเรียนรู้						
11	มีวิธีการวัดและประเมินผลมีความชัดเจนและสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน					
12	วิธีการวัดผลและประเมินผลมีความหลากหลาย					
13	เกณฑ์การวัดและประเมินผลมีความชัดเจนและเหมาะสม					
14	มีการตรวจงาน คัดงาน และแจ้งข้อมูลป้อนกลับอย่างเหมาะสม					
4. ด้านการเห็นคุณค่าและความเชื่อมั่นในตนเอง						
15	ข้าพเจ้ารู้สึกที่ตนเองกล้าแสดงออก และกล้าแสดงความคิดเห็นมากขึ้น					
16	ข้าพเจ้าสามารถทำงานร่วมกับคนอื่นได้ดี					
17	ข้าพเจ้าสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ที่ได้รับมอบหมายได้สำเร็จเป็นที่น่าพอใจ					
18	ข้าพเจ้ามีความมุ่งมั่นและกระตือรือร้นในการเรียนเพื่อให้ตนเองได้ประสบผลสำเร็จ					
19	ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจเวลาที่ใช้ภาษาญี่ปุ่นในการสนทนาหรือถามตอบในชั้นเรียน					
20	ข้าพเจ้ากล้าซักถามครูเมื่อมีข้อสงสัยหรือไม่เข้าใจ					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

แบบประเมินดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

แบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน
โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูด
ภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

ชื่อเรื่อง

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ผู้วิจัย

นายทงศักดิ์ ดวงหม่อง โทรศัพท์มือถือ 091-4753949
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์	ประธานกรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย	กรรมการ

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อการการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ที่มีทั้งทางด้านบวกและด้านลบ ทางด้านบวก คือ ความรู้สึกชอบ พอใจในสิ่งที่ทำตามจุดมุ่งหมายที่ตนต้องการ ส่วนด้านลบ จะเป็นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ ไม่ต้องการ โดยวัดความพึงพอใจจากแบบสอบถามความพึงพอใจแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ ประกอบด้วย ระดับมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด จำนวน 20 ข้อ โดยแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น ประกอบด้วย 1) ด้านครูผู้สอน 2) ด้านการจัดการเรียนการสอน 3) ด้านการวัดประเมินผลการเรียนรู้ 4) ด้านการเห็นคุณค่าและความเชื่อมั่นในตนเอง

แบบประเมินดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

แบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน
โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูด
ภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

ชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....ตำแหน่ง.....

สถานที่ทำงาน.....

คำชี้แจง

โปรดพิจารณาว่าแบบประเมินวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้
สอดคล้องเหมาะสมหรือไม่ แล้วเขียนผลการพิจารณาของท่านโดยการทำเครื่องหมาย

✓ ลงในช่อง “ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ” ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นมีความสอดคล้องและเหมาะสม โปรดทำเครื่องหมาย

✓ ลงในช่อง +1

ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นมีความสอดคล้องและเหมาะสม โปรดทำเครื่องหมาย

✓ ลงในช่อง 0

ข้อคำถามนั้นไม่ได้มีความสอดคล้องและเหมาะสม โปรดทำเครื่องหมาย

✓ ลงในช่อง +1

ลำดับ ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ		
		+1	0	-1
1. ด้านครูผู้สอน				
1	ครูเข้าใจใส่และให้ความเป็นกันเองกับผู้เรียน			
2	ครูแนะนำรูปแบบการสอนโดยใช้แนวคิดห้องเรียนกลับด้านอย่างละเอียด			
3	ครูมีการชี้แจง ให้คำแนะนำ นัดหมาย มอบหมายงานและรับ-ส่งลิงก์ผ่านช่องทางออนไลน์			
4	ครูทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวก รับฟัง และให้คำปรึกษาในเรื่องที่เรียนเมื่อผู้เรียนไม่เข้าใจเกี่ยวกับบทเรียน			
5	ครูเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนทั้งในชั้นเรียนและในห้องเรียนออนไลน์			

ลำดับ ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ		
		+1	0	-1
2. ด้านการจัดการเรียนการสอน				
6	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับเนื้อหาและเวลา			
7	กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนได้ใช้สื่อออนไลน์และเกมตรงกับความสนใจของนักเรียน			
8	กิจกรรมการเรียนรู้มีลำดับขั้นตอนชัดเจนและเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก			
9	กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทำความเข้าใจบทเรียนได้หลายรอบ			
10	กิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียนส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองโดยไม่จำกัดเวลา ส่งผลให้มีความพร้อมในการทำแบบฝึกหัดเมื่อเข้าเรียนในชั้นเรียน			
3. ด้านการวัดประเมินผลการเรียนรู้				
11	มีวิธีการวัดและประเมินผลมีความชัดเจนและสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน			
12	วิธีการวัดผลและประเมินผลมีความหลากหลาย			
13	เกณฑ์การวัดและประเมินผลมีความชัดเจนและเหมาะสม			
14	มีการตรวจงาน คำนวณ และแจ้งข้อมูลป้อนกลับอย่างเหมาะสม			
4. ด้านการเห็นคุณค่าและความเชื่อมั่นในตนเอง				
15	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณค่าตนเองกล้าแสดงออก และกล้าแสดงความคิดเห็นมากขึ้น			
16	ข้าพเจ้าสามารถทำงานร่วมกับคนอื่นได้ดี			

ลำดับ ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ		
		+1	0	-1
4. ด้านการเห็นคุณค่าและความเชื่อมั่นในตนเอง				
17	ข้าพเจ้าสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ที่ได้รับมอบหมาย ได้สำเร็จเป็นที่น่าพอใจ			
18	ข้าพเจ้ามีความมุ่งมั่นและกระตือรือร้นในการเรียน เพื่อให้ตนเองได้ประสบผลสำเร็จ			
19	ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจเวลาที่ใช้ภาษาญี่ปุ่นในการสนทนา หรือถามตอบในชั้นเรียน			
20	ข้าพเจ้ากล้าซักถามครูเมื่อมีข้อสงสัยหรือไม่เข้าใจ			

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญ

ภาคผนวก ค

ค่าคุณภาพเครื่องมือ

1. ผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การซื้อของตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยผู้เชี่ยวชาญ
2. ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยแบ่งเป็นความสามารถในการฟังและการพูดกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยผู้เชี่ยวชาญ
3. ผลการวิเคราะห์ ค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความสามารถในการฟัง
4. ผลการวิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมินของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความสามารถในการพูด
5. ผลการประเมินดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียน โดยผู้เชี่ยวชาญ
6. ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกระบวนการจัดการเรียนรู้และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ของการจัดการเรียนรู้

ตาราง 22 ผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การซื้อของ ตามแนวคิด
ห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น ผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	การแปลผล
	1	2	3	4	5		
1. สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด							
1.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์ ของการเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
1.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
1.3 มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	5	5	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้							
2.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
2.2 ภาษาที่ใช้มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	5	5	5	5	4	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
2.3 ระบุพฤติกรรมที่ต้องการวัดได้อย่าง ชัดเจน	4	5	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
3. สาระการเรียนรู้							
3.1 เหมาะสมกับเวลา	5	4	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
3.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
3.3 มีความยากง่ายพอเหมาะ	4	5	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
3.4 น่าสนใจและเป็นประโยชน์ต่อ ผู้เรียน	5	5	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
4. กิจกรรมการเรียนรู้							
4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
4.2 กิจกรรมเร้าความสนใจผู้เรียน	5	4	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
4.3 เหมาะสมกับสาระการเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
4.4 กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไป ตามลำดับขั้นตอนจากง่ายไปหายาก	5	5	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
4.5 เน้นให้ผู้เรียนได้แสวงหาความรู้ มีส่วนร่วม ค้นคว้า สำรวจ วิเคราะห์ และ สรุปองค์ความรู้	5	5	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด

ตาราง 22 (ต่อ)

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น ผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	การแปลผล
	1	2	3	4	5		
5. สื่อการเรียนรู้/แหล่งเรียนรู้							
5.1 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อการเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
5.2 ช่วยให้นักเรียนเข้าใจในเนื้อหาได้เร็วขึ้น	5	5	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
5.3 ช่วยให้นักเรียนมีความสามารถตามจุดประสงค์	5	5	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
5.4 ส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักการค้นคว้าด้วยตนเอง	5	5	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
6. การวัดและประเมินผล							
6.1 ใช้เครื่องมือวัดประเมินผลได้เหมาะสม	4	5	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
6.2 วัดประเมินผลได้ครอบคลุมจุดประสงค์ที่ตั้งไว้	4	5	5	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
6.3 มีการวัดผลและประเมินผลตามสภาพจริง	5	5	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย						4.95	เหมาะสมมากที่สุด

จากตาราง 22 แสดงให้เห็นว่าแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การซื้อของ ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ มีค่าเฉลี่ย 4.95 ซึ่งมีความเหมาะสมมากที่สุด

ตาราง 23 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความสามารถ
ในการฟังกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญคนที่					ผลรวม	ค่า IOC	สรุปผล
	1	2	3	4	5			
ข้อสอบทักษะการฟัง								
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
9	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
10	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
11	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
12	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
13	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
18	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
21	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
22	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
23	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
24	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง

ตาราง 23 (ต่อ)

ข้อที่	ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญคนที่					ผลรวม	ค่า IOC	สรุปผล
	1	2	3	4	5			
25	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
26	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
27	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
28	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
29	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
30	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง

จากตาราง 23 ผลการประเมินความสอดคล้องค่า IOC โดยผู้เชี่ยวชาญของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความสามารถในการฟังภาษาญี่ปุ่น เรื่อง การซื้อของตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กับจุดประสงค์การเรียนรู้ จากข้อสอบการฟังจำนวนทั้งหมด 30 ข้อ มีค่า IOC อยู่ในระดับ 0.80-1.00 และข้อสอบมีความสอดคล้องทุกข้อ

ตาราง 24 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้าน

ความสามารถในการพูดกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญคนที่					ผลรวม	ค่า IOC	สรุปผล
	1	2	3	4	5			
ข้อสอบทักษะการพูด								
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง

จากตาราง 24 ผลการประเมินความสอดคล้องค่า IOC โดยผู้เชี่ยวชาญของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น เรื่อง การซื้อของตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กับจุดประสงค์การเรียนรู้ ข้อสอบการพูดจำนวน 1 ข้อ มีค่า IOC อยู่ในระดับ 1.00 และข้อสอบมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ตาราง 25 ผลการวิเคราะห์ ค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความสามารถในการฟัง

ข้อ (ฉบับ เต็ม)	ค่าความ ยาก (p)	ค่าอำนาจ จำแนก (r)	แปลผลค่า ความยาก (p)	แปลผลค่า อำนาจ จำแนก (r)	ผลการพิจารณา	ข้อ (ฉบับ ใหม่)
1	0.75	0	ใช้ได้	ใช้ไม่ได้	ตัดทิ้ง	
2	0.5	0.25	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	1
3	0.87	0.13	ใช้ไม่ได้	ใช้ไม่ได้	ตัดทิ้ง	
4	0.5	0.25	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	2
5	0.5	0.25	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	3
6	0.5	0.25	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	4
7	0.63	0.38	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	5
8	0.87	0.25	ใช้ไม่ได้	ใช้ได้	ตัดทิ้ง	
9	0.63	0.38	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	6
10	0.87	0.13	ใช้ไม่ได้	ใช้ได้	ตัดทิ้ง	
11	0.5	0.25	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	7
12	0.5	0.25	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	8
13	0.5	0.25	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	9
14	0.5	0.25	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	10
15	0.63	0.38	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	11
16	0.87	-0.25	ใช้ไม่ได้	ใช้ไม่ได้	ตัดทิ้ง	
17	0.5	0.25	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	12
18	1.00	0	ใช้ไม่ได้	ใช้ไม่ได้	ตัดทิ้ง	
19	0.38	0.38	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	13
20	0.5	0.25	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	14
21	0.75	0	ใช้ได้	ใช้ไม่ได้	ตัดทิ้ง	
22	0.5	0.25	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	15
23	0.63	0.38	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	16

ตาราง 25 (ต่อ)

ข้อ (ฉบับ เต็ม)	ค่าความ ยาก (p)	ค่าอำนาจ จำแนก (r)	แปลผลค่า ความยาก (p)	แปลผลค่า อำนาจ จำแนก (r)	ผลการพิจารณา	ข้อ (ฉบับ ใหม่)
24	0.5	0.25	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	17
25	0.38	0.38	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	18
26	0.63	0.13	ใช้ได้	ใช้ได้	ตัดทิ้ง	
27	0.25	-0.25	ใช้ได้	ใช้ไม่ได้	ตัดทิ้ง	
28	1.00	0	ใช้ไม่ได้	ใช้ไม่ได้	ตัดทิ้ง	
29	0.5	0.25	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	19
30	0.5	0.5	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	20

จากตาราง 25 ผลการวิเคราะห์ ค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความสามารถในการฟัง จากแบบทดสอบ จำนวน 30 ข้อ มีแบบทดสอบที่ได้คัดเลือกไว้ จำนวน 20 ข้อ และมีแบบทดสอบที่ได้ตัดทิ้ง จำนวน 10 ข้อ เนื่องจากไม่ได้ค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ตาราง 26 ค่า p และ q ในการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ด้านความสามารถในการฟัง ตามวิธีของ Kuder Richardson จากสูตร KR-20

ข้อ	จำนวนคนที่ตอบถูก	p	q	pq
1	4	0.5	0.5	0.25
2	4	0.5	0.5	0.25
3	4	0.5	0.5	0.25
4	4	0.5	0.5	0.25
5	5	0.63	0.38	0.23
6	5	0.63	0.38	0.23
7	4	0.5	0.5	0.25
8	4	0.5	0.5	0.25
9	4	0.5	0.5	0.25
10	4	0.5	0.5	0.25
11	5	0.63	0.38	0.23
12	4	0.5	0.5	0.25
13	3	0.38	0.63	0.23
14	4	0.5	0.5	0.25
15	4	0.5	0.5	0.25
16	5	0.63	0.38	0.23
17	4	0.5	0.5	0.25
18	3	0.38	0.63	0.23
19	4	0.5	0.5	0.25
20	4	0.5	0.5	0.25
รวม				4.88
KR-20				0.92

จากตาราง 26 ค่า p และ q ในการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความสามารถในการฟัง ตามวิธีของ Kuder Richardson จากสูตร KR-20
ปรากฏว่าแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังมีค่าความเชื่อมั่น 0.92

ตาราง 27 ผลการให้คะแนนของผู้ประเมิน 2 คน ในการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความสามารถในการพูด

นักเรียน	ผู้ประเมินคนที่ 1					ผู้ประเมินคนที่ 2				
	การออกเสียง	ไวยากรณ์	คำศัพท์	ความคล่องแคล่วของ การใช้ภาษา	ความเข้าใจ	การออกเสียง	ไวยากรณ์	คำศัพท์	ความคล่องแคล่วของ การใช้ภาษา	ความเข้าใจ
คนที่ 1	5	4	4	4	5	4	4	4	4	5
คนที่ 2	5	4	3	4	4	4	4	3	4	4
คนที่ 3	4	3	3	4	3	4	3	4	3	4

ตาราง 28 ผลการวิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมินของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความสามารถในการพูด

k n	R1kn					R2kn					R1kn - R2kn				
	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5
1	5	4	4	4	5	4	4	4	4	5	1	0	0	0	0
2	5	4	3	4	4	4	4	3	4	4	1	0	0	0	0
3	4	3	3	4	3	4	3	4	3	4	0	0	1	1	1
RAI = 0.87															

จากตาราง 28 แสดงให้เห็นว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน 2 คน มีค่าเท่ากับ 0.87 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความสามารถในการพูดฉบับนี้มีคุณภาพและผู้ประเมินสามารถประเมินได้สอดคล้องกันอยู่ในระดับสูง

ตาราง 29 ผลการประเมินดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียน
โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญคนที่					ผลรวม	ค่า IOC	สรุปผล
	1	2	3	4	5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80	ใช้ได้
เฉลี่ย							0.96	

จากตาราง 29 ผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจ
ต่อการเรียนโดยผู้เชี่ยวชาญ ต่อการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน
โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีค่า IOC
อยู่ในระดับ 0.80-1.00 และแบบสอบถามความพึงพอใจมีความสอดคล้องกันทุกข้อ

ภาคผนวก ง

ผลการวิเคราะห์เครื่องมือ

1. ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกระบวนการจัดการเรียนรู้และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ (E_1/E_2)

2. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ

2.1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความสามารถในการฟังภาษาญี่ปุ่น ก่อนเรียน-หลังเรียน

2.2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น ก่อนเรียน-หลังเรียน

3. ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ

ตาราง 30 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกระบวนการจัดการเรียนรู้และประสิทธิภาพ
ของผลลัพธ์ของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรม
เป็นฐานเรื่อง การซื้อของ (E_1/E_2)

เลขที่	คะแนนระหว่างเรียน (เต็ม 50)	ร้อยละ	คะแนนหลังเรียน (เต็ม 45)	ร้อยละ
1	35	70	28	62
2	46	92	39	86
3	39	78	34	75
4	49	98	39	86
5	39	78	30	66
6	40	80	38	84
7	50	100	44	97
8	37	74	35	77
9	42	84	39	86
10	42	84	35	77
11	40	80	33	73
12	44	88	33	73
13	49	98	43	95
14	41	82	34	75
15	37	74	33	73
16	34	68	28	62
รวม	664	1328	565	1247
เฉลี่ย	41.50	83.00 (E_1)	35.31	77.93 (E_2)

จากตาราง 30 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_1/E_2) ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียน
กลับด้านโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.00/77.93

ตาราง 31 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นระหว่างก่อนเรียน
และหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน
โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ

คนที่	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน (คะแนนเต็ม 45 คะแนน)	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน (คะแนนเต็ม 45 คะแนน)
1	17	28
2	23	39
3	18	34
4	17	39
5	17	30
6	18	38
7	31	44
8	21	35
9	23	39
10	24	35
11	17	33
12	20	33
13	24	43
14	22	34
15	22	33
16	19	28
รวม	333	565
เฉลี่ย	20.81	35.31
S.D.	3.78	4.74
ร้อยละ	46.25	77.93

ตาราง 32 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความสามารถในการฟัง
ภาษาญี่ปุ่น ก่อนเรียน-หลังเรียน

คนที่	ความสามารถในการฟังก่อนเรียน (คะแนนเต็ม 20 คะแนน)	ความสามารถในการฟังหลังเรียน (คะแนนเต็ม 20 คะแนน)
1	5	12
2	9	17
3	5	14
4	4	17
5	5	12
6	5	15
7	13	20
8	7	16
9	10	16
10	10	16
11	5	15
12	7	15
13	8	19
14	8	13
15	8	12
16	6	12
รวม	115	241
เฉลี่ย	7.18	15.06
S.D.	2.45	2.48
ร้อยละ	35.93	75.31

ตาราง 33 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความสามารถในการพูด
ภาษาญี่ปุ่น ก่อนเรียน-หลังเรียน

คนที่	ความสามารถในการพูดก่อนเรียน (คะแนนเต็ม 25 คะแนน)	ความสามารถในการพูดหลังเรียน (คะแนนเต็ม 25 คะแนน)
1	12	16
2	14	22
3	13	20
4	13	22
5	12	18
6	13	23
7	18	24
8	14	19
9	13	23
10	14	19
11	12	18
12	13	18
13	16	24
14	14	21
15	14	21
16	13	16
รวม	218	324
เฉลี่ย	13.62	20.25
S.D.	1.54	2.64
ร้อยละ	54.50	81.00

ตาราง 34 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรม
เป็นฐาน เรื่อง การซื้อของ

คน ข้อ	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	คนที่ 6	คนที่ 7	คนที่ 8	คนที่ 9	คนที่ 10	คนที่ 11	คนที่ 12	คนที่ 13	คนที่ 14	คนที่ 15	คนที่ 16	รวม	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ
ด้านครูผู้สอน																				
1	4	5	4	3	4	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	75	4.68	0.60	93.75
2	3	4	4	3	4	5	4	5	5	5	5	5	5	5	5	5	72	4.50	0.73	90.00
3	4	3	4	4	4	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	74	4.62	0.61	92.50
4	3	5	5	4	4	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	76	4.75	0.57	95.00
5	4	4	4	4	5	5	5	4	5	5	5	5	5	5	5	5	75	4.68	0.47	93.75
รวม																	372	4.65	0.59	93.00
ด้านการจัดการเรียนรู้																				
6	3	4	4	4	4	5	4	5	4	5	5	5	5	5	5	5	72	4.50	0.63	90.00
7	3	3	3	5	4	5	3	4	5	5	5	5	5	5	5	5	70	4.37	0.88	87.50
8	3	5	4	3	4	5	3	5	4	5	5	5	5	5	5	5	71	4.43	0.81	88.75
9	4	4	4	4	4	5	3	5	5	5	5	5	5	5	5	5	73	4.56	0.62	91.25

ตาราง 34 (ต่อ)

คน ข้อ	คน ที่ 1	คน ที่ 2	คน ที่ 3	คน ที่ 4	คน ที่ 5	คน ที่ 6	คน ที่ 7	คน ที่ 8	คน ที่ 9	คน ที่ 10	คน ที่ 11	คน ที่ 12	คน ที่ 13	คน ที่ 14	คน ที่ 15	คน ที่ 16	รวม	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ
ด้านการจัดการเรียนรู้																				
10	3	4	4	4	4	3	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	70	4.37	0.71	87.50
รวม																	356	4.45	0.72	89.00
ด้านการวัดประเมินผลการเรียนรู้																				
11	4	4	4	4	4	4	4	5	5	5	4	4	4	4	4	4	68	4.25	0.44	85.00
12	3	4	4	5	4	4	4	5	4	5	5	5	5	5	5	5	72	4.50	0.63	90.00
13	3	4	3	4	5	5	3	5	4	5	5	5	4	4	4	4	67	4.18	0.75	83.75
14	4	3	4	4	5	3	4	5	4	5	5	5	5	5	5	5	71	4.43	0.72	88.75
รวม																	278	4.34	0.64	86.87
ด้านการเห็นคุณค่าและความเชื่อมั่นในตนเอง																				
15	3	4	4	4	5	5	4	4	5	5	5	5	5	5	5	5	73	4.56	0.62	91.25
16	3	4	3	4	5	5	4	5	5	5	5	5	5	5	5	5	73	4.56	0.62	91.25

:

ตาราง 34 (ต่อ)

คน ข้อ	คน ที่ 1	คน ที่ 2	คน ที่ 3	คน ที่ 4	คน ที่ 5	คน ที่ 6	คน ที่ 7	คน ที่ 8	คน ที่ 9	คน ที่ 10	คน ที่ 11	คน ที่ 12	คน ที่ 13	คน ที่ 14	คน ที่ 15	คน ที่ 16	รวม	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ
ด้านการเห็นคุณค่าและความเชื่อมั่นในตนเอง																				
17	4	3	4	4	4	4	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	73	4.56	0.62	91.25
18	4	4	4	4	5	4	5	5	4	5	5	4	4	4	4	4	69	4.31	0.47	86.25
19	4	5	4	4	4	5	5	5	4	5	5	4	4	4	4	4	70	4.37	0.50	87.50
20	3	3	4	4	3	5	5	5	5	5	5	5	5	4	5	5	71	4.43	0.81	88.75
รวม																	429	4.46	0.63	89.37
รวมทุกด้าน																	1,435	4.48	0.65	89.68

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นายทนงศักดิ์ ดวงหม่อง
วัน เดือน ปีเกิด	วันที่ 18 เดือน กันยายน พ.ศ. 2542
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	280 หมู่ 2 ตำบลระเว อำเภอบึงสามพัน จังหวัดอุบลราชธานี รหัสไปรษณีย์ 34110
ตำแหน่งปัจจุบัน	ครูอัตราจ้าง
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนมุกดาวิทยานุกูล ตำบลบางทรายใหญ่ อำเภอเมืองมุกดาหาร จังหวัดมุกดาหาร 49000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2560	ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบึงสามพัน อำเภอบึงสามพัน จังหวัดอุบลราชธานี
พ.ศ. 2564	ปริญญาตรี ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นและการสื่อสาร มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
พ.ศ. 2568	ปริญญาโท ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ. 2565	ล่ามภาษาญี่ปุ่น บริษัทญี่ปุ่น (ทาเคดะ) อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี
พ.ศ. 2568	ครูอัตราจ้าง โรงเรียนมุกดาวิทยานุกูล อำเภอเมืองมุกดาหาร จังหวัดมุกดาหาร